

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 503 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΟΧΙ ΣΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Ιδιωτικά Πανεπιστήμια σημαίνει

γενίκευση των διδάκτρων

διάλυση δημόσιων ΑΕΙ και πτυχίων

ταξικός αποκλεισμός

ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Μίνι Ασφαλιστικό
Μεγάλη επιδρομή στα δικαιώματά μας

σελ. 4

Εκπαίδευση
Προς ψήφιση το ν/σ για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια

σελ. 6

Διεθνή
Η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται

σελ. 13

Σερβία
ΗΠΑ-ΕΕ δυναμιτίζουν το πολιτικό σκηνικό

σελ. 14

Νεομακαρθισμός ενάντια σε πρυτάνεις με πρόσχημα τον "αντισημιτισμό"

Στις 5/12 οι πρυτάνεις μερικών από τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια των ΗΠΑ και παγκόσμια (Χάρβαρντ, ΜΙΤ, Πανεπιστήμιο της Πενσιλβάνια) κλήθηκαν στα δικαστήρια από την Βουλή των Αντιπροσώπων, με την κατηγορία της «ανοχής στον αντισημιτισμό». Αυτό έγινε για να χτυπηθούν οι φοιτητικές κινητοποιήσεις υπέρ της Παλαιστίνης και γενικώς ο φοιτητικός συνδικαλισμός, μιας που υπάρχει γενική άνοδος των αγώνων στις ΗΠΑ. Τα αστικά επιτελεία κατήγγειλαν τις πρυτάνεις για ανοχή σε «ρατσιστικές» και «τρομοκρατικές» συμπεριφορές των φοιτητών προς τους εβραίους συμφοιτητές τους.

Στην ανάκριση πρωτοστάτησε η Ελίζ Στέφανικ (βουλευτίνα της ρεπουμπλικανικής ακροδεξιάς) χρησιμοποιώντας την προπαγανδιστική εξίσωση της λέξης Ιντιφάντα (Εξέγερση) με τη γενοκτονία, ρωτώντας επανειλημμένα αν το κάλεσμα υπέρ της γενοκτονίας των Εβραίων (δηλ. η χρήση της λέξης «Ιντιφάντα») συνιστά... παρενόχληση ή εκφοβισμό των εβραίων φοιτητών.

Αυτό έγινε για 2 λόγους: 1) Να εντεί-

νουν ακόμη παραπάνω τη σιωνιστική προπαγάνδα, υπονοώντας πως η υποστήριξη της παλαιστινιακής αντίστασης σημαίνει γενοκτονία των εβραίων. 2) Να κάνουν μια σφοδρή επίθεση στην ελευθερία του λόγου και των ιδεών στα πανεπιστήμια. Ο μεγαλύτερος φόβος των νεοφιλελεύθερων είναι η συζήτηση και η ανταλλαγή απόψεων που καταλήγει σε μαχητικές δράσεις, με συγκεκριμένα πολιτικά συνθήματα που υιοθετούνται μαζικά.

Η εξίσωση της Ιντιφάντα με τη γενοκτονία των Εβραίων δεν ήταν μια «έξυπνη» σιωνιστική αγκιτάτσια που ήρθε την ώρα της δίκης στο μυαλό της Ελίζ Στέφανικ. Αυτή η προπαγανδιστική σιωνιστική εξίσωση δημιουργήθηκε από την AJC (Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή), η οποία διοικείται από μια ελίτ και είναι η αντιδραστικότερη οργανωτική έκφραση των σιωνιστών στις ΗΠΑ. Αυτή η ελίτ ανακοίνωσε πως η Ιντιφάντα συνδέεται με την «τρομοκρατική» επίθεση στο Ισραήλ, επίσης πως το σύνθημα «ιντιφάντα παντού» καλεί όλες τις χώρες να συμ-

μετάσχουν σε έναν ξεσηκωμό εναντίον του. Επίσης, υπερτονίζουν πως η χρήση της λέξης «Ιντιφάντα» ενθαρρύνει την στοχοποίηση των Εβραίων. Προφανώς «ξεχνάνε» πως οι AJC, οι ΗΠΑ και κάθε φιλοδουτική χώρα θεωρούν «τρομοκράτες» όσους που ζουν στην κολασμένη φυλακή που ονομάζεται Λωρίδα της Γάζας, την οποία δημιούργησε το Ισραήλ και εγκλώβισε τους Παλαιστίνιους στο εσωτερικό της. Τέλος, υπερπροβάλλουν τις δηλώσεις μιας ισχνής μειοψηφίας (ακόμη και μεταξύ των Εβραίων) φοιτητών πως με τη λέξη Ιντιφάντα νιώθουν δήθεν «απομονωμένοι» και «φοβισμένοι». Αποκρύπτοντας ταυτόχρονα πλήρως συμβάντα ρατσιστικών και φιλοσιωνιστικών επιθέσεων, όπως τη δολοφονία με πιστόλι τριών παλαιστίνιων φοιτητών έξω από το πανεπιστήμιο του Βερμόντ.

Η αστική δημοκρατία και το «ελεύθερο πανεπιστήμιο» της δείχνουν στις ΗΠΑ ξανά το αποκρουστικό πρόσωπο της δίωξης των ιδεών και της πολιτικής δράσης, όπως στη μαύρη περίοδο του Μακαρθισμού μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Η θεωρία της εξάρτησης
μετά από πενήντα χρόνια**

Συγγραφέας: Κλαούντιο Κατζ

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβριος 2023

Σελίδες: 398

Τιμή: 14 ευρώ

Το βιβλίο του Κλαούντιο Κατζ, «Η θεωρία της εξάρτησης μετά από πενήντα χρόνια», ασχολείται με το φαινόμενο της εξάρτησης. Αλλά τι σημαίνει εξάρτηση; Με τον όρο «εξάρτηση» περιγράφουμε το εξής πρόβλημα: γιατί σχεδόν μετά από δύομισι αιώνες, απ' όταν επικράτησε ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής στη δυτική Ευρώπη, μέχρι σήμερα, η μεγάλη πλειοψηφία των χωρών του πλανήτη δεν έχουν κατορθώσει να αναπτυχθούν με έναν σφαιρικό και ολοκληρωμένο τρόπο, όπως οι ανεπτυγμένες χώρες (Ευρωπαϊκή Ένωση, ΗΠΑ, Ιαπωνία) και, με αυτήν την έννοια, βρίσκονται ακόμα και σήμερα στη μεσαία ή στις κατώτερες βαθμίδες της παγκόσμιας κατάταξης με βάση το βιοτικό τους επίπεδο; Η μαρξιστική θεωρία της εξάρτησης είναι ακριβώς η προσπάθεια των επαναστατών μαρξιστών και των επαναστατών να ορίσουν αυτό το πρόβλημα, να βρουν τις αιτίες του και να προτείνουν τις αναγκαίες λύσεις.

Ο Κατζ στο βιβλίο του ακολουθεί την διαλεκτική παρουσίαση της ανέλιξης ή της ανάπτυξης

της μαρξιστικής θεωρίας της εξάρτησης. Σημειώνει τρεις κύκλους ανάπτυξης. Ο πρώτος ξεκινά από τον νεαρό Μαρξ, που αν και πιστεύει ότι οι τότε καπιταλιστικές χώρες δείχνουν τον δρόμο της ανάπτυξης που πρέπει να ακολουθήσουν οι μη καπιταλιστικές χώρες, ταυτόχρονα εναντιώνεται στον βάρβαρο «εκπολιτισμό» αυτών των χωρών. Ο δεύτερος κύκλος της ανέλιξης της μαρξιστικής θεωρίας της εξάρτησης αφορά τις αναλύσεις των κλασικών του μαρξισμού, δηλαδή του Λένιν, της Λούξεμπουργκ και του Τρότσκι. Σε αυτόν τον δεύτερο κύκλο αναγκαστικά αναπτύσσεται και η θεωρία για τον ιμπεριαλισμό και την παγκόσμια αγορά. Ο τρίτος κύκλος θα ξεκινήσει από τις αναλύσεις των μεταπολεμικών μαρξιστών, των Σουίτζι και Μπάραν, του Αμίν και του Μαντέλ. Σε αυτόν τον κύκλο ο Κατζ εξετάζει και τη συνεισφορά των αναλύσεων του Φρανκ και του Βαλερστάιν, παρ' όλο που κινούνται παράλληλα με το μαρξιστικό στρατόπεδο.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ενώ τα προβλήματα των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών οξύνονται καθημερινά, η κυβέρνηση των νεοφιλελεύθερων αγριάνθρωπων έχει ξεκινήσει με το νέο χρόνο μια επίθεση σε όλα τα επίπεδα: οικονομία, δημοκρατικά και συνταγματικά δικαιώματα, ηθικές αξίες κ.λπ. Πριν καλά-καλά μπει ο καινούργιος χρόνος (29 Δεκεμβρίου 2023) με ΚΥΑ οι υπουργοί Χατζηδάκης και Γεωργιάδης κατήγγειλαν τρία επίδομα: το επίδομα επίσχεσης εργασίας, το επίδομα που καταβάλλεται στους ανέργους με τη λήξη της τακτικής επιδότησης και το ειδικό βοήθημα που καταβάλλεται ύστερα από τρίμηνη παραμονή στο μητρώο ανέργων. Με την ίδια ΚΥΑ μείωσαν επίσης τον προϋπολογισμό της ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ) κατά 9,7%, και τα προγράμματα απασχόλησης της υπηρεσίας κατά 41,2%! Αυτές οι κοινωνικές δαπάνες αφορούν στα πιο φτωχά κοινωνικά στρώματα, κυρίως ανέργους και επομένως οι περικοπές τους είναι ιδιαίτερα προσφιλείς στους απανταχού νεοφιλελεύθερους και ιδιαίτερα στους ά(χ)ριστους του Μητσοτάκη.

Τρία νέα αντιδραστικά νομοσχέδια

Όπως έχει εξαγγείλει η υπουργός Εσωτερικών Κεραμέως μέσα στον Γενάρη θα κατεβάσει νομοσχέδιο που αφορά στην επιστολική ψήφο. Μ' αυτή, παραβιάζεται κατάφωρα η αμεσότητα και μυστικότητα της ψηφοφορίας που προβλέπεται από το Σύνταγμα (άρθρο 51, παρ. 3). Με την παραβίαση του συντάγματος ο Μητσοτάκης προσβλέπει σε ουσιαστικά εκλογικά οφέλη.

Το δεύτερο νομοσχέδιο (κατά πάσα πιθανότητα θα κατέβει μέσα στον Γενάρη), αφορά στην ίδρυση ιδιωτικών «Πανεπιστημίων», κουρελιάζοντας και σ' αυτή την περίπτωση το Σύνταγμα. Ανεξάρτητα από τα γελοία επιχειρήματα που χρησιμοποιούν κυβέρνηση και αργυρώνητα ΜΜΕξαπάτησης, ότι «δεν θα φεύγουν τα παιδιά στο εξωτερικό, θα μεγαλώσει ο ανταγωνισμός με τα δημόσια να γίνουν καλύτερα», προκειμένου

Ομοβροντία αντιδραστικών/αντεργατικών μέτρων

να δείξουν την χρησιμότητά τους, κρύβουν ποια ήταν και είναι η πολιτική τους απέναντι στα δημόσια Πανεπιστήμια.

Μερικά ενδεικτικά στοιχεία: α) Το ακαδημαϊκό έτος 2019/2020 το συνολικό εκπαιδευτικό προσωπικό στα δημόσια Πανεπιστήμια της χώρας αριθμούσε 16.566 εργαζόμενους, μειωμένο κατά 32,7% σε σχέση με το 2008/09. Κατά την τελευταία 12ετία (τα μνημονιακά χρόνια) χάθηκαν 7.904 θέσεις εργασίας εκπαιδευτικού προσωπικού στα δημόσια Πανεπιστήμια της χώρας. β) Το 2021 η συνολική δημόσια χρηματοδότηση (κρατικοί και διεθνείς πόροι) για την τριτοβάθμια εκπαίδευση στην Ελλάδα ανήλθε στο 1,82 δισ. ευρώ, μειωμένη κατά 17,7% σε σχέση με το 2008. Ακόμη πιο σοκαριστικό στοιχείο είναι πως κατά τη 13ετία 2008-2021 η αθροιστική απώλεια της δημόσιας χρηματοδότησης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Ελλάδα (σε σύγκριση με τα επίπεδα δημόσιας χρηματοδότησης προ οικονομικής κρίσης, το 2008) ανέρχεται σε 6,1 δισ. ευρώ! Με βάση στοιχεία της Eurostat, η Ελλάδα έχει μακράν τη χαμηλότερη δημόσια χρηματοδότηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης («Εφ. Συν.», 13/1/2023), δαπανά, σύμφωνα με τα στοιχεία του 2019, 2.360 ευρώ ανά φοιτητή, όταν ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι 11.700. Ενδεικτικά, η Κύπρος δαπανά 15.450, το Βέλγιο 18.000, η Ιρλανδία 19.000 ευρώ.

Αυτή η διαρκής παραμέληση και υποχρηματοδότηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης από τις αστικές κυβερνήσεις, ιδιαίτερα κατά την μνημονιακή περίοδο, έχει μεγαλώσει τα ταξικά χαρακτηριστικά της εκπαίδευσης, καθώς η δαπάνη των οικογενειών έχει μεγαλώσει, φυσικά κατά τρόπο αντίστροφο σε σχέση με την οικο-

νομική δυνατότητά τους. Έτσι, το 2019, η δαπάνη των νοικοκυριών για τριτοβάθμια εκπαίδευση (τεχνολογικές και πανεπιστημιακές σπουδές) ανερχόταν σε 329 εκατ. ευρώ, 6,2% υψηλότερη σε σχέση με το 2012. Όσο δηλαδή μειωνόταν η κρατική χρηματοδότηση, τόσο αυξάνονταν τα χρήματα που δαπανούσαν οι οικογένειες. Βέβαια, η αναλογική επιβάρυνση των οικογενειών είναι αντιστρόφως ανάλογη του εισοδήματός τους. Με απλά λόγια, οι χαμηλής εισοδηματικής τάξης οικογένειες θυσιάζουν πολλαπλάσιο ποσοστό του εισοδήματός τους για τριτοβάθμια εκπαίδευση σε σχέση με τις οικογένειες υψηλότερης εισοδηματικής τάξης. Αν προστεθούν σε αυτά τα έξοδα, οι υπέρογκες δαπάνες φροντιστηρίων και ιδιαιτέρων για τα παιδιά Γυμνασίου και Λυκείου, η κατάσταση γίνεται δραματικότερη κάθε χρόνο για τις οικονομικά ασθενέστερες οικογένειες.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν μια εσκεμμένη πολιτική των αστικών/μνημονιακών κυβερνήσεων «παθητικής ιδιωτικοποίησης» του δημόσιου Πανεπιστημίου, ώστε να ανοίξει ο χώρος για τον ιδιωτικό τομέα και το επιχειρηματικό κεφάλαιο. Το νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά ΑΕΙ που ετοιμάζει η κυβέρνηση δεν πρόκειται να επιλύσει κανένα από τα προβλήματα που έχουν τα δημόσια Πανεπιστήμια, αντίθετα θα τα εντείνει ακόμη περισσότερο. Το παράδειγμα με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων μεταπτυχιακών με την επιβολή διδασκτρων δεν βελτίωσε καθόλου τα δωρεάν μεταπτυχιακά προγράμματα που προσέφεραν και ακόμη προσφέρουν τα δημόσια ΑΕΙ, αντίθετα ο αριθμός τους συρρικνώθηκε περισσότερο και η ποιότητά τους υποβαθμίστηκε. Το μόνο ελεύθερο Πανεπιστήμιο είναι το

δημόσιο, το ιδιωτικό είναι αλυσοδεμένο με το κέρδος του ιδιώτη κεφαλαιούχου. Το τρίτο νομοσχέδιο αφορά στον γάμο των ομόφυλων, που όπως είπε και ο αρχιερέας της διαφθοράς και της εξαπάτησης του ελληνικού λαού, Μητσοτάκης, θα το κατεβάσει σύντομα, χωρίς να αποκλείεται και μετά τις ευρωεκλογές του Ιουνίου, επειδή φοβάται εκλογικές απώλειες. Όσα λέγονται για το γάμο των ομόφυλων από την κλίκα του Μητσοτάκη, από την άθλια ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ και τη διάσπασή του, το ΠΑΣΟΚ και τα ΜΜΕξαπάτησης περί δικαιωμάτων και «ισότητας στο γάμο» αποτελούν πέρα από ανιστόρητες αρλούμπες, μια καταπάτηση των δικαιωμάτων του παιδιού και της σχέσης ανδρικού και γυναικείου οργανισμού στην τεκνοποίηση. Ο Μητσοτάκης μίλησε θετικά για την τεκνοθεσία, αν και εντελώς υποκριτικά αρνήθηκε το «Γονέας 1 - Γονέας 2», σε μια προσπάθεια να αποκρύψει ότι αντικειμενικά διαγράφονται η μητρότητα και η πατρότητα, αντικαθίσταται από μια θολή «γονεϊκότητα», παρά το γεγονός ότι υπάρχει πρόσφατη απόφαση του Ευρωκοινοβουλίου, όπου λέει ρητά ότι ένα παιδί μπορεί να έχει γονική σχέση ακόμα και με περισσότερους από δύο γονείς. Η τεκνοθεσία δεν μπορεί να προχωρήσει παρά μέσω της «παρένθητης μητέρας», δηλαδή της εμπορευματοποίησης που μετατρέπει τις γυναίκες σε «μηχανές παραγωγής παιδιών κατά παραγγελία», όπως ήδη «παρήγγειλε» ο Κασσελάκης του ΣΥΡΙΖΑ, επιθυμώντας να αποκτήσει με τον σύντροφό του «δυο γιους». Επίσης, ότι η τεκνοθεσία δεν μπορεί να προχωρήσει παρά μόνο μέσω «γυναικών - μηχανών παραγωγής παιδιών κατά παραγγελία» φαίνεται και από το γεγονός ότι στις δομές παιδικής προστασίας στην χώρα μας υπάρχουν 149 παιδιά για τεκνοθεσία, ενώ οι αιτήσεις από υποψήφιους γονείς είναι 2.700. Από αυτό αποδεικνύεται πόσο υποκριτικό είναι και το επιχειρήμα τους, ότι είναι καλύτερα ένα παιδί να το πάρει ένα ομόφυλο ζευγάρι παρά να καταλήξει σ' ένα ίδρυμα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Με τον ερχομό του νέου έτους, νέες ανατιμήσεις αναμένονται για τους εργαζομένους καθώς οι τιμές θα συνεχίσουν να ανεβαίνουν. Οι εκτιμήσεις των εταιρειών ερευνών, που προσμετρούν τις προωθητικές ενέργειες και τις επιδόσεις των προϊόντων ιδιωτικής ετικέτας, τοποθετούν τη μέση ανατίμηση στο καλάθι του 2024 στο 4,5%-5%, ίσως και ακόμη υψηλότερα. Στα τέλη του 2023 ο απολογισμός ήταν πολύ κακός καθώς η χώρα μας κατέγραψε ποσοστό 8,9% (10,4% τον Οκτώβριο) στον δείκτη τροφίμων και μη αλκοολούχων ποτών για τον μήνα Νοέμβριο, κατέχοντας τη 2η θέση στην Ευρωζώνη (1η η Ισπανία με 9% και 3η η Πολωνία με 8,8%). Την ίδια στιγμή, ο μέσος όρος της Ευρωζώνης είναι στο 6,9%, ενώ της ΕΕ στο 6,8%. Η έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδας καταγράφει ότι οι καταθέσεις των νοικοκυριών παρουσίασαν μείωση κατά 156 εκατ. ευρώ, έναντι μείωσης κατά 100 εκατ. ευρώ τον προηγούμενο μήνα, ενώ των επιχειρήσεων μειώθηκαν κατά 748 εκατ. ευρώ (2.044 δισ. ευρώ τον Οκτώβριο).

Η οικονομική κρίση έχει αυξήσει τις χρεοκοπίες στις ανεπτυγμένες οικονομίες, καθώς το κόστος δανεισμού ενισχύεται και οι κυβερνήσεις αποσύρουν την υποστήριξη του καιρού της πανδημίας αξίας τρις δολαρίων για τις προβληματικές επιχειρήσεις. Σύμφωνα με τα στοιχεία των δικαστηρίων, που επικαλούνται οι Financial Times, ο αριθμός των εταιρικών πτωχεύσεων στις ΗΠΑ αυξήθηκε κατά 30% τους 12 μήνες έως τον περασμένο Σεπτέμβριο σε σύγκριση με την αντίστοιχη περίοδο του περασμένου έτους. Η Γερμανία, η μεγαλύτερη οικονομία της ΕΕ, δήλωσε ότι οι χρεοκοπίες αυξήθηκαν κατά 25% από τον Ιανουάριο έως τον Σεπτέμβριο σε σύγκριση με την περσινή περίοδο. Στη Γαλλία, την Ολλανδία και την Ιαπωνία, οι πτωχεύσεις αυξήθηκαν περισσότερο από 30% σε ετήσια βάση. Ο οίκος αξιολόγησης Moody's αναμένει ότι ο παγκόσμιος κερδοσκοπικός δείκτης χρεοκοπίας θα συνεχίσει να αυξάνεται το 2024, φθάνοντας στο 4,5% τους 12 μήνες έως τον Οκτώβριο, πάνω από τον ιστορικό μέσο όρο του 4,1%.

Η νέα καταγραφή του υπουργείου Στέγασης και Αστικής Ανάπτυξης των ΗΠΑ (HUD) αποκαλύπτει ένα ιδιαίτερα βαρύ πλήγμα για τους εργαζομένους. Στις τάξεις τους, η αστεγία αυξήθηκε κατά 15,5%. Περισσότεροι από το ένα τέταρτο των ενηλίκων που βρέθηκαν κάποια στιγμή άστεγοι μέσα στο έτος είναι άνω των 54 ετών, περισσότεροι από 98.000 ήταν μεταξύ 55 και 64 ετών. Άλλοι 39.700 ήταν άνω των 64. Σύμφωνα με το Eviction Lab, ερευνητική ομάδα στο Πανεπιστήμιο του Πρίνστον, μόλις σε 34 πόλεις των ΗΠΑ κατατέθηκαν πάνω από ένα εκατομμύριο εξώσεις μεταξύ Δεκεμβρίου του 2022 και Νοεμβρίου του 2023. Από αυτές, οι 75.704 ήταν μόνο τον περασμένο Νοέμβριο. Στο μεσοδιάστημα το Medicaid, πρόγραμμα κρατικής παροχής ασφάλισης υγείας σε ενήλικες και παιδιά χαμηλού εισοδήματος, εκκαθάρισε πάνω από 13 εκατομμύρια εγγεγραμμένους από τις λίστες. Σχεδόν 9 στα 10 νοικοκυριά εισοδήματος κάτω των 15.000 δολαρίων ξοδεύουν πάνω από το ένα τρίτο για στέγαση.

Μικρό Ασφαλιστικό

Μεγάλη επιδρομή στα δικαιώματά μας

Στις 18 Δεκεμβρίου η κυβέρνηση της ΝΔ ψήφισε τον Νόμο 5078/2023 για την «αναμόρφωση της επαγγελματικής ασφάλισης, εξορθολογισμό ασφαλιστικής νομοθεσίας» που έγινε γνωστός ως «μίνι ασφαλιστικό». Φυσικά τα παραπάνω καμία σχέση δεν έχουν με τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων και συνταξιούχων και τα δικαιώματά τους στην κοινωνική ασφάλιση: Οι νεοφιλελεύθεροι του Μητσοτάκη νομοθέτησαν στο γνωστό πνεύμα τους, αυτό της αρπαγής του χρήματος, των ιδιωτικοποιήσεων και της δουλοποίησης των εργαζομένων, ιδιαίτερα των μεταναστών.

Ο νόμος περιλαμβάνει πολλές άσχετες μεταξύ τους διατάξεις αλλά στο μεγαλύτερο μέρος του ασχολείται με τα Ταμεία Επαγγελματικής Ασφάλισης (ΤΕΑ). Τα ΤΕΑ είναι οργανισμοί ιδιωτικού δικαίου που ιδρύονται από εργοδότες ή σωματεία εργαζομένων, π.χ. στις μεγάλες «συστημικές» τράπεζες, και παρέχουν συμπληρωματικές παροχές στην υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση. Είναι ο επονομαζόμενος Β΄ πυλώνας της κοινωνικής ασφάλισης. Μπορεί να καταβάλουν συντάξεις είτε εφάπαξ. Ο χαρακτήρας τους είναι κεφαλαιοποιητικός. Κάθε ασφαλισμένος αποκτά ατομικό «κουμπάρά» στον οποίο καταβάλλει τις εισφορές του και στη συνταξιοδότηση λαμβάνει τη συνταξιοδοτική παροχή που υπολογίζεται στη βάση του σωρευμένου ποσού εισφορών και αποδόσεων. Η συμμετοχή στα ΤΕΑ είναι εθελοντική για τους εργαζόμενους (εφόσον το αντέχουν οικονομικά), ενώ στις εισφορές μπορεί να συμβάλλει και ο εργοδότης. Κρίσιμο ερώτημα βέβαια παραμένει το κατά πόσο μπορούν να ανταποκριθούν στις δαπάνες για συντάξεις (λογικά δεν μπορούν) δεδομένου του μικρού αριθμού συμμετεχόντων.

Η κυβέρνηση παρουσίασε τις διατάξεις του νέου νόμου ως «ανάπτυξη του θεσμού των ΤΕΑ στην Ελλάδα». Στην πραγματικότητα πρόκειται για φοροεπιδρομή μέσα από την επιβολή φορολογίας που δεν ίσχυε ως τώρα σε ένα θεσμό που μπορεί να αποφέρει αρκετά φορολογικά έσοδα, μιας και συγκεντρώνει κυρίως εργαζόμενους με υψηλά εισοδήματα. Μέχρι τώρα φορολογούνταν το εισόδημα από τις επενδύσεις των ΤΕΑ με συντελεστή 22%. Πλέον όμως θα φορολογούνται και οι εισφορές σε αυτά πάνω από ένα όριο, αλλά και οι παροχές (π.χ. εφάπαξ). Πραγματικό δώρο στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες, μια και πλέον η συμμετοχή σε ΤΕΑ γίνεται ασύμφορη σε σχέση με τα ομαδικά ασφαλιστήρια των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιρειών. Το μέλλον των ΤΕΑ σαν ανεξάρτητων οργανισμών εργαζομένων προδιαγράφεται αβέβαιο και σκοτεινό, αν συνυπολογίσει κανείς και την υποχρεωτική πλέον υπαγωγή τους για έλεγχο στην Τράπεζα της Ελλάδος. Δεν είναι τυχαίες οι σφοδρές αντιδράσεις των σωματείων εργαζομένων σε Alpha Bank και Eurobank. Έστω κι αν αφορά σε έναν σχετικά περιορισμένο αριθμό ασφαλισμένων, είναι μία ξεκάθαρη κίνηση από την κυβέρνηση προς το στόχο της διάλυσης και πλήρους ιδιωτικοποίησης της κοινωνικής ασφάλισης και της παράδοσής της βορά στις μεγάλες ασφαλιστικές.

Ο εμπαιγμός στους συνταξιούχους συνεχίζεται με τις άλλες διατάξεις του νόμου. Αποσιωπώντας το γεγονός ότι η πλειοψηφία των συντάξεων είναι συντάξεις πείνας, η κυβέρνηση πανηγυρίζει χωρίς ντροπή για την καταβολή έκτακτου επιδόματος προσωπικής διαφοράς

έως 200€ κάτω από εισοδηματικές προϋποθέσεις — η υποκρισία των pass και της ελεημοσύνης σε όλο της το «μεγαλείο!» Στο ίδιο πνεύμα, ανακοινώθηκε η κατάργηση της κράτησης του 30% της σύνταξης όσων συνταξιούχων εργάζονται και η αντικατάστασή της από μία πολύ μικρότερη εισφορά υπέρ e-ΕΦΚΑ. Με αυτόν τον τρόπο αποκτούν και οι συνταξιούχοι το δικαίωμα να εργάζονται εσαεί μέχρι τον τάφο κατά το πρότυπο του εργαζόμενου που έχει «δικαίωμα» να εργάζεται 13 ώρες ημερησίως και να κάνει και «εξτραδάκια» τα σαββατοκύριακα σύμφωνα με τον Γεωργιάδη. Κατ' αυτούς η εργασία μέχρι εξάντλησης και τελικής πτώσης είναι «δικαίωμα» και όχι στυγνός καταναγκασμός από την ακρίβεια και το μισθό που δεν φτάνει.

Η απάνθρωπη και εξευτελιστική λογική των pass επεκτείνεται και στο επίδομα ανεργίας αλλά και στα περισσότερα επιδόματα της ΔΥΠΙΑ (πρώην ΟΑΕΔ) που πλέον θα χορηγούνται με άυλη προπληρωμένη κάρτα.

Η διάταξη για την εργασία των αλλοδαπών εισάγει μία νέα, τερατώδη λογική στη νομοθεσία. Συνδέει απευθείας την άδεια διαμονής στη χώρα με την προσφορά εργασίας λειτουργώντας εκβιαστικά προς τους μετανάστες και νομιμοποιώντας μία μορφή σύγχρονου δουλεμπόριου! Για να πάρει κάποιος άδεια διαμονής θα πρέπει να αποδείξει ότι εργάζεται, ενώ αν σταματήσει η άδεια θα ανακαλείται. Η άδεια αυτή δεν δίνει κανένα άλλο δικαίωμα πέρα από την πρόσβαση στην αγορά εργασίας, ούτε καν στην οικογενειακή επανένωση. Αφορά όσους διέμεναν στην Ελλάδα για τουλάχιστον 3 χρόνια συνεχώς πριν τις 30 Νοεμβρίου 2023, συνεχίζουν να διαμένουν στην Ελλάδα και βέβαια διαθέτουν δήλωση προσφοράς εργασίας και εργάζονται. Υποτίθεται ότι σκοπός της ρύθμισης αυτής είναι να βγουν από την ανομία και να νομιμοποιηθούν οι μετανάστες που διέμεναν επί μακρόν στην Ελλάδα χωρίς άδεια. Εύκολα καταλαβαίνει κανείς πόσο επισφαλής γίνεται η θέση τους στην πραγματικότητα, χωρίς καμία εξασφάλιση, και πόσο εύκολα μπορεί να τους ασκηθεί ο οποιοσδήποτε εκβιασμός. Γίνεται άμεσα κατανοητό πως μια τέτοια διάταξη μόνο το εμπόριο ανθρώπων μπορεί να ωφελήσει και τίποτα άλλο. Οι μετανάστες, της γης οι κολασμένοι, θα ζήσουν ακόμα πιο φριχτές καταστάσεις, αλλά μαζί και οι έλληνες εργαζόμενοι που θα δουν και τα δικά τους δικαιώματα να καταποντίζονται.

Ο νόμος 5078 περιέχει και άλλες, μικρότερης σημασίας διατάξεις, αλλά ο αντιδραστικός του χαρακτήρας καθορίζεται βασικά από αυτά που παρουσιάστηκαν. Εντάσσεται στην προσπάθεια της κυβέρνησης να νομοθετήσει μέσα στον πρώτο χρόνο της θητείας της για όσα περισσότερα ζητήματα μπορεί, πριν την αναπόφευκτη φθορά της. Είναι μέρος της εγκληματικής πολιτικής που υπηρετεί η ελίτ του Μητσοτάκη, που αδιαφορεί για την ακρίβεια, που καταστρέφει και ιδιωτικοποιεί συνεχώς τη δημόσια περιουσία, που εντείνει τις πολεμικές δαπάνες και εμπλέκεται σε πολεμικά μέτωπα, που μοναδική της απάντηση έχει την καταστολή και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Μόνο από τους ίδιους τους εργαζόμενους θα δοθεί απάντηση, με την ενότητα και τον αγώνα τους. Για την κυβέρνηση των εργαζομένων, τη μόνη που μπορεί να επιβάλει λύσεις προς όφελος των εργαζομένων και της κοινωνίας.

επίκαιρα...

Ρεκόρ εργασιακών δολοφονιών για το 2023

Μαύρος είναι ο απολογισμός των εργατικών δυστυχημάτων στην χώρα μας τη χρονιά που μας πέρασε. Συγκεκριμένα, μέσα στο 2023, 182 εργαζόμενοι έχασαν τη ζωή τους εν ώρα εργασίας και 286 τραυματίστηκαν σοβαρά από εργατικό ατύχημα, την ώρα που ο αντίστοιχος αριθμός των εργατικών δυστυχημάτων το 2022 ήταν 104. Ενώ, σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, το 2018 οι νεκροί ήταν 46, το 2019 ήταν 51, το 2020, 41 και το 2021, 31.

Η κρίση, η εντατικοποίηση της εργασίας, οι μηδενικές παροχές σε μέτρα υγιεινής και ασφάλειας, θέτουν κάθε μέρα τους εργαζόμενους αντιμετώπους με κινδύνους που όπως αποδεικνύεται, συχνά είναι θανάσιμοι. Είναι ξεκάθαρο πως, όσο βαθιάει η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, όσο η επικίνδυνη φιλοπόλεμη συμμορία των νεοφιλελεύθερων της ΝΔ παραμένει στην εξουσία, όσο χτυπούν τα δικαιώματα και τους μισθούς μας, τόσο πιο επικίνδυνο θα γίνεται το μεροκάματο για την υγεία και την ζωή μας.

Μόνη λύση για να σωθούμε από αυτή την κατάσταση, είναι εμείς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να αντισταθούμε ενωμένοι σε κάθε χώρο εργασίας, να παλέψουμε για την κατάργηση του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη. Να αγωνιστούμε για να διώξουμε τους κανίβαλους της ΝΔ, που θέλουν να μας κάνουν κρέας για τα κανόνια τους.

Το ΕΣΥ στην εντατική

Ανεβαίνουν συνεχώς τα κρούσματα του κορονοϊού αλλά και άλλων λοιμώξεων του αναπνευστικού, με τους επιστήμονες και τον ΕΟΔΥ να προειδοποιούν για νέα έξαρση του φαινομένου. Σύμφωνα μάλιστα με την εικόνα των λυμάτων υπάρχει αύξηση 90% στην Αθήνα, 50% στη Θεσσαλονίκη, ενώ αυξημένο είναι το ποσοστό και σε άλλες πόλεις.

Ήδη 1.500 ασθενείς νοσηλεύονται σε κλινικές covid στα νοσοκομεία της χώρας και 95 σε Μονάδες Εντατικής Θεραπείας. Συνολικά, οι εισαγωγές ασθενών με COVID-19 στα δημόσια νοσοκομεία παρουσιάζουν αύξηση κατά 40%, με τις εισαγωγές να ξεπερνούν πανελλαδικά τις 270 ημερησίως.

Την ίδια ώρα η κυβέρνηση, αρνούμενη να πάρει μέτρα ενίσχυσης των δημόσιων δομών υγείας με προσλήψεις προσωπικού και επαρκή χρηματοδότηση του ΕΣΥ, ρίχνει το βάρος στις πλάτες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, επικαλούμενη για ακόμα μια φορά την ατομική ευθύνη. Αν και το κύμα έξαρσης ήταν αναμενόμενο, η κυβέρνηση εξακολουθεί να «σφυρίζει αδιάφορα» για τη λήψη των αναγκαίων μέτρων προστασίας βάζοντας σε τροχιά διάλυσης τη δημόσια και δωρεάν Υγεία.

Στην Ελλάδα οι δημόσιες δαπάνες για την Υγεία παραμένουν στο 5% του ΑΕΠ όταν ο μέσος όρος στις χώρες της ΕΕ είναι στο 7,5%. Παράλληλα η Ελλάδα καταγράφει την μεγαλύτερη ιδιωτική δαπάνη στην ΕΕ για την Υγεία. Αντί λοιπόν να αυξήσει τον προϋπολογισμό για την Υγεία, η κυβέρνηση βάζει και επίσημα στον χορό τον ιδιωτικό τομέα.

Η πολιτική της κυβέρνησης είναι να συρρικνώσει στο μέγιστο βαθμό το ΕΣΥ, να μειώσει νοσοκομεία και κλινικές, να μετατρέψει τους μόνιμους υγειονομικούς σε κακοπληρωμένους επισφαλείς εργαζόμενους, να αυξήσει ακόμη περισσότερο την εντατικοποίηση, ώστε να μεταφέρει τα λεφτά από την υγεία στους επιχειρηματίες και να παραδώσει το ΕΣΥ ως λεία στους ιδιώτες-απατεώνες. Απέναντι σε αυτήν τη βάρβαρη πολιτική του Μητσοτάκη, χρειάζονται αποφασιστικά βήματα με σκληρούς αγώνες, με επιμονή και αφοσίωση στην υπεράσπιση της Υγείας, για να σωθεί και το ΕΣΥ και οι ζωές όλων μας.

Επίδομα ανεργίας

Μετατροπή του σε επιδότηση κερδοσκοπίας από την κυβέρνηση

Το Δεκέμβριο κατατέθηκε προς διαβούλευση από το υπουργείο Εργασίας το «μίνι νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό» όπου, μεταξύ άλλων, προβλέπει την καταβολή του επιδόματος αποκλειστικά με τη μορφή προπληρωμένης κάρτας και όχι στους λογαριασμούς των δικαιούχων. Εκτός της μετατροπής του επιδόματος σε pass κατά τα πρότυπα των pass ελεημοσύνης που έχει θεσμοθετήσει η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, στο νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο προβλέπεται και περιορισμός ως προς το τμήμα του επιδόματος που θα μπορεί να χρησιμοποιούν οι άνεργοι σε ρευστό χρήμα. Η σχετική διάταξη αναφέρει ότι: «... Ο χρήστης της κάρτας δικαιούται να αναλαμβάνει ποσό σε μετρητά από τον λογαριασμό του που δεν υπερβαίνει το ήμισυ (1/2) των επιδομάτων που έχει λάβει». Το υπόλοιπο του ποσού θα μπορεί να χρησιμοποιείται υποχρεωτικά σε εμπορικά καταστήματα. Ουσιαστικά, η κυβέρνηση βάζει χέρι στο πώς και πού θα μπορούν οι άνεργοι να ξοδεύουν το πενιχρό επίδομα ανεργίας.

Το ταμείο ανεργίας και η προστασία των ανέργων μέσω της γενίκευσης της κοινωνικής τους ασφάλισης δεν είναι παροχή της οποίας κυβέρνησης. Είναι κατάκτηση – όπως και η Κοινωνική Ασφάλιση (ΚΑ) γενικότερα στη χώρα μας – της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των αγώνων των εργαζομένων κατά τη Μεταπολίτευση. Μέχρι το 1985, όπου και

ψηφίζεται ο ν. 1545, όποιοι κρατικοί οργανισμοί υπήρχαν για την απασχόληση και την «προστασία» των ανέργων αποτελούσαν, με ευθύνη των εργοδοτών, του κράτους και των κυβερνήσεων, κάτι σαν γραφεία ευρέσεως φθηνής εργασίας, ενώ η όποια ασφάλιση-επιδότηση ανεργίας, αφορούσε μόνο όσους εργαζόμενους είχαν ιδρύσει Ταμεία Ασφάλισης, δηλαδή ελάχιστους εργαζόμενους, επιχειρήσεις ή κλάδους. Οι εργαζόμενοι με τους αγώνες και το αίμα τους κατάφεραν να κατακτήσουν παροχές, όπως το επίδομα μητρότητας, βρεφονηπιακών σταθμών, κοινωνικού τουρισμού, αγοράς βιβλίων ή εισιτηρίων θεάτρου, για εργατική κατοικία (παροχές που ως επί το πλείστον θυσιάστηκαν στο βωμό των Μνημονίων) αλλά, ίσως το βασικότερο απ' όλα, επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους. Οι εργαζόμενοι πληρώνουν από το μισθό τους τις κρατήσεις προς τα ασφαλιστικά ταμεία, ώστε να μπορούν, σε περίπτωση ανεργίας να προστατευθούν από την απόλυτη φτώχεια και την εξαθλίωση. Αντιθέτως, οι εργοδότες, το κράτος και οι κυβερνήσεις, όχι μόνο δεν έδιναν τον «οβολό» τους, αλλά έκλεβαν και τα αποθεματικά ή τα τάζαν στη μαύρη τρύπα του χρέους. Στο ίδιο πνεύμα της καταλήστευσης των ασφαλιστικών ταμείων κινείται και η μετατροπή του επιδόματος ανεργίας σε pass, αποτελώντας μια επιπλέον ψηφίδα στο μωσαϊκό που συνθέτει το χρόνιο ξεχαρβάλωμα της κοινωνικής ασφάλισης.

Απόλυτα συνεπής στη νεοφιλελεύθερη

πολιτική της, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, από την πρώτη διακυβέρνησή της το 2019 έχει εξαπολύσει μια κατά μέτωπο επίθεση ενάντια στους ανέργους. Ο άεργος Χατζηδάκης, τότε υπουργός Εργασίας, νομοθέτησε την «αναδιοργάνωση» του ΟΑΕΔ σε ΔΥΠΑ, δηλαδή ένα γραφείο επιφανειακής κατάρτισης και παροχής φθηνού και αναλώσιμου εργατικού δυναμικού σε διάφορους αεριτζήδες της αγοράς εργασίας. Μάλιστα, διόρισαν στην διοίκηση του νέου φορέα και διάφορους μανιτζαράιους, όπως τον Γιώργο Καραχάλιο – υποδιοικητή της ΔΥΠΑ – για τον οποίο το επίδομα ανεργίας είναι παρωχημένη παροχή και δεν διασφαλίζει επαρκή κίνητρα για επίσημη εργασία, κοινώς θεωρεί ότι τρέφει τους «τεμπέληδες» ανέργους. Για να φροντίσουν λοιπόν γι' αυτό, έχουν μετατρέψει τη λήψη του επιδόματος ανεργίας σε άθλο, νομοθετώντας διαρκώς όλο και περισσότερα εμπόδια για την λήψη του. Πρόσφατα, ο νόμος με το θρασύτατο τίτλο «Δουλειές Ξανά», θέσπισε την στέρηση του επιδόματος ανεργίας στους μακροχρόνια ανέργους βάσει εισοδηματικών κριτηρίων και σε όσους αρνηθούν για 3 φορές τις επισφαλείς και αμφιβόλου ποιότητας θέσεις εργασίας που θα τους βρει η ΔΥΠΑ εν είδει ελεημοσύνης, σε συνεργασία με τον κάθε εργοδότη που ψάχνει για εύαλωτο και περιστασιακό προσωπικό. Όλα αυτά έχουν ένα διπλό στόχο: αφενός τη διατήρηση ενός ποσοστού ανέργων που ζει σε συνθήκες εξαθλίωσης, ώστε να τρομοκρατούνται οι

εργαζόμενοι αλλά και πάντα διαθέσιμου να εργαστεί στις χειρότερες συνθήκες εργασίας, υπό το φόβο να γυρίσει πίσω στην εξαθλίωσή του και αφετέρου την συντήρηση των ανέργων με όσο το δυνατόν χαμηλότερο κόστος και το μαγείρεμα των ποσοστών ανεργίας. Ενδεικτικά, εδώ και 10 περίπου χρόνια, οι εγγεγραμμένοι άνεργοι στα Μητρώα του ΟΑΕΔ είναι συνεχώς πάνω από 1 εκατομμύριο (χωρίς να υπολογίζονται οι αδηλωτοί ή οι ελαστικά απασχολούμενοι), με τους μακροχρόνια ανέργους να είναι πάνω από τους μισούς, ενώ οι επιδοτούμενοι είναι περίπου 1 στους 5.

Επιπλέον, η μετατροπή της επιδότησης ανεργίας σε προπληρωμένη κάρτα και ο έλεγχος επί της κατανάλωσής της πηγάει από την βαθιά απέχθεια και υποτίμηση των εργαζομένων από την κυβέρνηση. Για τους νεοφιλελεύθερους, οι εργαζόμενοι είναι τεμπέληδες και σπάταλοι και χρειάζονται πάντα κάποιον να τους νουθετεί και να τους ελέγχει. Είναι η ίδια στάση υποτίμησης και απέχθειας που είχαν οι τοκογλύφοι της ΕΕ απέναντι στον ελληνικό λαό κατά την μνημονιακή περίοδο. Φυσικά όμως, οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι δεν παρέλειψαν να φροντίσουν για άλλη μια φορά τους ημέτερους. Η χρήση του μισού επιδόματος αποκλειστικά σε εμπορικά καταστήματα είναι απλώς συνέχεια των διάφορων pass που επιδοτούν και διαιωνίζουν την κερδοσκοπία των σούπερ μάρκετ, των αλυσίδων του λιανεμπορίου, των προμηθευτών ρεύματος.

■ Νίκος Σπ.

Ιδιωτικοποίηση του Νερού δια της πλαγίας οδού

«Ας ιδιωτικοποιηθούν τα πάντα, ας ιδιωτικοποιηθεί η θάλασσα και ο ουρανός, ας ιδιωτικοποιηθεί το νερό και ο αέρας, ας ιδιωτικοποιηθεί η Δικαιοσύνη και ο Νόμος, ας ιδιωτικοποιηθεί και το περαστικό σύννεφο, ας ιδιωτικοποιηθεί το όνειρο, ειδικά στην περίπτωση που γίνεται την ημέρα και με τα μάτια ανοιχτά.

Και σαν κορωνίδα όλων των ιδιωτικοποιήσεων, ιδιωτικοποιήστε τα Κράτη, παραδώστε επιτέλους την εκμετάλλευση υμών των ιδίων σε εταιρίες του ιδιωτικού τομέα με διεθνή διαγωνισμό. Διότι εκεί ακριβώς βρίσκεται η σωτηρία του κόσμου...

Και μια και μπήκατε στον κόπο, ιδιωτικοποιήστε στο φινάλε και την πουτάνα την μάνα που σας γέννησε.»

■ Ζοζέ Σαραμάγκου

Οι ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων οργανισμών στους οποίους έχει συσσωρευτεί πλούτος από την εργασία γενεών, αποτελεί έναν διακαή πόθο των νεοφιλελεύθερων. Ιδιωτικοποίησαν - ξεπούλησαν την ΔΕΗ, τα αεροδρόμια, τα λιμάνια, τους δρόμους, τους σιδηροδρόμους. Ιδιωτικοποιούν την λειτουργία των νοσοκομείων και την λειτουργία των πανεπιστημίων. Με επίμονες και διαρκείς προσπάθειες επιχειρούν να ιδιωτικοποιήσουν και το Νερό.

Η κυβέρνηση Σημίτη με νόμο το 1999 παραχώρησε τις βασικές υποδομές της ΕΥΔΑΠ (φράγματα, ταμιευτήρες, εγκαταστάσεις και ακίνητα) σε ΝΠΔΔ, της οποίας το 38,67% των μετοχών δόθηκε σε ιδιώτες και το 61,33% παρέμεινε στο Δημόσιο, ενώ το 2000 εισήχθη στο Χρηματιστήριο.

Στην περίοδο των Μνημονίων, το 2011 η ΕΥΔΑΠ και η ΕΥΑΘ συμπεριλήφθηκαν στις προς ιδιωτικοποίηση εταιρίες, με αποτέλεσμα να εκχωρηθεί στο Υπερταμείο το 61,33% των μετοχών της ΕΥΔΑΠ και το 74% των μετοχών της ΕΥΑΘ. Έπειτα από γενικευμένες αντιδράσεις και προσφυγές, το ΣτΕ έκρινε

αντισυνταγματική την απόφαση μεταβίβασης του 34,033% των μετοχών της ΕΥΔΑΠ το 2014 με το σκεπτικό ότι ο έλεγχος πρέπει να παραμείνει στο Δημόσιο. Η απόφαση αυτή του ΣτΕ ουσιαστικά «μπλόκαρε» κάθε σκέψη να πωληθούν πλειοψηφικά μετοχικά πακέτα της ΕΥΔΑΠ και της ΕΥΑΘ.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ προχώρησε το 2016 στη μεταβίβαση του συνόλου των μετοχών ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ που κατείχε το Δημόσιο στο Υπερταμείο. Ωστόσο τέθηκε το ζήτημα αν όντως διατηρείται ο έλεγχος της επιχείρησης από το Δημόσιο. Το ΣτΕ, με απόφασή του τον Φλεβάρη του 2022, έκρινε τη μεταβίβαση αντισυνταγματική και απαίτησε την επιστροφή των μετοχών.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη τον Ιούλιο του 2022 ψήφισε νόμο που παράκαμπε την απόφαση του ΣτΕ με τον οποίο, μεταξύ άλλων, υποχρεώνει τις ΔΕΥΑ να παραχωρούν τις νέες υποδομές επεξεργασίας λυμάτων σε ιδιώτες για τουλάχιστον 3 χρόνια. Παράλληλα, προκηρύχθηκε διαγωνισμός για την εκχώρηση σε ιδιώτες της λειτουργίας και συντήρησης του δικτύου ύδρευσης Δήμων του Λεκανοπέδιου της Αττικής, ο οποίος δεν προχώρησε λόγω αντιδράσεων και νομικών κωλυμάτων. Τον Μάρτη του 2023 η κυβέρνηση ψήφισε νόμο, με τις απαραίτητες προσαρμογές ώστε τυπικά να παραμείνει το πλειοψηφικό πακέτο των μετοχών στο Δημόσιο, με τον οποίο η λειτουργία των επιχειρήσεων ύδρευσης και αποχέτευσης υπάγεται στην Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων σύμφωνα και με τις απαιτήσεις της ΕΕ. Στόχος η απελευθέρωση της αγοράς νερού, η εκχώρηση της οικονομικής διαχείρισης και τιμολόγησης σε ιδιώτες, ενώ οι όποιες επενδύσεις πραγματοποιηθούν θα βασίζονται στην απορρόφηση ευρωπαϊκών κονδυλίων.

Παράκαμψη του Συντάγματος

Οι αντιδράσεις σε όλες τις προσπάθειες

ιδιωτικοποίησης ήταν σθεναρές με πιο πρόσφατο παράδειγμα την μεγαλειώδη συναυλία 30 χιλιάδων κόσμου τον Απρίλη του 2023 στη Θεσσαλονίκη. Το κίνημα είναι αυτό που ανάγκασε το ΣτΕ να λάβει μια σειρά αποφάσεων με τις οποίες απαγόρευσε την πώληση του Νερού σε ιδιώτες. Επιπλέον το μοντέλο των «σκληρών» ιδιωτικοποιήσεων που εφαρμόστηκε μέσα από τα «διαρθρωτικά προγράμματα» του ΔΝΤ απέτυχε παταγωδώς και εγκαταλείφθηκε καθώς οδήγησε πολύ γρήγορα σε πλήρη διάλυση των υποδομών, υποβάθμιση της ποιότητας των παρεχόμενων αγαθών/υπηρεσιών, εκτόξευση των τιμών αλλά και στην επικράτηση της διαφθοράς σε ανεξέλεγκτα επίπεδα.

Επομένως το μοντέλο που ακολουθούν διατηρεί τους οργανισμούς τυπικά δημόσιους αλλά μεταφέρει την διαχείριση της λειτουργίας τους μέσω εργολαβιών σε ιδιώτες, ενώ ταυτόχρονα, τα τμήματα που χρειάζονται επενδύσεις για συντήρηση-επέκτασης της υποδομής παραμένουν στον έλεγχο του Δημοσίου ή υπάγονται σε ΣΔΙΤ ώστε η χρηματοδότηση να γίνεται από το δημόσιο και τα κέρδη από τις εργασίες να καταλήγουν σε ιδιωτικές τσέπες.

Η κυβέρνηση έβαλε στο στόχαστρο τις ΔΕΥΑ καθώς δεν επέτρεψε στους Δήμους να τις στελεχώσει ώστε να υπολειτουργούν και να είναι αναποτελεσματικές (οι απώλειες πόσιμου νερού είναι 35,6%) ενώ δεν πήρε κανένα μέτρο για την διόγκωση του ενεργειακού κόστους λόγω της ρήτρας αναπροσαρμογής, ούτε και έδωσε πρόσβαση στο Πράσινο Ταμείο για να αναπτύξουν ΑΠΕ ώστε να μειώσουν την επιβάρυνση. Αποτέλεσμα είναι η οικονομική δυσλειτουργία καθώς χρωστούν 700 εκατ. στη ΔΕΗ και 144 εκατ. σε δάνεια. Παρόλα αυτά διαθέτουν 170 εκατ. αποθεματικά και 700 εκατ. ανείσπρακτες οφειλές ενώ εκτελούν έργα υποδομής ύψους 2 δισ.

Με τον νόμο Σκυλακάκη οι 126 ΔΕΥΑ

(ιδρύθηκαν τη δεκαετία του '80 και είχαν ανταποδοτικό χαρακτήρα) συγχωνεύονται σε 13 Μείζονες ΔΕΥΑ και μεταφέρονται από τους Δήμους στις Περιφέρειες. Οι ΜΔΕΥΑ θα διοικούνται από 9μελές Συμβούλιο Στρατηγικής και Εποπτείας και εκτελεστικό διευθυντή που θα επιλέγεται με κριτήρια αγοράς. Αυτή η συγχώνευση σημαίνει ότι το ολιγομελές προσωπικό θα αδυνατεί να ανταπεξέλθει, επιπλέον δημιουργεί την ανάγκη για κατασκευή μεγάλων έργων, τα οποία μόνο λίγες εταιρίες μεγαλοεργολάβων ή πολυεθνικών θα μπορούν να αναλαμβάνουν καθώς θα προβάλλει η «αναγκαιότητα» της τεχνογνωσίας και εμπειρίας για τη διαχείριση των υδάτινων πόρων.

Τι σημαίνει ιδιωτικοποίηση του Νερού

Οι συνέπειες θα είναι ολέθριες για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Το κόστος θα εκτοξευτεί ώστε να χρηματοδοτηθούν οι όποιες «επενδύσεις» (στο Βουκουρέστι η τιμή 12πλασιάστηκε). Μοναδικό κριτήριο θα αποτελεί το κέρδος των ιδιωτών, επομένως η συντήρηση θα εγκαταλειφθεί. Στη Βρετανία οι εταιρίες ύδρευσης χρωστούν 54 δισ., έχουν πληρώσει 72 δισ. σε μερίσματα αλλά σχεδόν τίποτε σε συντήρηση τα τελευταία 30 χρόνια, με αποτέλεσμα να διαρρέουν καθημερινά 3 δισ. λίτρα νερού. Είναι επίσης προφανές ότι δεν πρόκειται να πραγματοποιηθούν μη κερδοφόρες επενδύσεις για την υδροδότηση περιοχών εκτός των αστικών κέντρων ούτε και για την άρδευση καλλιεργήσιμων εκτάσεων, ενώ αντίστοιχα στη διαχείριση λυμάτων δεν θα υπάρχει κανένας ουσιαστικός περιβαλλοντικός έλεγχος. Τέλος, η κλιματική κρίση απαιτεί μέτρα προσαρμογής στις νέες συνθήκες (περίοδοι με πλημμύρες ή με ξηρασία) και μέτρα μετριασμού των επιπτώσεων (όπως την αποκατάσταση ύδρευσης-άρδευσης στη Θεσσαλία) τα οποία πρέπει να είναι κεντρικά σχεδιασμένα και κυρίως να μην έχουν γνώμονα το ιδιωτικό κέρδος, αλλιώς η Αθήνα και οι μεγάλες πόλεις σύντομα θα μετατραπούν σε Θεσσαλία.

Προς ψήφιση το νομοσχέδιο «ελεύθερο πανεπιστήμιο» Φοιτητικό κίνημα αναντίστοιχο των περιστάσεων

Το τελευταίο διάστημα η κυβέρνηση κινείται ολοταχώς προς την ψήφιση του νομοσχεδίου «ελεύθερο πανεπιστήμιο», προσπαθώντας να παγιώσει ένα καθοριστικό χτύπημα στη δημόσια και δωρεάν παιδεία, καταστρατηγώντας το άρθρο 16. Ήδη από το Δεκέμβριο, με τις σχολές κλειστές, η κυβέρνηση παρουσιάζει το νομοσχέδιο σε ακαδημαϊκά και υπουργικά όργανα. Η πρώτη επίσημη δημόσια εμφάνιση του νομοσχεδίου ήταν στη σύνοδο πρυτάνεων στις 15 Δεκέμβριο και η δεύτερη στο υπουργικό συμβούλιο στις 20 Δεκέμβριο. Η κυβέρνηση ΝΔ έχει κάνει ξεκάθαρο με τη στάση και το λόγο της ότι είναι αποφασισμένη να το οδηγήσει προς ψήφιση μέσα στο χειμώνα.

Η αισχρή κυβερνητική ατζέντα κρύβεται πίσω από ετοιμαζόμενα προπαγάνδα, με τον Πιερρακάκη να ισχυρίζεται στο υπουργικό συμβούλιο ότι «... το άρθρο 16 είναι αναχρονιστικό», «είναι ζωτικής σημασίας να ανασχεθεί το brain drain», «η ύπαρξη παραρτημάτων ... θα ενισχύσει και τα δημόσια ιδρύματα». Μάλιστα σε συνέντευξη αλλά και στη βουλή ο ίδιος ανέφερε, λοιδορώντας μια σπουδαία κατάκτηση του Πολυτεχνείου, ότι «ιδιωτικά Πανεπιστήμια έχει ακόμα και η Βόρεια Κορέα». Η κυβέρνηση εξαπολύει μια γιγάντια ιδεολογική επίθεση συστρατεύοντας συνταγματολόγους και ΜΜΕ για να προπαγανδίσουν την «νομιμότητα» της καταστρατήγησης του άρθρου 16.

Παρουσιάζουν ως αναχρονιστικό το άρθρο 16 την ίδια στιγμή που οι ίδιοι γυρίζουν σε παλιότερες εποχές, όπου η μόρφωση ήταν προνόμιο μόνο των πλουσίων και αριστοκρατών όπως τις δεκαετίες του '50-'60. Μέσα από τα δημόσια πανεπιστήμια, δηλαδή την συμμετοχή και των γόνων των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στη τριτοβάθμια εκπαίδευση, έχει προαχθεί η επιστήμη, η έρευνα, η τεχνολογική ανάπτυξη, η πρόοδος του βιοτικού επιπέδου, γενικότερα της κοινωνίας. Επιπλέον, αν η κυβέρνηση ήθελε να φέρει πίσω τους νέους (που έφυγαν με τα δικά τους Μνημόνια), θα μπορούσε να ενισχύσει τα δημόσια πανεπιστήμια: Να αυξήσει θέσεις, τμήματα, καθηγητές, χρηματοδότηση και όχι να δώσουν τα ίδια χρήματα για τη δημιουργία μιας αγοράς της εκπαίδευσης. Τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, όχι μόνο δε θα «βοηθήσουν και τα δημόσια» αλλά θα επιβάλλουν έναν άγριο, άνισο ανταγωνισμό σε βάρος των δημόσιων ΑΕΙ, μια περεταίρω υποχρηματοδότηση-υποστελέχωση, διάλυση επαγγελματικών δικαιωμάτων των πτυχιών και ένταση του ταξικού αποκλεισμού. Αποτελεί μια κραυγαλέα παραβίαση του συντάγματος, και μια ντε φάκτο κατάργηση του άρθρου 16 που ρητά απαγορεύει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Το φοιτητικό κίνημα στέκεται μέχρι στιγμής εντελώς αναντίστοιχο της επίθεσης. Η πρώτη φοιτητική κινητοποίηση στη σύνοδο πρυτάνεων αποτελούνταν από 500-600 φοιτητές. Δεν οργανώθηκε από μαζικές φοιτητικές συνελεύσεις και δομές αυτοοργάνωσης του κινήματος. Την πρώτη βδομάδα με τις σχολές ανοιχτές, ενώ υπήρξε μια πρώτη κινητικότητα και άνοιξε η συζήτηση για την καταστρατήγηση του άρθρου 16, οι δυνάμεις στάθηκαν αναντίστοιχες των περιστάσεων. Οι πρώτες γενικές συνελεύσεις ενώ πραγματοποιήθηκαν σε αρκετές σχολές, αποτελούνταν από κυρίως μικρά νούμερα και δεν διέδρυναν την ουσιαστική πολιτική συζήτηση και ζύμωση με τους φοιτητές. Οι δράσεις που έχουν καλεστεί (κυρίως καταλήψεις και μια πρώτη κινητοποίηση στις 11/1) αποτελούν μια πρώτη απάντηση των φοιτητών. Ωστόσο οι πολιτικές δυνάμεις, που φαινομενικά επικρατούν, πολιτικά δεν περιγράφουν την πραγματική φύση αυτής της επίθεσης και δεν χαράζουν ένα σχέδιο που να συσπειρώνει τους φοιτητές γύρω από έναν αγώνα διαρκείας απέναντι στην εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης.

ΠΚΣ/ΚΝΕ

Η «πρώτη δύναμη» στα πανεπιστήμια μπήκε στις συνελεύσεις με το πλαίσιο συντονισμού του ΜΑΣ των «115 συλλόγων» ο οποίος υποκαθιστά και παραβιάζει την ουσιαστική λειτουργία φοιτητικών συλλόγων σε συνάντηση των ΔΣ. Σαν κύριο πρόβλημα θέτουν το γεγονός ότι τα ιδιωτικά ΑΕΙ θα έχουν τα ίδια πτυχία ή και καλύτερα με τα δημόσια. Αναμασούν τη λογική ότι ήδη «δεν υπάρχει δημόσια και δωρεάν παιδεία» και ότι «Δεν υπάρχει μονοπώλιο του κράτους στην εκπαίδευση». Έτσι, υποβαθμίζουν την επίθεση (αφού δεν φαίνεται να αλλάζει κάτι σημαντικό), αποπροσανατολίζοντας από την ανάγκη να προετοιμαστούμε για μια σύγκρουση με τη κυβέρνηση για την υπεράσπιση του άρθρου 16 και της δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Αν ο αγώνας αποκτήσει χαρακτηριστικά διάρκειας που απειλούν το εκλογικό της αποτέλεσμα, δε θα λείψουν εκφυλιστικά φαινόμενα (σαμποτάζ συνελεύσεων, τραμπουκισμοί κ.ά.).

ΕΑΑΚ-Ακροαριστερά σχήματα

Τα ΕΑΑΚ μπήκαν στα πανεπιστήμια αδυνατώντας να αντιληφθούν την πραγματική φύση της επίθεσης. Το ΝΑΡ παρουσιάζει το νομοσχέδιο όχι σαν μια τομή, αλλά σαν ακόμη μια αντιεκπαιδευτική επίθεση, χωρίς να τονίζει τις πραγματικές συνέπειες. Η ΑΡΑΣ αναπαράγει τη λογική «δεν έχουμε πρόβλημα με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αρκεί να μην πειράξουν τα δημόσια». Η διαλυτική κατάσταση στο εσωτερικό τους σε συνδυασμό με την αδυναμία μιας ανάλυσης της επίθεσης, τους καθιστά αδύνατο να προτάξουν ένα πραγματικό σχέδιο ενάντια στην κατάργηση του άρθρου 16 και να οδηγήσουν σε μια κεντρική πολιτική σύγκρουση με τη κυβέρνηση. Η ΑΡΙΣ στο πρώτο γύρο συνελεύσεων σιγοντάριζε την ΚΝΕ στηρίζοντας το πλαίσιο της συνεχίζοντας ένα στείρο ακολουθησιμότητα χωρίς μια ουσιαστική δικιά της αντιπρόταση και σχέδιο.

Η απάντηση σε αυτή την επίθεση δε χωρά σχέδια για «πυροτεχνήματα» και γρήγορες εκτονώσεις. Απέναντι σε αυτό το καθεστώς η απάντηση είναι ανυποχώρητος αγώνας διαρκείας. Η επίθεση αυτή δεν πέφτει με συμβολικές κινήσεις και «μικρούς» ξεσηκωμούς ή άλλες «εύκολες λύσεις». Χρειάζεται ένας αγώνας, πανελλαδικός και μεγάλης διάρκειας που θα κάνει καθοριστικά βήματα στην ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος με μια αγωνιστική πολιτική. Ένας αγώνας που θα ξεκινά από κάθε σχολή, από την αυτοοργάνωση των ίδιων των φοιτητών. Με επιτροπές αγώνα που κάθε φοιτητής θα μπορεί να συμμετέχει στον αγώνα υπεράσπισης του άρθρου 16 και την υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Οι επιτροπές θα κάνουν δράσεις για μαζικές ενημερώσεις, θα ξαναζωντανεύουν και θα μαζικοποιούν τις γενικές συνελεύσεις και τις κινητοποιήσεις, θα τις ανοίγουν σε όλη την κοινωνία, χωρίς να εξαντλούνται στους 4 τοίχους του πανεπιστημίου. Αυτή η πάλη πρέπει να συνδεθεί, όχι με μια χλιαρή θεσμική πίεση - κοινοβουλευτική αντιπολίτευση, αλλά με την αντεπίθεσή μας απέναντι σε ένα ολόκληρο νεοφιλελεύθερο καθεστώς. Μόνο έτσι μπορεί να αναπυχθεί ένας αγώνας ανάλογος και μεγαλύτερος του '06-'07, που απαιτείται σήμερα για την σύγκρουση και τη ρήξη με την εγκληματική κυβέρνηση της ΝΔ.

Επεισόδια στο Ρέντη

πάνω απ' όλα η αστυνομία

Στις 7 Δεκεμβρίου 2023, σε επεισόδια μεταξύ οπαδών και αστυνομίας έξω από γυμναστήριο «Μελίνα Μερκούρη», όπου και διεξαγόταν ο αγώνας βόλεϊ μεταξύ Ολυμπιακού και Παναθηναϊκού τραυματίστηκε σοβαρά από ναυτική φωτοβολίδα αστυνομικός. Σε απάντηση του τραυματισμού ακολούθησε από την αστυνομία ένα όργιο καταστολής ενάντια στους φιλάθλους που βρίσκονταν στο γήπεδο, νέους, ηλικιωμένους, ακόμα και δεκαπεντάχρονους. Η αστυνομία προέβη σε 424 προσαγωγές «στο σωρό»! Όπως κατηγορείται οι δικηγόροι και οι συγγενείς, που αναζητούσαν τους δικούς τους, επρόκειτο για «αγνοούμενους και όχι προσαχθέντες».

Οι 424 προσήχθησαν στο Αλλοδαπών, όπου και κρατούνταν για πολλές ώρες, χωρίς να μπορούν να επικοινωνήσουν δικηγόροι και συγγενείς, για να μάθουν αν οι άνθρωποί τους είναι στους προσαχθέντες. Ο δικηγόρος Θανάσης Καμπαγιάννης, συνήγορος ενός από τους προσαχθέντες, επειδή υπήρχαν πληροφορίες ότι τους ζητείται η συναίνεση για λήψη DNA δήλωσε ότι: «η μαζική λήψη βιολογικού υλικού από εκατοντάδες προσαχθέντες με μόνο στοιχείο την παρουσία τους στο γήπεδο αποτελεί προφανή υπέρβαση ακόμα και των ήδη "ξεχειλωμένων" διατάξεων του άρθρου 201 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας».

Οι δολοφονίες των Σαμπάνη, Φραγκούλη και Μιχαλόπουλου στο διάστημα 2021-2023, ο ξυλοδαρμός της 16χρονης σε αντιφασιστική συναυλία με αποτέλεσμα να νοσηλευτεί στην εντατική, οι επιθέσεις με μαχαίρια στον ΗΣΑΠ στο Μοναστηράκι από φασίστες, η σύλληψη του 22χρονου Παλαιστίνιου επειδή κρατούσε την παλαιστινιακή σημαία σε διαδήλωση στο Σύνταγμα, αποτελούν μόνο την κορυφή του παγόβουνου στη βία και την τρομοκρατία που ασκεί η αστυνομία στους φτωχούς, τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Μια αστυνομία που δολοφονεί «διά ασήμαντον αφορμή» και ξέρει ότι δεν υπάρχει τιμωρία, που χτυπά τις διαδηλώσεις και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας για να τσακίσει τις αντιδράσεις τους στις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης. Γι' αυτό και ενισχύεται διαρκώς με προσλήψεις, αγορά εξοπλισμών και το επίδομα των 600 ευρώ που ψήφισαν όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα και το ΚΚΕ. Ενισχύεται με την αντίληψη ότι μόνο η αστυνομία μπορεί να ασκεί βία και όταν ένας δικός της χτυπηθεί «την ώρα του καθήκοντος», αυτή μπορεί να κάνει ό,τι θέλει: να εξαπολύει όργιο καταστολής, να καταπατά και τα λίγα εναπομείναντα δικαιώματα των φερόμενων ως «υπόπτων».

Ο Κ. Μητσοτάκης παρευρέθηκε στην κηδεία του αστυνομικού, που κατέληξε στις 27/12, μαζί με πολλά κυβερνητικά στελέχη, βουλευτές και την αντιπολίτευση (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ, ΝΙΚΗ). Ο πρωθυπουργός, εκφράζοντας ακόμη καλύτερα την αντίληψή του για τη σημασία της αστυνομίας δήλωσε: «Η τιμωρία των δολοφόνων του Ρέντη και το ξερίζωμα της βίας αποτελούν πλέον ζήτημα τιμής για την πολιτεία και την κοινωνία». Για τους πραιτωριανούς του μνημονιακού καθεστώτος υπάρχει «ζήτημα τιμής» να τιμωρηθούν οι ένοχοι, σε κανέναν δεν πρέπει να του περνά από το μυαλό ότι μπορεί να τα βάλει μαζί τους. Για τους δολοφονημένους φτωχούς υπάρχει ατιμωρησία των οργάνων του κράτους!

N. 5072/2023 Έρμαιο στα κοράκια των funds

η πρώτη κατοικία χιλιάδων νοικοκυριών!

Στις 4/12/23 η κυβέρνηση της ΝΔ ψήφισε τον νόμο 5072/2023 με τίτλο «Δάνεια: Διαφάνεια, ανταγωνισμός, προστασία των ευάλωτων – Ενσωμάτωση της Οδηγίας (ΕΕ) 2021/2167, επανεισαγωγή του προγράμματος “ΗΡΑΚΛΗΣ”...». Η ψήφιση του νόμου αποτελούσε ένα από τα προαπαιτούμενα για την εκταμίευση των πακέτων του Ταμείου Ανάκαμψης.

Ο παραπάνω νόμος, όπως προπαγάνδιζε η κυβέρνηση και τα αργυρώνητα ΜΜΕξαπάτησης, ψηφίστηκε δήθεν για να βάλει τάξη στην αγορά των «κόκκινων» δανείων, με διατάξεις που θα φέρουν διαφάνεια, προστατευτικές ρυθμίσεις για ευάλωτους δανειολήπτες, απέναντι σε καταχρηστικές συμπεριφορές, ελλιπή ενημέρωση κ.λπ., όπως άλλωστε συνομολογούσε κι ο τίτλος του. Ωστόσο, πρόκειται στην πράξη για ένα ακόμη δώρο – όπλο της κυβέρνησης στα κοράκια των funds και των servicers (εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων) που τους εκπροσωπούν, στερώντας από τους δανειολήπτες τα τελευταία μέσα άμυνας απέναντι στις καταχρηστικές συμπεριφορές τους. Πιο συγκεκριμένα, με κομβικές διατάξεις (άρθρα 115 και 116), κάνει δύο σημαντικά δώρα στους servicers και τα funds και φέρνει τους δανειολήπτες σε εξαιρετικά δυσχερή θέση απέναντί τους. Με τις διατάξεις αυτές, αφενός δίνεται τέλος σε οποιαδήποτε αμφισβήτηση της νομιμοποίησής των servicers να προβαίνουν σε πράξεις αναγκαστικής εκτέ-

λεσης (πλειστηριασμούς, κατασχέσεις κ.λπ.) για λογαριασμό των funds που κατέχουν τα «κόκκινα» δάνεια και, αφετέρου τους δίνεται η δυνατότητα να πιέζουν δανειολήπτες που κινδυνεύουν να χάσουν ακίνητα και έχουν προσφύγει στον εξωδικαστικό μηχανισμό ρύθμισης οφειλών, ώστε να λαμβάνουν προκαταβολή, έως και 10% από το συνολικό ποσό που έχει οριστεί ότι θα πληρώσουν οι οφειλτές με βάση τον εξωδικαστικό μηχανισμό.

Ειδικότερα, με το άρθρο 115 οι servicers θα μπορούν να ασκούν, παρότι μη δικαιούχοι διάδικοι, ένδικα βοηθήματα, να προβαίνουν σε δικαστικές ενέργειες για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων καθώς και να παρίστανται ή να συμμετέχουν στις αναφερόμενες διαδικασίες, όπως άλλωστε έκρινε η κατάπτυστη απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου (βλ. Εργατική Πάλη, Μάρτιος 2023). Έτσι οι δανειολήπτες χάνουν την δυνατότητα να προβάλουν λόγους ανακοπής που πολύ συχνά γίνονταν δεκτοί από τα δικαστήρια και οδηγούσαν στην ακύρωση των ενεργειών των πιστωτών.

Με το άρθρο 116 δίνεται η δυνατότητα στους servicers να πιέζουν για προκαταβολή έναν δανειολήπτη, ακριβώς τη στιγμή όπου είναι σε ασθενή θέση, δηλαδή όταν έχει καταφέρει να «παγώσει» έναν πλειστηριασμό μέσω μιας ρύθμισης που έχει επιτύχει με τον εξωδικαστικό μηχανισμό. Σε αυτή τη φάση, ο servicer θα μπορεί πλέον να ζητά από τον δανειολήπτη, προκειμένου να κάνει δεκτή τη

ρύθμιση και να μην χάσει το ακίνητό του, να πληρώνει προκαταβολικά το 10% του ποσού που θα έχει υποχρέωση να πληρώσει μέσω του εξωδικαστικού. Αυτό προφανώς θα φέρει πολλούς ευάλωτους δανειολήπτες σε αδιέξοδο και τελικά θα χάσουν τα ακίνητά τους.

Πολύ χαρακτηριστικός ωστόσο είναι κι ο τρόπος με τον οποίο ενσωματώθηκαν στον νόμο οι δύο παραπάνω επίμαχες διατάξεις: ενώ το υπουργείο Οικονομικών κατέθεσε ογκώδες νομοσχέδιο για τους servicers, δεν ενσωμάτωσε αυτές τις διατάξεις ούτε στο κείμενο του νομοσχεδίου που δόθηκε στη δι-αβούλευση, ούτε στο κείμενο που έφθασε στη βουλή, αλλά το έφερε με μια τροπολογία της τελευταίας στιγμής κατά το στάδιο της ψήφισης. Έτσι, ο χρόνος ελέγχου της τροπολογίας και συζήτησής της στη βουλή περιορίστηκε στο ελάχιστο, όπως και η δημοσιότητα γύρω από τις επίμαχες διατάξεις. Τέλος αλλά εξίσου σημαντικό, ο νόμος παρέχει νέες εγγυήσεις στις τράπεζες για ελεγχόμενη χρεοκοπία, με επιπλέον 2 δισ. ευρώ, μέσω επανεισαγωγής του προγράμματος «ΗΡΑΚΛΗΣ ΙΙΙ», στα 18,7 δισ. ευρώ των προηγούμενων δύο προγραμμάτων (βλ. Εργατική Πάλη Δεκέμβριος 2022).

Μοναδική υποχρέωση που δημιουργεί ο νέος Νόμος για τους servicers είναι να παρέχουν, μέσω ειδικής ψηφιακής πλατφόρμας, προσωποποιημένη και αναλυτική ενημέρωση προς τους οφειλτές για το ύψος της οφειλής, το ιστορικό των πληρωμών, τις δόσεις, το επιτόκιο της ρύθμισης κ.λπ., που πρακτικά όμως

αντισταθμίζεται/καταργείται από τα προηγούμενα άρθρα.

Η ψηφοφορία στη Βουλή

Η ψηφοφορία για τον ν. 5072/2023 εγκρίθηκε επί της αρχής, κατά πλειοψηφία με 158 ψήφους «υπέρ» (ΝΔ) και 139 «κατά», σε σύνολο ψηφισάντων 297. Ωστόσο και τα υπόλοιπα κόμματα που υποτίθεται διαφωνούν με τον συγκεκριμένο νόμο υπερψήφισαν συγκεκριμένα άρθρα. Ο ΣΥΡΙΖΑ ψήφισε «ναι» σε 45 άρθρα. Το ΠΑΣΟΚ σε 46 άρθρα. Το ΚΚΕ σε 7, η Νέα Αριστερά σε 38, η Πλεύση Ελευθερίας σε 21, η Ελληνική Λύση σε 8 και οι Σπαρτιάτες σε 24 άρθρα.

Η μόνη λύση στους αγώνες μας!

Ενώ οι πλειστηριασμοί έχουν εκτοξευτεί – υπολογίζεται ότι θα διενεργηθούν περίπου 40.000 το 2024 – η κυβέρνηση αφήνει τους δανειολήπτες έρμαιο στις αδιστακές ορέξεις των funds που αρπάζουν κυριολεκτικά χιλιάδες σπίτια.

Οι κινητοποιήσεις που πραγματοποιούνται σε διάφορες περιοχές της χώρας, σταματάνε έστω και προσωρινά τις εξώσεις φτωχών οικογενειών. Ωστόσο αυτές θα πρέπει να πυκνώσουν και να πάρουν μόνιμα χαρακτηριστικά. Πρέπει με όλες μας τις δυνάμεις να παλέψουμε ενάντια στους πλειστηριασμούς και το πέταγμα οικογενειών στον δρόμο. Σε κάθε γειτονιά να δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης και αγώνα. Να επιβάλλουμε στην πράξη τις ανάγκες και την αξιοπρέπειά μας. Να επιβάλλουμε την κατάργηση πλειστηριασμών, την προστασία της λαϊκής κατοικίας και τη διαγραφή των λαϊκών χρεών!

■ Νίκος Κτενάς

Μετανάστες εργάτες Επιλεκτική, ρατσιστική «νομιμοποίηση»

Με τροπολογία στο (αντι)ασφαλιστικό νομοσχέδιο του Δεκεμβρίου, δόθηκε η δυνατότητα άδειας διαμονής σε μετανάστες (και τις οικογένειές τους), αν: α) Υπάρχει εργοδότης που τους «προσφέρει εργασία» και στη συνέχεια όντως εργαστούν εκεί. β) Διέμεναν στη χώρα έως και 30/11 και συνεχίζουν να διαμένουν. γ) Συμπληρώνουν βεβαιωμένα 3 συνεχή έτη παραμονής πριν την υποβολή αίτησης (το όριο ήταν 7 έτη).

Η ρύθμιση αφορά περίπου 30.000 μετανάστες, κόβοντας πάρα πολλούς, π.χ. όσους οι άδειες παραμονής είχαν λήξει πριν τις 30/11. Δεν δίνει καν δικαίωμα σε οικογενειακή επανένωση (ακόμα περισσότερο σε ιθαγένεια). Η άδεια εξαρτάται απόλυτα από τη δηλωμένη εργασία: οι μετανάστες αφήνονται έρμαιο των αφεντικών και των δουλεμπορικών κυκλωμάτων, εργαζόμενοι δεύτερης και τρίτης κατηγορίας κάτω από διαρκή ανασφάλεια και εκβιασμό.

Η κυβέρνηση δεν κρύβει τις προθέσεις της. Ξεκαθάρισε ότι δεν χαλαρώνει τη σκληρή αντιμεταναστευτική πολιτική της, αλλά δημιουργεί μια «δεξαμενή» φτηνού εργατικού δυναμικού. Θα μπει «τάξη» καταγράφοντας τους «παράνομους» μετανάστες, θα χτυπηθεί η μαύρη εργασία και βέβαια αυτοί θα πληρώνουν εισφορές και φόρους.

Δεν είναι τυχαίο ότι ο τόνος της ξενοφοβικής προπαγάνδας των ΜΜΕ πλέον συμπληρώνεται με την προώθηση τέτοιων «νομιμοποιήσεων», από τους ίδιους που σκουίζουν υπέρ της «προστασίας των συνόρων» και των στρατοπέδων συγκέντρωσης, που δικαιολογούν τις μαζικές κρατικές και κυβερνητικές δολοφονίες προσφύγων (Πύλος, Δαδιά...).

Η ελληνική μπουρζουαζία έχει μεγάλη ανάγκη αλλά και εμπειρία σε αυτό το θέμα. Από τη δεκαετία του 1990, η φτηνή εργατική

δύναμη των μεταναστών (σε συνθήκες άγριας εκμετάλλευσης, ανασφάλειας, ρατσισμού, κρατικών πογκρόμ και δολοφονικών επιθέσεων από φασίστες) ήταν το φιλί της ζωής για ένα πολύ μεγάλο μέρος της παραγωγής και της οικονομίας (γεωργία, οικοδομή, εργοστάσια, οικιακές εργασίες κ.ά), που διαφορετικά θα κατέρρευε. Με «ρυθμίσεις» το 1997-1998, 2001 και 2005-2007 δόθηκαν ή ανανεώθηκαν σχεδόν 600.000 άδειες διαμονής. Είναι χαρακτηριστικό της σημερινής αθλιότητας ότι σε καμία απ’ αυτές τις προηγούμενες ρυθμίσεις δεν ήταν προϋπόθεση η εργασία του δικαιούχου. Πράγμα που κάνει τη σημερινή διαδικασία να μοιάζει περισσότερο με αίτηση για τάγματα εργασίας.

Σήμερα έχει επανέλθει, ακόμα μεγαλύτερη, η έλλειψη εργατικών χεριών ακόμα και στους κλάδους όπου τάχα συντελείται οικονομικό θαύμα. Ο λόγος είναι οι άθλιες συνθήκες και οι μισθοί πείνας, που κάνουν π.χ. τους ξενοδόχους να διαμαρτύρονται ότι τεμπέληδες ντόπιοι, ιδιαίτερα νέοι, δεν πάνε να δουλέψουν σεζόν. Ακόμα και οι μέχρι σήμερα τεράστιες επιθέσεις στους εργαζόμενους, η πτώση της αξίας της εργατικής δύναμης που έχει επιτευχθεί με τα Μνημόνια, δεν αρκούν για να κρατηθεί όρθιο ένα μεγάλο κομμάτι του σαραβαλισμένου ελληνικού καπιταλισμού.

Την ίδια στιγμή, ευρωπαϊκές χώρες (Ισπανία, Ιταλία κ.ά.), που διατηρούν κάποιες μεγαλύτερες δυνατότητες, έλκουν πιο εύκολα μετανάστες εργάτες και γενικότερα εργαζόμενους χαμηλής και μέσης ειδίκευσης.

Έτσι, και με το προχώρημα της δημογραφικής παρακμής (γήρανση και μείωση του πληθυσμού, που τις επόμενες δεκαετίες θα πέφτει προς τα 7 εκ.), το «μοντέλο» των άθλιων μισθών όπου στηρίζεται ο ελληνικός καπιταλισμός εξαντλείται.

Μόνη λύση για τους καπιταλιστές είναι ένα νέο, μαζικό κύμα εισροής μεταναστών,

που όμως πρέπει να παραμείνουν κάτω από «ειδικό καθεστώς» επιτήρησης και τρομοκρατίας.

Σε όλη την Ευρώπη, από τη μια υπάρχει επείγουσα ανάγκη για «νέο αίμα» μεταναστών (π.χ. η Γερμανία χρειάζεται κάθε χρόνο 400.000), από την άλλη το μεταναστευτικό/προσφυγικό χρησιμοποιείται ως πολυεργαλείο ενάντια στο εργατικό κίνημα. Όλες οι αστικές νεοφιλελεύθερες δυνάμεις, δεξιές, «κεντρώες» ή «προοδευτικές», χτίζουν μαζί αυτή τη ζοφερή Ευρώπη-Φρούριο (π.χ. ο νέος αντιμεταναστευτικός νόμος Μακρόν). Έτσι έχουν φουντώσει τους ακροδεξιούς και φασίστες, σιχαμένα ερπετά που χωρίς να κάνουν τίποτα διαφορετικό στην πράξη, χτίζουν πολιτικές καριέρες πάνω στην εμετική ξενοφοβία.

Αντιδράσεις «ελληναράδων» όπως π.χ. του Σαμαρά ότι δήθεν γινόμαστε φάρος προσέλκυσης λαθρομεταναστών, όσο κι αν υπερπροβάλλονται, ουσιαστικά είναι ασήμαντες. Όλοι στέκονται σουζα στις διαταγές του κεφαλαίου και των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, απλά συντηρούν την κομματική, εκλογική πελατεία τους, οξύνοντας απ’ τα δεξιά τη ρατσιστική ρητορική που μοιράζονται με την επίσημη ΝΔ. Το ίδιο και άλλοι κοινοβουλευτικοί αγύρτες (Νίκη, Σπαρτιάτες, Βελόπουλος).

Το ζήτημα μπορεί σύντομα να εξελιχθεί πολύ απειλητικά για το εργατικό κίνημα. Η κυβέρνηση προετοιμάζει διμερείς διακρατικές συμφωνίες «εργασιακής κινητικότητας» για την εισαγωγή εργατών από Γεωργία, Μολδαβία, Πακιστάν κ.ά. Στην τελευταία περίπτωση, διακινούνται σχέδια για 500.000 «εισαγόμενους» εργάτες, αριθμός τεράστιος και πιθανά σκόπιμος (για να καλλιεργήσει το έδαφος). Μια τέτοια πολιτική θα υψώσει σι-νικά τείχη ανάμεσα σε μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης στη χώρα μας, είτε απέναντι στους ντόπιους είτε ανάμεσα στις διάφορες εθνικότητες.

Πρέπει λοιπόν να σημειώσουμε την απου-

σία (ξανά) μιας διαμαρτυρίας ή αντίστασης από το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα. Δεν γεννάται λόγος για «προοδευτικούς» νεοφιλελεύθερους όπως ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, από κοντά κι οι ανανήψαντες της Νέας Αριστεράς: υπερψήφισαν σούμπιτο, μη τυχόν χάσουν καμιά εκδούλευση στους καπιταλιστές ή τους θίξει κανένας για «οπισθοδρομικούς».

Οι κυβερνητικές «νομιμοποιήσεις» σημαίνουν θεσμικό ρατσισμό, κατηγοριοποίηση, διαίρεση και έλεγχο των εργαζομένων. Καπιταλιστές και αστικό κράτος θέλουν να αποκτήσουν απόλυτη ελευθερία στη διαχείριση της εργατικής δύναμης: ένας θανάσιμος κίνδυνος για τους εργαζόμενους.

Δεν είναι λοιπόν προβληματική η υπερψήφιση και από το ΚΚΕ; Αν υποκλίνεσαι στους νόμους που γρασάρουν την αστική στρατηγική, δεν υπονομεύεις τις αναφορές σε δικαιώματα, αγώνες κ.λπ.; Τι θα γίνει στην επόμενη τέτοια τροπολογία; Ίσως η υπερψήφιση δεν είναι άσχετη με τις πολλές σχέσεις του μηχανισμού του ΚΚΕ με στρώματα του μικρού ή μεσαίου κεφαλαίου (τουλάχιστον), που επείγονται να ξεζουμίσουν «νόμιμα και ηθικά» τους μετανάστες. Είναι δε ανησυχητικό ότι σε πρόσφατη αναλυτική τοποθέτηση του ΚΚΕ η έμφαση δίνεται στο θέμα των αδειών διαμονής, χωρίς ξεκάθαρη αναφορά στην πλήρη νομιμοποίηση των μεταναστών.

Κάθε φορά που σε τέτοια νομοσχέδια λείπει μια ταξική αντιπολίτευση, στο «γήπεδο» μένουν ανοιχτοί ακροδεξιό και ρατσιστές ή, ως ρυθμιστής και τάχα ανάχωμα σε αυτούς, ο κάθε Μητσοτάκης, που είναι και ο πιο επικίνδυνος. Δεν βλέπουμε αντίφαση, από τη μια στην καταψήφιση τέτοιων μέτρων στη βουλή, από την άλλη σε μια συνεχή πάλη στο μεταναστευτικό. Το εργατικό κίνημα πρέπει να αποκρούσει τις δόλιες κυβερνητικές «νομιμοποιήσεις». Να αγωνιστεί για πλήρη νομιμοποίηση των μεταναστών, με ίσα δικαιώματα, χωρίς «κόφτες» κατά εργοδοτική παραγγελία. Είναι βασική προϋπόθεση για την ενότητα ντόπιων και μεταναστών σε κοινούς αγώνες.

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ 2023

Βαρύ το τίμημα της χρονιάς που πέρασε για εργατικά και λαϊκά στρώματα

Βαρύς ο απολογισμός του 2023 για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, μιας χρονιάς που σηματοδεύτηκε από το πολύνεκρο έγκλημα των Τεμπών, τις καταστροφικές πυρκαγιές και πλημμύρες, την εκτίναξη του πληθωρισμού, τα αποτελέσματα των εθνικών και δημοτικών εκλογών.

Η χρονιά ξεκινά με τον τραγικό θάνατο στις 8 Γενάρη της 45χρονης ανασφάλιστης εργαζόμενης στην καθαριότητα του δήμου Ξυλοκάστρου, μητέρας 5 παιδιών! Τα μέχρι τώρα στοιχεία για το 2023 δείχνουν 135 νεκρούς και 229 σοβαρά τραυματίες από δυστυχήματα εν ώρα εργασίας και προμηνύουν νέο αρνητικό ρεκόρ. 51 χρονος στην ΕΒΓΑ, 47χρονος στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος

Με την 48ωρη απεργία του Φλεβάρη κορυφώνονται οι κινητοποιήσεις των καλλιτεχνικών σωματείων, που είχαν ξεκινήσει από τον Δεκέμβρη το 2022 και απαιτούσαν την κατάργηση του απαράδεκτου Προεδρικού Διατάγματος 85/2022, που υποβαθμίζει τα πτυχία τους. Ένα μεγάλο κύμα αλληλεγγύης εξαπλώνεται σε ολόκληρη τη χώρα σε στήριξη των σεισμόπληκτων περιοχών της Νοτιοανατολικής Τουρκίας. Το ίδιο μήνα συμπληρώνεται ένα χρόνο από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία και η ελληνική κυβέρνηση σε ασαφή συνεργασία με ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ ανανεώνονται τις δεσμεύσεις της για «στήριξη μέχρι τη νίκη» στην Ουκρανία και στην κυβέρνηση Ζελένσκι.

Το βράδυ της 28ης Φεβρουαρίου 2023, καταγράφεται στα Τέμπη η μεγαλύτερη σιδηροδρομική τραγωδία που έχει σημειωθεί ποτέ στη χώρα, με τραγικό απολογισμό 57 ανθρώπους, στην πλειοψηφία τους νεαροί φοιτητές και φοιτήτριες. Η οργή ξεσπά σε συγκλονιστικές κινητοποιήσεις πανελλαδικά, που υποχρεώνουν τον τότε υπουργό Μεταφορών Κώστα Καραμανλή σε παραίτηση. Στις 8 Μάρτη διαδηλώνουν 100.000 στην Αθήνα, ενώ πρωτοφανείς διαδηλώσεις πραγματοποιούνται σε ολόκληρη τη χώρα, που θυμίζουν τα πρώτα μνημονιακά χρόνια. Στις 16 Μάρτη και μόνο κάτω από τις έντονες πιέσεις του κινήματος, καλέστηκε γενική απεργία. Απέναντί τους θα βρουν την κυβερνητική προπαγάνδα περί 'ατομικής ευθύνης' του κλειδούχου, την πλήρη απουσία της θλιβερής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΓΣΕΕ αλλά και την πυροσβεστική στάση του ΠΑΜΕ που

γενικόλογουσε για τις 'διαχρονικές ευθύνες' των κυβερνήσεων. Οι κινητοποιήσεις, αν και θα ξεφουσκώσουν απότομα μετά από δύο εβδομάδες, καταφέρνουν να καταγγείλουν το έγκλημα ως κρατικό και να καταδικάσουν ως κύριο υπεύθυνο τις ιδιωτικοποιήσεις και το σύστημα του κέρδους.

Αρχές Μάρτη υπερψηφίζεται το νομοσχέδιο για την ιδιωτικοποίηση του Παιδοογκολογικού Νοσοκομείου Παιδών «Αγία Σοφία», παρά τις αντιδράσεις εργαζομένων και πλήθους σωματείων. Στην εκπνοή του μήνα οι κλινικάρχες αποζημιώνονται αδρά για την «επίταξη» των ιδιωτικών ΜΕΘ και ψηφίζεται το νομοσχέδιο για την ιδιωτικοποίηση του νερού παρά τις σφοδρές αντιδράσεις (βλ. μεγαλειώδης συναυλία του Σωματίου Εργαζομένων της ΕΥΑΘ)!

Τον Απρίλιο, καθ' οδόν προς τις κάλπες και ενώ ο μισός πληθυσμός κινείται στο όριο της φτώχειας, ανακοινώνεται η πενιχρή αύξηση του κατώτατου μισθού, που δεν καλύπτει ούτε τον επίσημο πληθωρισμό. Η ακρίβεια δείχνει τα δόντια της, οι πλειστηριασμοί εκτοξεύονται με τη συνδρομή ΜΑΤατζήδων, η έκθεση της ΤτΕ αναγνωρίζει ότι γινόμαστε φτωχότεροι. Ταυτόχρονα, τα κέρδη των εισηγμένων επιχειρήσεων καταγράφουν αύξηση 303% σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο!

Το επόμενο δίμηνο η χώρα βρισκόταν σε ρυθμούς εκλογών. Η κάλπη θα βγάλει πολλά τέρατα (επικράτηση της ΝΔ με αυτοδυναμία και ποσοστό 40,56%, ενίσχυση των ακροδεξιών, άνοδος της αποχής, κακό αποτέλεσμα της άκρας αριστεράς). Ο ΣΥΡΙΖΑ, κύριος υπεύθυνος για αυτή την κατάσταση, αφού χτύπησε βαριά την Αριστερά, την ελπίδα για μια εναλλακτική πολιτική και νεκρανάστησε τις μνημονιακές πολιτικές, καταποντίζεται και στις δύο εκλογικές αναμετρήσεις, με αποτέλεσμα την παραίτηση Τσίπρα από την ηγεσία.

Η Ελλάδα απαγορεύει την πρόσβαση σε τροφή και νερό σε 571 πρόσφυγες στη Λέσβο. Λίγες μέρες μετά, περίπου 600 μετανάστες χάνουν τη ζωή τους στο τραγικό ναυάγιο ανοιχτά της Πύλου, ένα ακόμη ρατσιστικό έγκλημα της ελληνικής κυβέρνησης και της Ευρώπης-φρούριο στη Μεσόγειο που ξεσήκωσε μεγάλα συλλαλητήρια σε πολλές πόλεις.

Κινητοποιήσεις και στον κλάδο της υγείας με αφορμή τους θανάτους ασθενών «εν αναμονή» του ΕΚΑΒ, τις ελλείψεις υποδομής και προσωπικού (40.000 κενές

οργανικές θέσεις στα νοσοκομεία). Αντί για ασθενοφόρα, η κυβέρνηση ανακοινώνει την επιστράτευση του στρατού και της πυροσβεστικής για μεταφορές ασθενών στα νησιά!

Αρχές Ιούλη οργή και αγανάκτηση προκαλεί το βίντεο με τον νεαρό σερβιτόρο στη Ρόδο που πηγαίνει την παραγγελία κολυμπώντας. Στο τέλος του ίδιου μήνα καταρρέει γέφυρα στην Πάτρα, ένα ακόμα εργοδοτικό - κρατικό έγκλημα που αφήνει πίσω του έναν νεκρό και οκτώ τραυματίες. Την ίδια περίοδο, η Ελλάδα καταρακιάει ακόμη μία θέση και βρίσκεται στην 107η θέση στην ελευθερία του Τύπου.

Στις 7 Αυγούστου, έξω από το γήπεδο της ΑΕΚ δολοφονείται ο Μιχάλης Κατσουρής από ομάδα νεοναζι της Ντιναμό Ζάγκρεμπ που έφτασε στη Νέα Φιλαδέλφεια διασχίζοντας όλη τη χώρα ανενόχλητη. Μέσα στο κατακαλόκαιρο, η κυβέρνηση κατεβάζει νέο αντεργατικό νομοσχέδιο που προβλέπει 13 ώρες εργασίας την ημέρα, μεγαλύτερη «ευελιξία» και περιστολή του δικαιώματος στην απεργία. Εμφανίζεται από το πουθενά η υποψηφιότητα Κασσελάκη, ο οποίος θα πάρει την προεδρία του ΣΥΡΙΖΑ στις εσωκομματικές εκλογές τον Σεπτέμβρη, ανοίγοντας τον δρόμο για αποχωρήσεις, διασπάσεις και τη γενική κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ.

Και αυτό το καλοκαίρι σηματοδεύτηκε από μεγα-φωτιές σε πολλές περιοχές της χώρας. Ο θλιβερός απολογισμός των 1.726.260 καμένων στρεμμάτων με 28 απανθρακωμένους ανθρώπους, χιλιάδες νεκρά ζώα, καμένα σπίτια και καταστήματα δίνει στη χώρα ακόμη μία θλιβερή πρωτιά μεταξύ των κρατών της ΕΕ και γενικώς της Ευρώπης, όσο και των 20 κρατών της Μεσογείου. Επί 16 ημέρες η πύρινη κόλαση κατακαίει ανεξέλεγκτη σχεδόν 1 εκατ. στρέμματα στον Έβρο και το 60% του δάσους της Δαδιάς, Ρόδος, Πάρνηθα, Μαγνησία γνώρισαν από τις πιο καταστροφικές φωτιές της ιστορίας τους.

Τις πυρκαγιές ακολουθούν οι πλημμύρες. Τον Σεπτέμβριο η κακοκαιρία Ντάνιελ πλημμυρίζει διάφορες περιοχές, αλλά κυρίως τη Θεσσαλία που πνίγεται στις λάσπες. 17 νεκροί, τεράστιες ζημιές σε περιουσίες και υποδομές, ο πρωτογενής τομέας δέχεται ένα ανυπολόγιστο πλήγμα. Κύρια αιτία τα ανύπαρκτα αντιπλημμυρικά έργα για τα οποία είχε χρηματοδοτηθεί η Περιφέρεια Θεσσαλίας από τις προηγούμενες κακοκαιρίες, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα.

Τον ίδιο μήνα η Ελληνίδα ευρωβουλευτής Εύα Καϊλή επιστρέφει στα έδρανα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, μετά από ένα περίπου χρόνο που πρωταγωνιστεί στο περίφημο σκάνδαλο Qatargate.

Στις αυτοδιοικητικές εκλογές που πραγματοποιήθηκαν τον Οκτώβρη, σφραγίζεται η εκλογική κυριαρχία της ΝΔ, όμως κουτσουρεμένη με κάποιους σημαντικούς Δήμους και Περιφέρειες -συμπεριλαμβανομένου του Δήμου Αθηναίων- να αλλάζουν χέρια. Η άνοδος των δυνάμεων της Αριστεράς -αν και ενθαρρυντική- προκύπτει από ψηφοδέλτια που δύσκολα χαρα-

κτηρίζονται κομμουνιστικά ή αντικαπιταλιστικά, συνοδεύεται από συγκολλήσεις και μια συνολική μετατόπιση προς πιο οπορτουμιστικές δυνάμεις.

Με το ξέσπασμα της βάρβαρης επίθεσης του Ισραήλ στη Γάζα, σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ αναπαράγουν τη σιωνιστική προπαγάνδα περί «αυτοάμυνας» και εμπλέκουν την χώρα ενεργά στον πόλεμο στο πλευρό των Ισραήλ-ΗΠΑ. Στις 18 Οκτώβρη χιλιάδες διαδηλώνουν ενάντια στη σφαγή και τις ωμότητες σε βάρος του παλαιστινιακού λαού. Έκτοτε πραγματοποιήθηκαν διάφορες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις, δίχως όμως τη μαζικότητα ή τη δυναμική των διαδηλώσεων αλληλεγγύης σε άλλες χώρες του κόσμου, λόγω του γενικότερου κλίματος υποχώρησης του κινήματος.

Η πορεία του Πολυτεχνείου παίρνει έντονο αντιπολεμικό χαρακτήρα, αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους και κατάδικης του Ισραήλ και των ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ, μπροστά στον κίνδυνο ο πόλεμος να γενικευτεί. Την ίδια περίοδο η κυβέρνηση επιχαιρεί για την εξασφάλιση της επενδυτικής βαθμίδας από τους οίκους αξιολόγησης Standard & Poor's και Fitch. Τι κι αν τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ δείχνουν ότι σημαντικά προβλήματα επάρκειας τροφής αντιμετωπίζει το 6,6% του πληθυσμού, δηλαδή περίπου 700.000 άνθρωποι;

Άλλος ένας νεκρός, θύμα της αστυνομικής βίας. Ο 17χρονος Χρήστος, Ρομ από τη Βοιωτία, πέφτει νεκρός από όπλο αστυνομικού, μετά από άγρια καταδίωξη περίπου 20 χιλιομέτρων. Είχαν προηγηθεί ο Νίκος Σαμπάνης, ο Κώστας Φραγκούλης και τόσο άλλοι. Κινητοποιήσεις αυτοαποσχολούμενων και επαγγελματιών, που απαιτούν να αποσυρθεί το νέο φορομνημονιακό νομοσχέδιο της κυβέρνησης, 48ωρη απεργία των νοσοκομειακών γιατρών για την υπεράσπιση του ΕΣΥ.

Μέσα στον Δεκέμβριο, στον θανάσιμο τραυματισμό αστυνομικού στα επεισόδια στο Ρέντη, το κράτος απαντά με ένα πογκρόμ 424 προσαγωγών, πολλών ανηλικών. Το έτος κλείνει με την κυβέρνηση να προαναγγέλλει νομοσχέδια για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, χωρίς αλλαγή του άρθρου 16 του Συντάγματος, αλλά και για την νομιμοποίηση του ομόφυλου γάμου.

Οι αγώνες που ανατάραξαν τον κόσμο

■ Νάντια Τζώρτζη

Γερμανία

Οι γερμανοί εργαζόμενοι τη φετινή χρονιά ξεπέρασαν το ιστορικό ρεκόρ απεργιακών κινητοποιήσεων από την δεκαετία του '90, οργανώνοντας πολλαπλές 24ωρες απεργίες που κλιμακώθηκαν με την μεγαλειώδη απεργία στις 27/3 όπου κατάφεραν να παραλύσουν τις δημόσιες συγκοινωνίες 7 κρατιδίων. Οι απεργίες που συνεχίστηκαν για ακόμα κάποιες εβδομάδες (48ωρη απεργία σε αεροδρόμια και σιδηροδρόμους στις 20-21/4), υιοθέτησαν αιτήματα με πιο επιθετικό χαρακτήρα, διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς 10,5% και ελάχιστο ποσό αύξησης 500 ευρώ μηνιαίως. Ο πληθωρισμός που κάλπασε ειδικά σε είδη πρώτης ανάγκης (έως και 20%), η ακρίβεια και η αύξηση του κόστους ζωής δεν μπόρεσε να χωνευτεί από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, που αντέδρασαν μαζικά από όλους τους κλάδους (μεταφορές, εκπαίδευση, νοσοκομεία, υπηρεσίες, καθαριότητα κ.ά.).

Από τις απεργιακές κινητοποιήσεις ακόμα απορρίφθηκαν οι φιλοπόλεμες πολιτικές που υπαγορεύουν τεράστιες δαπάνες (πάνω από 100 δισ. για φέτος και 2% του ΑΕΠ κάθε χρόνο) για την ενίσχυση του ΝΑΤΟ και της γερμανικής πολεμικής μηχανής, την ίδια στιγμή που καταβαραθρώνεται η αγοραστική δύναμη και το βιοτικό επίπεδο των γερμανικών νοικοκυριών. Ενώ, υπήρξαν και μαζικές αντιδράσεις ενάντια στην ιδιωτικοποίηση - ξεπούλημα του λιμανιού του Αμβούργου στις 19/9. Το σύνθημα «Κανένα ξεπούλημα της περιουσίας της πόλης - Αυτό είναι το λιμάνι μας, όχι το καζίνο σας!», δείχνει ότι οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έχουν πλήρη επίγνωση των τραγικών συνεπειών των νεοφιλελεύθερων ιδιωτικοποιήσεων και δεν θα επιτρέψουν στις προδοτικές ηγεσίες (SPD, υπεύθυνο όχι μόνο για το ξεπούλημα του λιμανιού) να σταθούν εμπόδιο στον αγώνα τους.

Αγγλία

Το απεργιακό κύμα στη Μ. Βρετανία τόσο σε εύρος όσο και σε διάρκεια, τις χρονιές 2022-2023, δεν είχε επαναληφθεί από την περίοδο της εργατοκτόνου διακυβέρνησης της Θάτσερ. Με κύρια αιτήματα τις μισθολογικές αυξήσεις αλλά και την αύξηση των δαπανών και στελεχοποίηση του συστήματος Υγείας, σε δεκάδες απεργίες έχουν προχωρήσει οι εργαζόμενοι στους κλά-

δους υγείας, μεταφορών, ταχυδρομικοί υπάλληλοι κ.ά. φτάνοντας και σε κλάδους που παλιότερα έμεναν ανέγγιχτοι από εργατικές διεκδικήσεις. Η αποφασιστικότητα των απεργών φαίνεται όχι μόνο από την διάρκεια και την πρωτοφανή συμμετοχή (πάνω από 1 εκατομμύριο σε κάποιες απεργίες και πάνω από 2 εκατομμύρια συνολικά χαμένες ημέρες εργασίας για την βρετανική οικονομία), αλλά και από την άρνηση των εργατικών συνδικάτων να ανεχτούν τις μίζερες αυξήσεις μισθών του 6% που πρότεινε η κυβέρνηση (μετά από μήνες άρνησης να διαπραγματευτεί με τα σωματεία) στα μέσα του καλοκαιριού αφού, όπως κατήγγειλαν, «τέτοια «αύξηση, αποτελεί έμμεση μείωση των μισθών λόγω του πληθωρισμού».

Γαλλία

Το κίνημα ενάντια στην αντισυνταξιοδοτική μεταρρύθμιση ξεκίνησε στις αρχές του έτους και μέτρησε 15 πανεθνικές απεργίες ή διαδηλώσεις, με εκατοντάδες χιλιάδες απεργούς. Κατάφερε να αναπτύξει σημαντικά χαρακτηριστικά: μαχητικότητα, επιμονή, καθολική στήριξη, καθαρά συνθήματα και στόχο που ενοποιούσε όλα τα στρώματα των εργαζομένων, μία αδύναμη κοινωνικά και πολιτικά κυβέρνηση, μία ευνοϊκή συγκυρία αναβρασμού στους χώρους εργασίας με πλήθος απεργιών για μισθολογικά αιτήματα. Ακόμα, ανέδειξε δύο πολύ σοβαρά μέτωπα που έχει να αντιμετωπίσει το προλεταριάτο των ανεπτυγμένων βιομηχανοποιημένων χωρών. Από τη μία, την ολοένα και μεγαλύτερη χειροτέρευση των όρων ζωής και εργασίας, της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που αποτυπώθηκε και στο σύνθημα «Μετρό, δουλειά, τάφος» και, από την άλλη, την αυταρχοποίηση και τον βοναπαρτίστικο χαρακτήρα των νεοφιλελεύθερων καθεστώτων όπως του Μακρόν. Ο «πρόεδρος των πλουσίων», όπως έχει ονομαστεί από τις πλατιές εργατικές μάζες, κατάφερε να περάσει την μεταρρύθμιση μέσα από ένα παράξ κοινοβουλευτικών και συνταγματικών πραξικοπημάτων, αδιαφορώντας για το κόστος αυτών των αποφάσεων. Οι ηγεσίες των συνδικάτων αποδείχθηκαν μυωπικές να αντιληφθούν την πρόθεση της κυβέρνησης να περάσει το νομοσχέδιο, αγνοώντας και εξευτελίζοντας τους ίδιους της τους θεσμούς, με αποτέλεσμα να προσανατολίζουν το κίνημα αποκλειστικά στο να παίζει το

ρόλο ενός διαπραγματευτικού όπλου για την «πίεση των βουλευτών» ή την διεξαγωγή του «κοινωνικού διαλόγου».

Με την ύφεση του κινήματος, η κρατική δολοφονία του 17χρονου Ναέλ Μ. ξεσήκωσε μια εξέγερση της νεολαίας και της «ακραίας φτώχειας» με πανεθνική έκταση. Η κοινωνική οργή για τις δολοφονίες από χέρια αστυνομικών που μένουν ατιμώρητες, δεν είχε κανένα από τα χαρακτηριστικά του προηγούμενου εργατικού αγώνα (δομές, συνθήματα, καταλήψεις κτιρίων, διεκδικήσεις κ.λπ.). Δέχθηκε σκληρή καταστολή από τους πραιτοριανούς του Μακρόν, ενώ δεν έλλειψε η προσπάθεια να ελεγχθούν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και να επιβληθεί στους γονείς των ανηλίκων 2 χρόνια φυλάκιση και πρόστιμο 30.000 ευρώ στην περίπτωση που τα παιδιά τους συλληφθούν κατά τη διάρκεια επεισοδίων.

Αργεντινή

Μετά την πλημμυρίδα εργαζόμενων που κατέκλυσε στις 16/5 την πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες, όπου εκατομμύρια από όλη τη χώρα διαδήλωσαν ενάντια στη νεοφιλελεύθερη και αντιλαϊκή πολιτική των μνημονίων της κυβέρνησης Φερνάντεζ, την ακρίβεια και τον πληθωρισμό του 109%(!), ξέσπασε μια σημαντική εξέγερση στο Χουχούι. Σύσσωμα τα οργανωμένα κομμάτια της εργατικής τάξης μαζί με τους αυτόχθονες λαούς κατέβηκαν σε απεργίες διαρκείας και κατέλαβαν τους δρόμους, έκλεισαν όλες τις βασικές αρτηρίες με μεγάλα οδοφράγματα και αντιμετώπισαν έμπρακτα την πιο άγρια καταστολή εκ μέρους της αστυνομίας και του στρατού. Το κυβερνητικό κόμμα και σύσσωμη η αντιπολίτευση, βρισκόμενοι σε ένα αδιέξοδο μπροστά από τη μεγάλη αντίσταση και την αυτοάμυνα του κινήματος, κατηγόρησαν ως υπεύθυνους και υποκινήτες των κινητοποιήσεων τις τροτσκιστικές δυνάμεις. Οι αντιδράσεις κάθε άλλο παρά θα κοπάσουν αφού, τόσο η φτώχεια του 40% της κοινωνίας όσο και η τεράστια ανεργία δεν θα επιλυθούν, ενώ ήδη βρίσκεται υπό μερική ανασύνθεση υπέρ των επαναστατικών δυνάμεων στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος.

ΗΠΑ

Στις ΗΠΑ έχει ξεκινήσει δυναμικά η ανασυγκρότηση και αναζωογόνηση του εργατικού κινήματος. Οι εργαζόμενοι πέτυχαν τόσο να οργανώσουν μαχητικές απεργίες, να δημιουργήσουν

σωματεία εκεί που δεν υπήρχαν, όσο και να αποσπάσουν σημαντικές νίκες, γεγονός που εγγυάται την συνέχιση αυτής της κίνησης. Με αίτημα τις μισθολογικές αυξήσεις ως αντίδραση στην αύξηση του κόστους ζωής για το αμερικανικό προλεταριάτο, οι εργαζόμενοι στην εκπαίδευση πέτυχαν αύξηση 30% όπως και αναδρομικές αμοιβές, ήδη από τις αρχές του χρόνου. Στην συνέχεια οι χιλιάδες απεργοί ξενοδοχού-πάλληλοι, καλλιτέχνες του Χόλυγουντ κ.ά., έδωσαν την ώθηση για την ιστορικής σημασίας απεργία στις Big Three της αμερικανικής αυτοκινητοβιομηχανίας (General Motors, Ford, Stellantis), διεκδικώντας συλλογικές συμβάσεις που θα κατοχύρωναν μισθολογικές αυξήσεις και προστασία των εργασιακών δικαιωμάτων. Πέτυχαν πέρα από την υλοποίηση των αιτημάτων τους απέναντι σε έναν από τους πυλώνες της αμερικανικής βιομηχανίας, σημαντική αποδοχή από το 75% και πλέον της αμερικανικής κοινωνίας. Ακόμα, εργασιακοί χώροι σε εταιρίες κολοσσούς (Starbucks, Amazon) που δεν είχαν καν συνδικαλιστική εκπροσώπηση, δημιούργησαν σωματεία και πραγματοποιήσαν τις πρώτες τους μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις. Η στροφή προς τα συνδικάτα είναι η απάντηση στις τεράστιες οικονομικές ανισότητες, έχει επιτρέψει στους εργαζόμενους να βγουν στο προσκήνιο και να δείξουν την δύναμή τους, αναγκάζοντας μέχρι και τους πολιτικούς ηγέτες Τραμπ και Μπάιντεν να υποδυθούν τους «φιλοεργατικούς» για να αποφύγουν την έκρηξη της λαϊκής δυσανεξίας και οργής.

Παλαιστίνη

Μετά την ένοπλη απάντηση που έδωσαν οι Παλαιστίνιοι μαχητές από την λωρίδα της Γάζας στον ισραηλινό στρατό (7/10), σύσσωμοι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές προσπάθησαν να στρεβλώσουν την κοινή γνώμη, παρουσιάζοντας την γενοκτονία των Παλαιστινίων ως «δίκαιη αυτοάμυνα» του ισραηλινού κράτους απέναντι στους «τρομοκράτες» της Χαμάς. Αυτή η προπαγάνδα όχι μόνο δεν επικράτησε, αλλά ξεκίνησαν σχεδόν αμέσως διαδηλώσεις σε όλο το πλανήτη που υποστήριζαν τον δίκαιο αγώνα για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης από το σιωνιστικό Ισραήλ, ζητούσαν κατάπαυση πυρός, ενώ στη συνέχεια δημιουργήθηκε δίκτυο αλληλεγγύης για την κάλυψη βασικών ειδών διατροφής, ένδυσης και ιατρικής φροντίδας για τα θύματα του πολέμου. Συνέβησαν σημαντικές διαδηλώσεις σε όλες τις ηπείρους, σε πάνω από 35 χώρες, με σημαντικότερες αυτές στην «καρδιά του κτήνους» των ΗΠΑ και της ΕΕ, μιας που έθεταν και σαν αίτημα να σταματήσει η συμμετοχή και η χρηματοδότηση στο ΝΑΤΟ και η πολεμική, οικονομική ενίσχυση του Ισραήλ.

24η Συνδιάσκεψη ΟΚΔΕ

Ένα βήμα μπροστά για την ενίσχυση μιας νέας επαναστατικής οργάνωσης και την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος

Το Σαββατοκύριακο 6-7 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε η 24η Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), στη Νομική Αθήνας.

Η όλη διαδικασία (όπως και ο προσυνεδριακός διάλογος) επιβεβαίωσε την σταθερά ανοδική πορεία της Οργάνωσης τα τελευταία 12 χρόνια. Με αυξανόμενη συμμετοχή συντρόφων, περισσότερες τοποθετήσεις, μεταφορά εμπειριών και συμπερασμάτων από νέες επεμβάσεις, ανάδειξη νέων στελεχών. Ιδιαίτερα ξεχώρισαν η εργατική φυσιογνωμία της Οργάνωσης με πολλούς συντρόφους νέους εργαζόμενους σε μαζικούς χώρους εργασίας, όπως και η νεανική της σύνθεση. Έγιναν αρκετές τοποθετήσεις από μέλη της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων που βρίσκονται σε κλάδους δουλειάς όπως οι τηλεπικοινωνίες, ο επισιτισμός, το εμπόριο, η ιδιωτική και δημόσια εκπαίδευση, η υγεία και η βιομηχανία. Σημαντική και ίσης σημασίας ήταν και η συμμετοχή συντρόφων και μελών της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης από όλες τις σημαντικές πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Πάννωνα, Πάτρα) και σημαντικές παρεμβάσεις όπως στον Σύλλογο Εστιάκων Φοιτητών Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Μερικά στοιχεία για τους συμμετέχοντες στη Συνδιάσκεψη: α) το 70,2% ήταν κάτω των 40 χρόνων. β) Το 46,2% ήταν γυναίκες, και γ) το 51,9% ήταν εργαζόμενοι στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα και το 40,4% φοιτητές. Η διαδικασία ολοκληρώθηκε με την ομόφωνη υπερψήφι-

ση των Θέσεων της απερχόμενης Κεντρικής Επιτροπής (Πολιτικό Ντοκουμέντο, Κείμενο Οικοδόμησης) και την εκλογή νέων οργάνων (Κεντρική Επιτροπή, Εξελεγκτική Επιτροπή).

Στα δύομιση περίπου χρόνια που μεσολάβησαν από την 23η Συνδιάσκεψη, η ΟΚΔΕ κλήθηκε να παρέμβει σε πολύ δύσκολες συνθήκες. Όπως αναφέρει και το Πολιτικό κείμενο, η συνδιάσκεψη διοργανώθηκε μέσα στη δίνη του ιδιότυπου Γ' Παγκόσμιου Πολέμου, με τα μέτωπα στην Ουκρανία και την Μ. Ανατολή να απειλούν ολόκληρη την ανθρωπότητα. Πιο συγκεκριμένα, συζητήθηκε αρκετά **το ζήτημα του πολέμου**. Ταυτόχρονα με την έκρηξη του πολέμου οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δημιούργησαν σημαντικούς αγώνες και κινητοποιήσεις, που δεν μπορούσαν να λείψουν από την συζήτηση. Η κατάσταση που υπάρχει στην Ελλάδα, που είναι ο τόπος της επέμβασής μας συζητήθηκε εκτενώς.

Η περίοδος χαρακτηρίζεται από το βάθος της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, τις απανωτές επιθέσεις της κυβέρνησης που επιταχύνθηκαν με τον πόλεμο, την ακρίβεια, την περιβαλλοντική καταστροφή καθώς και την κρίση του εργατικού κινήματος και την υποχώρηση που καταγράφει ο χώρος της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς σχεδόν στο σύνολό της. Στο διάστημα αυτό, η ΟΚΔΕ κατέγραψε συγκεκριμένα βήματα στην επεξεργασία και την εφαρμογή του σχεδίου της, φτάνοντας σήμερα να αναγνωρίζεται ως μια από τις 3 πιο σημαντικές δυνάμεις του χώρου

της άκρας αριστεράς με συγκροτημένη αυτόνομη παρουσία και σταθερά αυτόνομο κατέβασμα σε όλες τις εκλογικές διαδικασίες.

Η δεύτερη μέρα των εργασιών άρχισε με τον χαιρετισμό του προέδρου της Ένωσης Παλαιστινίων Εργαζομένων, Μιχιάρ Ικτάμι, που με την παρουσία και την τοποθέτησή του τίμησε τη Συνδιάσκεψή μας. Ακολούθησε η συζήτηση για την «Αναγκαιότητα αναγέννησης της 4ης Διεθνούς - Η προσπάθεια της ΟΚΔΕ». Σήμερα επείγει η αναγκαιότητα της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού. Όμως η διάλυση του πυρήνα του σοσιαλιστικού προγράμματος, που επήλθε με την προδοτική πολιτική της ηγεσίας της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς, δημιουργεί ένα μεγάλο κενό που λειτουργεί ως τροχόπεδη. Αυτή η διαλυτική εξέλιξη είναι ο βασικός λόγος της κρίσης του κινήματος σήμερα, της ανακύκλωσης ίδιων λαθών και ομοιομορφιών, της απουσίας μαζικής αξιόπιστης εναλλακτικής πρότασης.

Με αυστηρή προσήλωση στην αυτοδύναμη οικοδόμηση της ΟΚΔΕ στη βάση του επαναστατικού μαρξισμού, του λενινισμού και του τροτσισμού, προσπαθούμε διαρκώς να εκπαιδύσουμε τα μέλη μας να δουλεύουν αποτελεσματικά μέσα στην τάξη. Τα βήματα που κάνουμε στην οικοδόμηση της ΟΚΔΕ είναι μετρήσιμα βήματα **για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος**, για την ενότητα των αγώνων, για συμμαχίες με πραγματική μετωπική πολιτική.

Οι μικρές αλλά σημαντικές και μετρήσιμες

δυνάμεις μας σήμερα, θέλουμε να διαδραματίσουν έναν κομβικό ρόλο στους αγώνες που θα έρθουν ή και που θα δημιουργήσουμε, δίνοντας τη δυνατότητα στις μάζες να δημιουργήσουν μια ηγεσία που θα συμβάλλει στον απαραίτητο ριζοσπαστικό και επαναστατικό προσανατολισμό του μαζικού κινήματος, στη δημιουργία μιας βάσης για την εγκαθίδρυση μιας άλλης Κυβέρνησης, της Κυβέρνησης των Εργαζομένων που θα εξαλείψει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Με αυτό το αίσθημα ιστορικής ευθύνης πρέπει να βλέπουμε την οικοδόμησή μας από σήμερα. Η καθημερινή μας δουλειά, όλες μας οι επιλογές και οι αποφάσεις υπαγορεύονται από αυτή την προοπτική. Από σήμερα που είμαστε μια πρώτη μαγιά μιας επαναστατικής οργάνωσης. Τα δύσκολα μόλις έχουν αρχίσει, οι αποφάσεις της 24ης Συνδιάσκεψης μέσα σε στην τόσο δύσκολη περίοδο πρέπει να εφαρμοστούν.

Τέλος, κατά τη διαδικασία μνημονεύθηκαν οι σύντροφοι που έφυγαν από κοντά μας και διαβάστηκαν ενδεικτικά τα παρακάτω ονόματα: Χρήστος Αναστασιάδης, Λουκάς Καρλιάφτης, Δημήτρης Σαββόπουλος, Κλεάνθης Δεπαπής, Γιώργος Κατσαρλίνος, Πέτρος Σιούφας, Θεοδόσης Θωμαδάκης, Πάννης Νίκας, Χρήστος Φλωρόπουλος, Σήφης Μανάντος, Δημήτρης Φραγκουλάκης, Στρατής Χούτος, Χρόνης Ασπιώτης, Ανέστης Σουβατζόγλου, Θεολόγος Ψαραδέλλης, Στέργιος Κατσαρός, Αλεξάνδρα Φελέκη, Στρατής Κουκουβιτάκης.

Αποστολή ελληνικής φρεγάτας στην Ερυθρά

Η επικίνδυνη κυβέρνηση Μητσοτάκη μας εμπλέκει όλο και πιο βαθιά στον κίνδυνο του πολέμου

Οι ΗΠΑ, μετά από κλιμάκωση των επιθέσεων των Χούθι' σε εμπορικά πλοία στην Ερυθρά θάλασσα, ανακοίνωσαν την επιχείρηση «Φύλακας της Ευημερίας» για την αντιμετώπισή τους, με την συμμετοχή του Ηνωμένου Βασιλείου, του Μπαχρέιν, του Καναδά, της Γαλλίας, της Ολλανδίας, της Νορβηγίας, των Σεϋχελών. Κύριος στόχος τους δεν αποτελεί η «προάσπιση του εμπορίου και των πληρωμάτων των πλοίων» όπως δηλώνουν, αλλά η υπεράσπιση των συμφερόντων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, δηλαδή η αμέριστη στήριξη του συμμάχου τους -μαριονέτα Ισραήλ, και η αύξηση της στρατιωτικής παρουσίας στην Μέση Ανατολή. Η συγκεκριμένη κίνηση εντάσσεται στην γενικότερη ένταση των πολεμικών διενέξεων-συγκρούσεων στην περιοχή μεταξύ του Ισραήλ (βομβαρδισμός του Ισραήλ στον Λίβανο, συνεχόμενες αμφισβασίες μεταξύ Χαζμπολάχ και Ισραήλ) και άλλων περιφερειακών δυνάμεων (Ιράν, Συρία κ.ά.), που απειλούν να μετατραπούν σε έναν γενικευμένο πόλεμο. Σύμφωνα με μάλιστα με δημοσιεύματα, ΗΠΑ και Βρετανία σχεδιάζουν ακόμα και ανοικτή στρατιωτική επέμβαση κατά των Χούθι στην Υεμένη.

Δια στόματος του υπουργού Άμυνας Δένδια, η επικίνδυνη και εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη ανακοίνωσε τη συμμετοχή ελληνικής φρεγάτας στην πολεμοκάπηλη εκστρα-

τεία των ΗΠΑ στην Ερυθρά. Όπως ανέφερε στη συνέντευξη Τύπου, η κίνηση αυτή έχει σαν στόχο την «προστασία ανθρώπινων ζωών, της ανθρώπινης ασφάλειας και της σταθερότητας της παγκόσμιας οικονομίας και της ευημερίας των πολιτών». Στην πραγματικότητα, σημαίνει ανοικτή στήριξη στο κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ και στο ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο. Αποτελεί ένα ακόμα δείγμα της τυχοδιωκτικής πολιτικής της ελληνικής αστικής τάξης, που προσδένεται άνευ όρων στο άρμα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού προσφέροντάς του γη και ύδωρ. Γίνεται ο πιο πιστός και δεδομένος σύμμαχος του ΝΑΤΟ, που μας εντάσσει στο κέντρο των ενδοϊμπεριαλιστικών διενέξεων στην περιοχή και φέρνει όλο και πιο κοντά τον κίνδυνο του πολέμου. Όπως άλλωστε δήλωσε ο Μοχάμαντ Άλι αλ Χούθι, επικεφαλής της Ανώτατης Επαναστατικής Επιτροπής της Υεμένης, οποιαδήποτε χώρα εμπλακεί στην επιχείρηση των ΗΠΑ θα γίνει στόχος. Μάλιστα η κυβέρνηση επιμένει στην αποστολή, ενώ χώρες (όπως Ιταλία, Ισπανία) που είχαν ανακοινώσει αρχικά την συμμετοχή τους αποχώρησαν από την συμμαχία λόγω του αυξημένου κινδύνου.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η ελληνική αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό συμμετέχουν πρόθυμα στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις με την αποστολή στρατευμάτων ή οπλικών συστημάτων. Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, επενδύουν στην τυχοδιωκτική σύμπλευση με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και την Δύση. Από το 1950, ο Ελληνικός Στρατός συμμετείχε σε όλες τις επεμβάσεις που πραγματοποίησε το ΝΑΤΟ για την διατήρηση και την επέκταση της πρωτοκαθεδρίας των ΗΠΑ, στα πλαίσια του Ψυχρού Πολέμου και της Νέας Τάξης Πραγμα-

των: Κορέα (Νοέμβριος 1950), Ιράκ (Ιούλιος 1991), Πρώην Γιουγκοσλαβία (Ιούλιος 1991), Γεωργία (Σεπτέμβριος 1994), Σουδάν (Μάιος 2005), Λίβανος (Σεπτεμβρίου 2006), Τσαντ (Οκτώβριος 2007) κ.ά.

Ειδικά μετά την κρίση του 2008 που ο ελληνικός καπιταλισμός υποβαθμίζεται όλο και περισσότερο στην παγκόσμια αγορά, βρίσκεται σε ένα καθεστώς χρεοκοπίας, χωρίς εναλλακτική στρατηγική στις σημερινές τεταμένες ιστορικές αλλαγές. Αδυνατώντας να υπερασπιστεί ουσιαστικά το αλλοτινό στρατηγικό βάθος του (Αιγαίο, ΝΑ Μεσόγειος, Κύπρος, Μ. Ανατολή), επενδύει στην απόλυτη στοίχιση με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Με την διατήρηση μιας σημαντικής στρατιωτικής ισχύος και την παραχώρηση βάσεων-εγκαταστάσεων στις ΗΠΑ, η ελληνική αστική τάξη, προετοιμάζεται να παίξει όποιον ρόλο της ζητηθεί με οποιοδήποτε κόστος για τον ελληνικό λαό και αποκλειστικό αντάλλαγμα την παραμονή της στην εξουσία. Αυτή είναι η βάση του σάπιου εθνικισμού, της επιθετικότητας, της πολεμοκαπηλείας και του τυχοδιωκτισμού των αστικών δυνάμεων, όχι μόνο της κυβέρνησης Μητσοτάκη αλλά ουσιαστικά και όλης της αντιπολίτευσης (αστικής και ρεφορμιστικής/ΚΚΕ).

Σε αυτό το πλαίσιο η πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη, συνεχίζοντας την τυχοδιωκτική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, προχώρησε στην μετατροπή της Ελλάδας σε μια απέραντη βάση του ΝΑΤΟ για να αποτελέσει ορμητήριο των ΗΠΑ στην Μέση Ανατολή και την Αφρική (Συμφωνία Αμυντικής Συνεργασίας Ελλάδας - ΗΠΑ). Ανακοίνωσε από τους πρώτους αποστολή όπλων στην Ουκρανία και επιβολή κυρώσεων στην Ρωσία. Δαπανά το μεγαλύτερο ποσοστό του ΑΕΠ της

χώρας σε πολεμικούς εξοπλισμούς σε σχέση με τα υπόλοιπα μέλη του ΝΑΤΟ (το 2022 η Ελλάδα ξόδεψε σε εξοπλισμούς το 3,54% του ΑΕΠ, ενώ οι ΗΠΑ 3,46%). Συμμετέχει στους αντιδραστικούς άξονες ΗΠΑ - Ισραήλ - Αιγύπτου, στη νατοϊκή ναυτική δύναμη «SNMG2» στην Ανατολική Μεσόγειο, στην αποστολή «UNIFIL» στον Λίβανο, στην επιχείρηση «IRINI» που συστάθηκε με πρόσημα την τήρηση του εμπράκτου όπλων στην Λιβύη. Φιλοξενεί ασκήσεις του ΝΑΤΟ στην Μεσόγειο. Έστειλε στην Σαουδική Αραβία πυροβολαρχία κατευθυνόμενων βλημάτων «Patriot» για να συνεχίσουν το μακελειό στην Υεμένη.

Τα σύννεφα του πολέμου συσσωρεύονται στην περιοχή μας (Μεσόγειος, Μέση Ανατολή, Βαλκάνια). Ο μόνος τρόπος για να εμποδίσουμε τα πολεμοκάπηλα παιχνίδια της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι ένα αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό, διεθνιστικό αντιπολεμικό κίνημα. Πρέπει να απαιτήσουμε άμεσα να κλείσουν οι βάσεις, να βγούμε από το ΝΑΤΟ και από τους αντιδραστικούς άξονες. Να δοθούν λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες, όχι για εξοπλισμούς. Να υπερασπιστούμε με όλες μας τις δυνάμεις τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού, που αποτελεί αγκάθι στα σχέδια του ΝΑΤΟ και του δολοφονικού αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

1. Οι Χούθι αποτελούν ένα σιίτικο μουσουλμανικό κίνημα που στηρίζεται και εξοπλίζεται από το Ιράν και δραστηριοποιείται στην Υεμένη. Πριν από έναν μήνα ξεκίνησε επιθέσεις σε εμπορικά πλοία που σχετίζονται με το Ισραήλ, στην Ερυθρά θάλασσα, ως αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό με αποτέλεσμα να δημιουργήσει σημαντικό πρόβλημα στην μεταφορά εμπορευμάτων από την διώρυγα του Σουέζ.

Ζακ Ντελέρ: Ένας αποτυχημένος «ευρωπαϊστής»

Πέθανε τον περασμένο Δεκέμβρη σε ηλικία 98 χρονών, ο γάλλος αστός πολιτικός Ζακ Ντελέρ (Jacques Delors), σύμβουλος του Ντε Γκωλ, μετέπειτα υπουργός Οικονομικών της κυβέρνησης Μιτεράν και, κυρίως, ο μακροβιότερος πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Κομισιόν) την δεκαετία 1985-1995. Ήταν η περίοδος όπου θα ξεδιπλωθούν όλες οι προσπάθειες των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για την περαιτέρω πολιτική και οικονομική ενοποίηση της ΕΟΚ. Ο Ντελέρ ήταν ο βασικός εκφραστής των προγραμμάτων επιδότησης προς τις χώρες-μέλη (τα λεγόμενα «πακέτα Ντελέρ»), όπως και ένας από τους ηγέτες της Συνθήκης του Μάαστριχτ, η θεμέλια λίθος στην οποία δημιουργήθηκε η ΕΕ, αλλά και βασικός μοχλός ολοκληρωτικής επιβολής του νεοφιλελευθερισμού στους λαούς της Ευρώπης.

Η Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη, το Μάαστριχτ και το ευρώ

Ο Ντελέρ ανήκε στο κομμάτι των ευρωπαϊκών αστικών επιτελείων που αντιλαμβάνονταν πιο καθαρά την ανάγκη διαμόρφωσης ενός αστικού κράτους, υπερεθνικού-ομοσπονδιακού, το οποίο θα ενοποιούσε την εμπορική, πιστωτική, δημοσιονομική, φορολογική και νομισματική πολιτική. Η αντίθεση μεταξύ του εθνικού οικονομικού προγραμματισμού και του πολυεθνικού συνδυασμού των κεφαλαίων έπρεπε να ξεπεραστεί από τις ευρωπαϊκές αστικές τάξεις, στην προσπάθεια να υπερκεράσουν τους ανταγωνιστές τους σε ΗΠΑ και Ιαπωνία, αλλά και να τσακίσουν τις κατακτήσεις του ευρωπαϊκού προλεταριάτου.

Η ευρωπαϊκή ενοποίηση μετά την εξέλιξη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και

Χάλυβα (ΕΚΑΧ) σε ΕΟΚ παρέμενε στάσιμη, εξαιτίας των αντιθέσεων σχετικά με τον στρατιωτικό επανεξοπλισμό της Δ. Γερμανίας και του γεγονότος ότι η μεταπολεμική ανοικτότητα της Ευρώπης βασίστηκε πάνω στα ευρωπαϊκά εθνικά κράτη. Ο Ντελέρ θα δώσει μια νέα δυναμική στην ενοποίηση μόλις αναλάβει πρόεδρος της Κομισιόν. Το 1986 θα υιοθετηθεί η Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη και μέσα από αυτή η Λευκή Βίβλος, ένα πρόγραμμα 3.000 μέτρων που περιλάμβανε τους όρους της νομισματικής ενοποίησης. Ήταν μια νεοφιλελεύθερη συμφωνία που καθόριζε την «ελεύθερη αγορά» ως τον αποκλειστικό δρόμο για την επίτευξη ενοποίησης. Πέραν του πόσο καταστροφικές αποδείχθηκαν οι ευρωπαϊκές διατάξεις για τους εργαζόμενους και φτωχούς (ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων αγαθών, «απελευθέρωση» αγοράς εργασίας κ.ά.), συντελούσαν στον αντίθετο σκοπό από την ομογενοποίηση των οικονομιών, δηλαδή, στην περαιτέρω απόκλιση μεταξύ των ιμπεριαλιστικών οικονομιών με τις μισοβιομηχανοποιημένες εξαρτημένες οικονομίες (κυρίως του Νότου και μεταγενέστερα του πρώην ανατολικού μπλοκ). Γιατί δεν μπορούσε να υπάρχει ισότιμος ανταγωνισμός σε μια «ελεύθερη αγορά» μεταξύ των ελληνικών και γερμανικών εμπορευμάτων, όταν τα δεύτερα υπερτερούν σε παραγωγικότητα, τεχνολογικό εξοπλισμό, μέγεθος επιχειρήσεων έναντι των πρώτων. Μόνο μια σχέση εξάρτησης μπορούσε να υπάρξει ανάμεσα στις ισχυρότερες, ιμπεριαλιστικές οικονομίες και στις αδύναμες, εξαρτημένες χώρες.

Όσο κι αν ο Ντελέρ καμωνόταν τον «αντιτασερικό», ο «πατέρας του ευρώ» προώθησε μια πούρα νεοφιλελεύθερη ατζέντα. Η Συν-

θήκη του Μάαστριχτ του 1992 ήρθε να επισφραγίσει την «νέα Ευρώπη» της δικτατορίας της αγοράς. Τα κριτήρια σύγκλισης για τις χώρες που θα υιοθετούσαν το ευρώ θα ήταν οι «ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί», δηλαδή οι περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες. Χαρακτηριστικά, καμία αναφορά δεν υπήρχε στο Μάαστριχτ για την προστασία των εργατικών κατακτήσεων, καθώς αυτές θα γίνονταν λάστιχο για τα κέρδη των πολυεθνικών. Αντίθετα, «υπερρυθμίζονταν» όλοι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί (ευρωστρατός, Ευρωπαϊκό Δικαστήριο κ.ά.). Σήμερα φαίνεται ξεκάθαρα ότι το Μάαστριχτ ήταν μια αποτυχία ακόμα και για τον στόχο της ενοποίησης που έθεταν οι αστικές ελίτ: το κοινό νόμισμα, χωρίς κοινή κυβέρνηση, κοινό προϋπολογισμό και στρατό, ήταν ένα βήμα στον αέρα.

Τα «πακέτα Ντελέρ» και η ελληνική οικονομία

Ίσως η πιο γνωστή ενέργεια του γάλλου επιτρόπου ήταν η μεγέθυνση και σταθεροποίηση των ευρωπαϊκών επιδοτήσεων σε βιομηχανία, γεωργία και υποδομές, με αυτά τα πακέτα να παίρνουν μάλιστα και το όνομά του. Όσον αφορά στην Ελλάδα, τα ποσά που εισέρευσαν από τα «πακέτα Ντελέρ» δεν ήταν λίγα: 9,63 δισ. την περίοδο 1989-93 (συνολικά, τα κοινοτικά πακέτα έφτασαν περίπου τα 80 δισ. μέχρι το 2013). Υποτίθεται ότι στόχος τους ήταν να μειώσουν τις ανισότητες και να εκσυγχρονιστούν οι οικονομίες των φτωχότερων χωρών, ώστε να φτάσουν αυτές των πιο προηγμένων. Πράγματι, τα κονδύλια που μπήκαν στα κρατικά ταμεία δεν ήταν καθόλου λίγα, ωστόσο προορίζονταν όχι για την ανάπτυξη παραγωγικών επενδύσεων, αντιθέτως,

αλλά για την παραγωγική αποδιάρθρωση της εγχώριας βιομηχανίας και γεωργίας. Με τις επιδοτήσεις διατηρήθηκαν – κυρίως τα αγροτικά – εισοδήματα αλλά κατέρρευσε ο παραγωγικός ιστός της χώρας, χρηματοδοτώντας έτσι τις εισαγωγές των πολυεθνικών προϊόντων. Το ντόπιο κεφάλαιο δεν «χειραγωγήθηκε», ούτε «υποτάχθηκε» από τις ευρωπαϊκές αστικές τάξεις: συνειδητά προσέβλεπε σε μια παρασιτική είσπραξη των ευρωπαϊκών χρηματοδοτήσεων για να συνεχίζει να πλουτίζει, εγκαταλείποντας τις παραγωγικές επενδύσεις και δραστηριότητες. Αυτή η στροφή της ελληνικής αστικής τάξης από την παραγωγή στην κερδοσκοπία, έφερε άνοδο της κερδοφορίας της, αλλά σε μια πολύ πιο σαθρή βάση, ανοίγοντας διάπλατα τον δρόμο της χρεωκοπίας του 2010. Τα «νέα τζάκια» θα είναι τα πιο μαφιοζικά και παρασιτικά αστικά κομμάτια που θα κυριαρχήσουν από την εισροή των ευρωπαϊκών χρηματοδοτήσεων.

Ενωμένη Ευρώπη: μια αντιδραστική ένωση ή μια επαναστατική πράξη;

Καμία «ανθρώπινη αξία» δεν υπήρχε στα σχέδια του Ντελέρ. Οι επιδιώξεις του ήταν δηλητήριο για την ευρωπαϊκές εργαζόμενες και φτωχές μάζες, με μερικές από τις οδυνηρές συνέπειες να εκδηλώνονται στα μνημόνια. Ευτυχώς, οι αγώνες των λαών της Ευρώπης κατέστρεψαν την αντιδραστική ομοσπονδοποίηση με πολλούς τρόπους (Brexit, δημοψήφισμα σε Δανία, Γαλλία, Ελλάδα κ.ά.). Οι εργαζόμενοι της Ευρώπης μπορούν να ενωθούν πραγματικά κάτω από μια Σοσιαλιστική Ευρώπη, πραγματικής αλληλεγγύης και ισότητας, όχι με τα αντιδραστικά αφηγήματα του Ντελέρ.

■ Χάρης Μάργαρης

Ο θάνατος του Σόιμπλε

Στις 26 Δεκεμβρίου απεβίωσε ο διαβόητος Σόιμπλε, έχοντας διατελέσει τα τελευταία σαράντα χρόνια βουλευτής αλλά και επικεφαλής διαφόρων υπουργείων και Πρόεδρος της γερμανικής Βουλής το 2017-2021. Από την στιγμή του θανάτου του τα συστημικά Μέσα Μαζικής Παραπλάνησης, ευρωπαϊκά αλλά και ελληνικά, άρχισαν την προσπάθεια αγιοποίησής του. Μια επιχείρηση ομολογουμένως δύσκολη μια που ο Σόιμπλε δεν είχε κανένα προτέρημα ώστε φωτίζοντάς το κανείς να κατορθώσει να τον αγιοποιήσει. Το μόνο προτέρημα του Σόιμπλε, αν κάτι τέτοιο μπορεί να λογιστεί ως προτέρημα, ήταν ότι σε όλη του τη ζωή παρέμεινε ένας πιστός υπηρέτης, ένα μαντρόσκυλο της γερμανικής ιμπεριαλιστικής μπουρζουαζίας και γενικότερα των ευρωπαϊκών πολυεθνικών και επιχειρήσεων. Οι αγιογραφίες τον παρουσιάζουν ως ολιγαρχή έως ασκητικό πολιτικό, άτεγκτο, αυστηρό αλλά δίκαιο, έντιμο και ειλικρινή, ορθολογιστή, υπερασπιστή της ευρωπαϊκής ενοποίησης αλλά με «αυστηρούς κανόνες», κι ακόμη-ακόμη ως έναν σύγχρονο Πάπα της

ευρωπαϊκής οικονομικής σκέψης.

Όπως είναι φυσικό, όχι μόνο τίποτα απ' αυτά δεν ισχύει αλλά η πραγματικότητα είναι ακριβώς η αντίθετη. Ο Σόιμπλε προσομοιάζε σε έναν άχρωμο και στεγνό γραφειοκράτη, χωρίς θεωρητικές γνώσεις και γι' αυτό στενόμυαλος και χωρίς προοπτική, χωρίς φαντασία, κουτοπόνηρος, συμφεροντολόγος, λογιστής παρά οικονομολόγος, διεφθαρμένος μέχρι το μεδούλι (δύο φορές γλίτωσε παρά τριχα από οικονομικά σκάνδαλα παρά την αποδεδειγμένη ενοχή του) αλλά ομολογουμένως επίμονος, ανυποχώρητος και λυσσασμένος υπερασπιστής του ακραίου νεοφιλελευθερισμού. Τις διάφορες αγιογραφίες συμπληρώνουν και οι κριτικές νυν μνημονιακών και πρώην «αριστερών» (π.χ. Τσακαλώτος, Βαρουφάκης, κ.ά.) που τον εμφανίζουν ως «παρωχημένο οικονομολόγο», δηλώνουν πως «θα τον κρίνει αυστηρά η ιστορία», «ενσάρκωνε την αντίφαση της ευρωπαϊκής ενοποίησης», κριτικές που δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να εκλογικεύουν την δουλοπρέπεια όσων τις ασκούν μπροστά στην αστική τάξη.

Και όπως πάντα συμβαίνει στην ιστορία, είναι οι εργατικές και φτωχές λαϊκές μάζες της ΕΕ που έχουν την μόνη αληθινή εικόνα για τον Σόιμπλε. Τον θεωρούσαν ένα ανθρωπόμορφο τέρας, και τέτοιος ήταν, γι' αυτό και τον μισούσαν θανάσιμα. Ο Σόιμπλε ήταν ένας τεχνοκράτης ρατσιστής όχι τόσο απέναντι στους Έλληνες ή νοτιοευρωπαίους «τεμπέληδες» όσο απέναντι στους εργαζόμενους, ειδικά τους γερμανούς εργαζόμενους, που τους περιφρονούσε και τους μισούσε. Το 1789 η Μαρία Αντουανέτα είχε προτρέψει τον γαλλικό λαό που δεν είχε ψωμί να φάει, να προτιμήσει το παντεσπάνι, και ο Σόιμπλε το 2022,

στο αποκορύφωμα της ενεργειακής κρίσης, προέτρεπε τους γερμανούς εργαζόμενους να φορούν δύο πουλόβερ και να χρησιμοποιούν κεριά αντί να ανάβουν τις λάμπες.

Η πολιτική του καριέρα εκτοξεύτηκε όταν σαν υπουργός Εσωτερικών το 1991, με την τότε παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Ανατολική Γερμανία και την έναρξη της γερμανικής ενοποίησης, συγκρότησε και ηγήθηκε της κρατικής εταιρίας Treuhand (η τότε εκδοχή του σημερινού διαβόητου Υπερταμείου «μας») που ανέλαβε να ιδιωτικοποιήσει 8.500 ανατολικογερμανικές εταιρίες (χαλυβουργίες, ορυχεία, πυρηνικά εργοστάσια έως πολυκατοικίες, δάση κ.ά.). Η εκποίηση των εταιριών ολοκληρώθηκε και τα έσοδα από 600 δισ. μάρκα που προϋπολογίζονταν δεν ξεπέρασαν τελικά τα 44 δισ., ενώ από τα 4 εκατ. εργαζόμενους απολύθηκαν τα 2,5 εκατ. Αυτή η κατάρρευση αλλά και λεηλασία της ανατολικογερμανικής οικονομίας και κοινωνίας, πρόδρομος των ελληνικών μνημονίων, σφουρηλάτησε τους αδιάρρηκτους δεσμούς του Σόιμπλε και της δυτικογερμανικής μπουρζουαζίας. Αυτοί οι δεσμοί αίματος τον έσωσαν από το τότε σκάνδαλο και θα τον έρχιζαν και πρωθυπουργό αν δεν αποκαλύπτονταν το 2000 ένα αποδεδειγμένο σκάνδαλο χρηματισμού του με 100.000 μάρκα.

Το 2009 αναλαμβάνει τη θέση του υπουργού Οικονομικών (όπου θα παραμείνει για δύο τετραετίες) στην τότε κυβέρνηση της Μέρκελ και πολύ γρήγορα γίνεται ο οργανωτής και επιστάτης του Γιούρογκρουπ, ενός άτυπου όσο και αποφασιστικού οργάνου της ΕΕ. Σε αυτή την οκταετία θα φτάσει στο αποκορύφωμα της καριέρας του ως γερμανός υπουργός Οικονομικών αλλά και άτυπος αρχηγός του Γιούρογκρουπ. Θα ολοκληρώσει και θα επιβάλει έναν γιγαντιαίο πανευρωπαϊκό μηχανισμό από ακραιφνείς νεοφιλελεύ-

θερους γραφειοκράτες, από τις κορυφές της ευρωπαϊκής γραφειοκρατίας έως τους πιο χαμηλόβαθμους αξιωματούχους του πιο ασήμαντου υπουργείου Οικονομικών της ΕΕ. Θα διασώσει με άφθονο κρατικό χρήμα τις ευρωπαϊκές τράπεζες (μία τέτοια επιχείρηση ήταν και η διάσωση των γαλλογερμανικών τραπεζών με τα ελληνικά μνημόνια) και θα ταΐσει με άφθονο χρήμα τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις. Είναι αυτός που θα ενορχιστρώσει και θα εφαρμόσει, επίμονα και μεθοδικά, την πανευρωπαϊκή μνημονιακή επίθεση απέναντι στους ευρωπαίους εργαζόμενους, ξεριζώνοντας συστηματικά τους μισθούς και τις συντάξεις, τις εργασιακές σχέσεις, την ασφάλιση, την υγεία και την παιδεία, τα συνδικαλιστικά, δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα.

Ο Σόιμπλε είναι άγιος και για την ελληνική αστική τάξη. Όπως ο Τσόρτσιλ το 1944 έτσι και αυτός το 2010, θα εκβιάσει, θα αναγκάσει, θα εμψυχώσει, θα προτρέψει και θα καθοδηγήσει ακούραστα τα αστικά πολιτικά επιτελεία στις παρατεταμένες μνημονιακές επιθέσεις τους, επιστατώντας στην αναμόρφωσή τους σε ακραιφνείς και γελοίους νεοφιλελεύθερους και διασφαλίζοντας τον μνημονιακό εκφυλισμό του ΣΥΡΙΖΑ και την ήττα του ελληνικού εργατικού κινήματος το 2015.

Το «μεγαλείο» και η αποτελεσματικότητα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του φαίνεται στις μέρες μας: η ΕΕ βυθίζεται σε μια βαθιά πολιτική κρίση, η οικονομική και γεωπολιτική της υποβάθμιση επιταχύνεται, οι κεντρόφυγες δυνάμεις στο εσωτερικό της ενισχύονται. Η ευρωπαϊκή μπουρζουαζία παρ' όλη τη βαθιά ευγνωμοσύνη που νιώθει απέναντι στον Σόιμπλε, σίγουρα θα διαισθάνεται και μια κάποια αδιόρατη ανησυχία μπροστά στους κινδύνους που την απειλούν και που εξέθρεψε η κοντόφθαλμη πολιτική του.

Μεταναστευτικός νόμος στην Γαλλία: μία αντεργατική επίθεση

Από τις αρχές της χρονιάς, η γαλλική κυβέρνηση σχεδίαζε ένα νομοσχέδιο για το μεταναστευτικό ζήτημα. Το κείμενο εγκρίθηκε σε πρώτη ανάγνωση και τροποποιήθηκε επί το χειρόν από την Γερουσία στις 14 Νοέμβρη. Το οριστικό κείμενο που κατατέθηκε στην ολομέλεια της Εθνοσυνέλευσης στις 11 Δεκεμβρίου κατόπιν αφαίρεσης πολλών αντιδραστικών προβλέψεων της Γερουσίας, απορρίφθηκε με 270 ψήφους έναντι 265 υπέρ. Μετά από ημέρες διαπραγματεύσεων το κείμενο επανήλθε με σχεδόν όλες τις προσθήκες της Γερουσίας και υπερψηφίστηκε στις 19 Δεκεμβρίου από 349 βουλευτές της Εθνικής Συνσπείρωσης της Λεπέν, των Ρεπουμπλικάνων του Ερίκ Σιότι και της πλειοψηφίας των κοινοβουλευτικών σχηματισμών που στηρίζουν τον Μακρόν και 186 ψήφους κατά, προερχόμενες από το αριστερό φάσμα του πολιτικού σκηνικού, δηλαδή το Σοσιαλιστικό και Κομμουνιστικό Κόμμα, από την Ανυπότακτη Γαλλία και τους Οικολόγους.

Το περιεχόμενο του νόμου

Ο νέος νόμος έχει πολλές και διαφορετικές διατάξεις, που αγγίζουν, κατά κύριο λόγο τους εκτός ΕΕ μετανάστες και πρόσφυγες, μέλλοντες ή ήδη εγκατεστημένους νόμιμα ή παράνομα, αποτελώντας προϊόν της συνεχούς δεξιάς μετατόπισης του πολιτικού σκηνικού. Ο πυρήνας, ωστόσο, είναι ουσιαστικά αντεργατικός: στοχεύει στην πειθαρχηση και υποτίμηση μίας μερίδας της εργατικής τάξης και στον αποπροσανατολισμό του συνόλου των εργαζομένων από τα πραγματικά προβλήματα και τους ενόχους.

Πρώτον, για τους αιτούντες άδειας διαμονής θα απαιτείται η υπογραφή ενός μίνι-πιστοποιητικού κοινωνικών φρονημάτων, δηλαδή ενός «συμβολαίου δεσμευσης στον σεβασμό των αρχών της Δημοκρατίας [...] της προσωπικής ελευθερίας, της ελευθερίας έκφρασης και συνείδησης, της ισότητας γυναικών και αντρών, της αξιοπρέπειας της ανθρώπινης υπόστασης». Άρνηση υπογραφής σημαίνει απόρριψη της αίτησης, της ανανέωσης της άδειας, ακόμα και απόσυρση της τρέχουσας άδειας.

Δεύτερον, για τους μετανάστες χωρίς χαρτιά που εργάζονται ήδη σε κλάδους με έλλειψη εργατικού δυναμικού θα είναι δυνατόν να χορηγείται άδεια παραμονής, κατόπιν έγκρισης του επάρχου, που θα ελέγχει μεταξύ άλλων «τον σεβασμό της δημόσιας τάξης [...] την ένταξη του στην γαλλική κοινωνία και την αποδοχή των τρόπων ζωής και των αξιών της». Οι αιτούμενοι θα οφείλουν να παρουσιάσουν αποδεικτικά φύλλα μισθοδοσίας δώδεκα μηνών από τον εν λόγω κλάδο εντός των προηγούμενων δύο ετών. Όσον αφορά στις φοιτητικές άδειες παραμονής για τους εκτός Σένγκεν φοιτητές, οι τελευταίοι θα πρέπει να καταθέτουν μία χρηματική εγγύηση στο κράτος, η οποία υποτίθεται ότι θα λειτουργήσει αποτρεπτικά σε τυχόν παράνομη διαμονή για εργασία.

Τρίτον, σε ό,τι αφορά στους αιτούντες άσυλο, εφεξής οι εφέσεις όσων το αρχικό αίτημα είχε απορριφθεί, θα εξετάζονται από ένα μόνο δικαστή, αντί τριών παλαιότερα.

Τέταρτον, ο νόμος απαιτεί πλέον πέντε χρόνια ελάχιστης νόμιμης διαμονής στην Γαλλία ή τριάντα μήνες εργασίας, έναντι έξι μηνών διαμονής που ίσχυε μέχρι πρότινος, για πρόσβαση στα οικογενειακά επιδόματα. Πρόκειται για μία ξεκάθαρη διάταξη εθνικής προτίμησης, όπως αρέσκει να χρησιμοποιεί τον όρο η γαλλική ακροδεξιά.

Πέμπτον, σε ό,τι αφορά στην απόκτηση υπηκοότητας από τα παιδιά μεταναστών που έχουν γεννηθεί στην Γαλλία, εφεξής το παιδί θα υποχρεούται να αιτηθεί αυτόβουλα στο τέλος της εφηβικής ηλικίας την γαλλική ιθαγένεια.

Έκτον, οι όροι για την οικογενειακή επανένωση, δηλαδή την μετεγκατάσταση στην Γαλλία των οικογενειών μεταναστών, οι οποίοι ήδη κατοικούν στην Γαλλία και εργάζονται νόμιμα, γίνονται πιο αυστηροί.

Τέλος, οι απελάσεις ακόμα και μακρώς και νομίμως διαμενόντων μεταναστών καθίστανται πιο εύκολες, σε περιπτώσεις εγκλημάτων και καταδίκης για ποινές άνω των τριών χρόνων. Επαναφέρεται και το αδίκημα της παράνομης διαμονής, με επιβολή προστίμου 3.750 ευρώ και 3 χρόνια απαγόρευση διαμονής στην επικράτεια.

Η κυβερνητική και πολιτική κρίση

Η υπερψηφίση του νομοσχεδίου προκάλεσε μία μικρή κυβερνητική κρίση και έφερε στην επιφάνεια την χρόνια πολιτική κρίση της προεδρικής παράταξης. Η κρίση οφείλεται αφενός στο ότι ο Μακρόν και η παράταξη του εξελέγησαν ως υποτιθέμενο προοδευτικό αντίβαρο στην ακροδεξιά της Λεπέν αλλά καταφεύγουν ολοένα και πιο συχνά στην ίδια ρητορική και πολιτική, στην προσπάθειά τους να αποκρύψουν την ταξική τους πολιτική. Αφετέρου, στο διαζύγιό τους με τις πλατιές μάζες, ιδιαίτερα μετά τις πολύμηνες κινητοποιήσεις ενάντια στην συνταξιοδοτική αντί-μεταρρύθμιση.

Έτσι, ο υπουργός Υγείας παραιτήθηκε, η υπουργός Εκπαίδευσης υπέβαλλε την παραίτησή της, χωρίς ωστόσο να γίνει δεκτή. Στα μέσα Γενάρη, ο Μακρόν προέβη σε ανασχηματισμό. Από τον κύριο κοινοβουλευτικό σχηματισμό του (168 βουλευτές), υπήρξαν 20 καταψηφίσαντες και 17 απέχοντες. Από τους δύο ελάχιστους κοινοβουλευτικούς σχηματισμούς που στηρίζουν το προεδρικό μπλοκ, δηλαδή τους «Ορίζοντες», του πρώην πρωθυπουργού Εν. Φιλίπ, και το «Μοντέμ» του Φρανσουά Μπαϊρού, υπήρξαν συνολικά 22 αποχές ή καταψηφίσεις από ένα σύνολο 80 βουλευτών. Παράλληλα, 32 νομάρχες ανακοίνωσαν ότι δεν θα εφαρμόσουν τις διατάξεις που εξαρτώνται από την τοπική αυτοδιοίκηση. Η Λεπέν αναφώνησε δικαίως ότι επρόκειτο για μία «ιδεολογική νίκη» της παράταξης της, σύσσωμος ο Τύπος συμφωνεί, ενώ εμφανίζεται ενισχυμένη στις δημοσκοπήσεις.

Ο νόμος προκάλεσε αίσθηση και συζητήθηκε, ιδιαίτερα σε εργασιακούς χώρους με μεγάλη παρουσία μεταναστών εργαζομένων. Όλες οι μεγάλες συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες, ακόμα και η CFDT, τάχθηκαν ολοκληρωτικά κατά του νόμου, η δε CGT κάλεσε σε πολιτική ανυπακοή και κινητοποιήσεις.

Μετανάστευση:

οικονομικό και πολιτικό πολυεργαλείο

Η εργοδοσία δεν παρένβη καθόλου στον δημόσιο διάλογο σχετικά με το νομοσχέδιο. Στις 19 Δεκεμβρίου, ωστόσο, ο πρόεδρος του γαλλικού ΣΕΒ (Medef) έσπασε την σιωπή του δηλώνοντας ότι «μέχρι το 2050, θα έχουμε ανάγκη 3,9 εκατομμύρια ξένους εργαζομένους». Οι μέχρι πρόσφατα κυρίαρχες αστικές πολιτικές δυνάμεις, θεσμοθετούν, μαζί με το επιτελείο της ΕΕ, έναν κεκαλυμμένο τεχνοκρατικό ρατσισμό των ελεγχόμενων και οικονομικά υπολογισμένων μεταναστευτικών ροών, και της ένταξης των μεταναστών στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, πολλάκις στο όνομα της διαφορετικότητας. Ωστόσο, στην παρακμάζουσα και συνεχώς υποβαθμιζόμενη ευρωπαϊκή οικονομία, μία τέτοια προσέγγιση καθίσταται ολοένα και πιο αδύναμη και συχνά αδύνατη, κατά συνέπεια μετατρέπεται σε μία ανοιχτή ρατσιστική επίθεση.

Ένα ολοένα και μεγαλύτερο μέρος των αστικών επιτελείων στην Ευρώπη προσφέρουν ως πολιτικό πρόγραμμα μόνο απενοχοποιημένο ρατσισμό, που παρουσιάζεται ως ευρωπαϊκή πολιτισμική ή/και φυλετική ανωτερότητα και παραδοσιακό εθνικισμό. Προκύπτει, λοιπόν, μία αντίφαση ανάμεσα στις οικονομικές επιταγές της εργοδοσίας και στην πολιτική ρητορεία των ακροδεξιών και δεξιών αστικών κομμάτων. Ωστόσο, πρόκειται για μία μόνο φαινομενική αντίφαση, καθώς τέτοιου είδους «λογικές ασυνέπειες» δεν απασχολούν την αστική τάξη, για την οποία το μόνο που μετράει είναι η καθυπόταξη των εργαζομένων.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης, εργαζόμενος στο Παρίσι

στον κόσμο...

Αγγλία

Με απεργιακές κινητοποιήσεις εγκαινίασαν το νέο έτος οι γιατροί, όπως άλλωστε έκλεισαν και το έτος 2023. Μετά την τριήμερη απεργία που πραγματοποιήσαν 21-23 Δεκέμβρη, ανανέωσαν το ραντεβού τους για 7ήμερη απεργία στις 3-9 Γενάρη. Οι ειδικευόμενοι γιατροί (περίπου 70.000) ηγούνται έναν διαρκή αγώνα για την αύξηση των μισθών τους, τη στιγμή που αμείβονται με 14 λίρες την ώρα, που είναι ελάχιστα πάνω από τον κατώτατο μισθό. Σύμφωνα με τον Βρετανικό Ιατρικό Σύλλογο (BMA), οι μισθοί τους έχουν μειωθεί σχεδόν κατά ένα τέταρτο από το 2008, λαμβάνοντας υπόψιν τον πληθωρισμό. Η ακρίβεια παραμένει στα ύψη, οι μισθοί έχουν συμπιεστεί προς τα κάτω, αλλά ταυτόχρονα οι ειδικευόμενοι αναγκάζονται να κάνουν σε σχεδόν μόνιμη βάση υπερωρίες και να καλύπτουν τα τεράστια κενά του NHS (αγγλικό ΕΣΥ).

Η διαλυτική εικόνα της Υγείας (διάδρομοι γεμάτοι ασθενείς χωρίς κλίνες, έλλειψη ασθενοφόρων, ιατρικού προσωπικού, τεράστιες λίστες αναμονής ασθενών, κ.ά.) είναι και από τους κύριους λόγους που κατά τη διάρκεια του περασμένου έτους, νοσηλευτές, οδηγοί ασθενοφόρων, σύμβουλοι και λοιπό προσωπικό κινητοποιούνταν και απεργούσαν αρκετά συχνά. Η κρίση στο σύστημα Υγείας στην Αγγλία σημαίνει ότι αρκετοί άνθρωποι αναγκάζονται να στραφούν στην ιδιωτική Υγεία. Η ιδιωτική περίθαλψη έχει αυξηθεί από 11% σε 13% από το 2020 έως το 2022. Ακόμα και άτομα που είναι εντελώς κατά της ιδιωτικής περίθαλψης αναγκάζονται να πληρώσουν, διαφορετικά μπορεί να μην έχουν καμία φροντίδα για μήνες ή και χρόνο (μοιραίο σε αρκετές περιπτώσεις). Συνεπώς, ο αγώνας των γιατρών και γενικότερα του υγειονομικού προσωπικού για έναν αξιοπρεπή, δίκαιο μισθό είναι επίσης μέρος μιας γενικότερης καμπάνιας για την ποιοτική δημόσια και δωρεάν Υγεία.

Ινδονησία

Εκατοντάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν στις 27/12 με αφορμή την έκρηξη σε εργοστάσιο επεξεργασίας νικελίου τρεις μέρες νωρίτερα, κατά την οποία σκοτώθηκαν 18 άνθρωποι και τραυματίστηκαν βαριά δεκάδες άλλοι. Στους νεκρούς εργάτες συμπεριλαμβάνονται και Ινδονήσιοι και Κινέζοι, καθώς το εργοστάσιο ανήκει στην Indonesia Tsingshan Stainless Steel (ITSS), μονάδα του κινεζικού ομίλου Tsingshan Holding. Ο πρόεδρος του συνδικάτου εργαζομένων (SPIS), Katsaing δήλωσε ότι το κύριο αίτημά τους είναι οι εταιρείες να συμμορφωθούν με τη νομοθεσία για την υγεία και την ασφάλεια στην εργασία, προειδοποιώντας ότι θα προβούν σε απεργιακές κινητοποιήσεις εφόσον εργοδοσία και κράτος δεν ανταποκριθούν. Οι διαδηλωτές εργάτες έδωσαν μια λίστα με 23 αιτήματα στη διοίκηση, όπου περιλαμβάνουν την καλύτερη συντήρηση των μεταλλουργείων και τη βελτίωση των κλινικών για την αντιμετώπιση έκτακτων περιστατικών.

Με σύνθημα «Καμία παραγωγή δεν αξίζει μια ζωή», οι εργάτες διαμαρτύρονται καθώς αυτό δεν είναι το πρώτο περιστατικό εργατικής δολοφονίας. Τον Ιανουάριο, δύο εργαζόμενοι σκοτώθηκαν σε εργοστάσιο τήξης νικελίου στο ίδιο βιομηχανικό πάρκο (αυτό εκτείνεται σε πάνω από 7.400 στρέμματα, εστιάζει στην επεξεργασία νικελίου και απασχολεί 70.000 εργαζομένους σε δεκάδες εταιρείες). Το νησί Σουλαουέσι, στο οποίο βρίσκεται το βιομηχανικό πάρκο, είναι ένας κόμβος για την παραγωγή νικελίου στη χώρα, ένα βασικό μέταλλο που χρησιμοποιείται σε μπαταρίες ηλεκτρικών οχημάτων και ανοξείδωτο χάλυβα και η αυξανόμενη επένδυση της Κίνας στον τομέα έχει πυροδοτήσει αναταραχή σχετικά με τις συνθήκες αμοιβής και εργασίας. Παρόλ' αυτά, δεν υπάρχει καμία κρατική εγγύηση πάνω στην ασφάλεια της εργασίας, αφήνοντας τελειώς αχαλίνωτους τους καπιταλιστές όσον αφορά στα μέτρα ασφαλείας. Ο κλάδος έχει υποστεί πολλά θανατηφόρα περιστατικά τα τελευταία χρόνια για την εξασφάλιση των αιματηρών κερδών της βιομηχανίας.

Η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται

Κίνδυνοι επέκτασης του πολέμου

Μπήκαμε στον τέταρτο μήνα του ανελέητου, απάνθρωπου πολέμου που έχει εξαπολύσει το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ ενάντια στον παλαιστινιακό λαό, συνέχεια και κορύφωση της διαρκούς γενοκτονίας που διενεργεί από την ίδρυσή του το 1948, και ασύμμετρη απάντηση στο ισχυρό πλήγμα που δέχτηκε η σιωνιστική αλαζονεία από την αιματηρή επίθεση της Χαμάς, στις 7 Οκτωβρίου.

Τα θύματα στη Λωρίδα της Γάζας πλησιάζουν πια τις 23.000, στη συντριπτική τους πλειοψηφία άμαχος πληθυσμός, με το ένα τρίτο να είναι παιδιά. Πάνω από 10.000 είναι οι αγνοούμενοι, θαμμένοι κάτω από τα χαλάσματα που αφήνουν πίσω τους οι ισραηλινοί βομβαρδισμοί. Στις 50.000 υπολογίζονται οι τραυματίες, σε 25.000 τα ορφανά παιδιά και 1,9 εκατομμύρια (το 85% του πληθυσμού) είναι οι εκτοπισμένοι από το βόρειο κομμάτι της Γάζας στο νότιο. Πλέον τα 2,3 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι, έχουν συγκεντρωθεί σε 6 χιλιάδες τ.χ. αντιμέτωποι με την πείνα (1 στους 2 κινδυνεύει με λιμοκτονία), το κρύο και τις επιδημίες, καθώς η ανθρωπιστική βοήθεια που επιτρέπει το Ισραήλ να περνάει είναι ελάχιστη και δεν υπάρχουν υποδομές στέγασης και υγιεινής. Επιπλέον, με δεδομένο ότι κύριος στόχος των ισραηλινών επιθέσεων είναι τα νοσοκομεία (300 νεκροί, μέλη του υγειονομικού προσωπικού), τα σχολεία, οι καταυλισμοί, οι εγκαταστάσεις και οι αποστολές βοήθειας του ΟΗΕ (πάνω από 100 υπάλληλοί του ανάμεσα στα θύματα), στη βόρεια Γάζα δεν λειτουργεί πλέον κανένα νοσοκομείο, ενώ στη νότια υπολειτουργούν μόλις 9. Την ίδια στιγμή, ένας παράλληλος πόλεμος συντελείται στη Δυτική Όχθη με τα πογκρόμ, τις δολοφονίες (πάνω από 300 νεκροί και 3.400 τραυματίες), τις συλλήψεις, την εκδίωξη των κατοίκων από τα σπίτια τους και τα χωριά τους να συνεχίζεται. Ανάλογη μεταχείριση έχουν και οι Παλαιστίνιοι της Ιερουσαλήμ.

Αποτυχία των σιωνιστών

Και όμως, παρά το θάνατο και την απίστευτη καταστροφή που έχει σπείρει, παρά το θηριώδη, υπερσύγχρονο στρατιωτικό μηχανισμό που έχει επιστρατεύσει, η ακροδεξιά κυβέρνηση του Νετανιάχου δεν έχει επιτύχει τους διακηρυγμένους στόχους της. Το μεγαλύτερο μέρος των ομήρων δεν έχει απελευθερωθεί και εξαιτίας των χειρισμών της δεν υπάρχουν καν διαπραγματεύσεις για κάτι τέτοιο. Η Χαμάς δεν έχει εξαλειφθεί, παρόλο που υπολογίζεται ότι έχουν σκοτωθεί μερικές χιλιάδες μαχητές της. Αντίθετα, ακόμα και στο ισοπεδωμένο βόρειο τμήμα της Λωρίδας συνεχίζει να επιχειρεί και οι Ισραηλινοί εξακολουθούν να έχουν απώλειες. Ο μηχανισμός της παραμένει αλώβητος και η δημοφιλία της μεγαλύτερη από ποτέ, ενώ η συσπείρωση όλων των παλαιστινιακών οργανώσεων είναι απόλυτη (Λαϊκό Μέτωπο, Ισλαμική Τζιχάντ

ακόμα και μέλη και υποστηρικτές της Φατάχ).

Απώτερος στόχος των σιωνιστών ήταν και είναι η εθνοκάθαρση – καταρχάς της Λωρίδας της Γάζας και σε δεύτερη φάση της Δ. Όχθης – η οποία, είτε εκφράζεται με την ευφάνταστη «εθελοντική μετανάστευση» του Νετανιάχου, είτε με τον ωμό τρόπο των υπουργών του Μπεν Γκβιρ και Σμότριτς που μιλούν για μαζική απομάκρυνση του συνόλου ή της συντριπτικής πλειοψηφίας των Παλαιστίνιων της Λωρίδας της Γάζας και εποικισμό της. Αυτό, ωστόσο, φαίνεται να απομακρύνεται ως ενδεχόμενο, όχι μόνο λόγω της απίστευτης γενναιότητας και αποφασιστικότητας του ίδιου του παλαιστινιακού λαού και της επιχειρησιακής ικανότητας των μαχητών του, αλλά και για μια σειρά από πολιτικούς και γεωστρατηγικούς λόγους: Καταρχάς, συνεχίζεται η κάθαρση των γειτονικών χωρών (Αιγύπτου, Ιορδανίας, κ.λπ.) να δεχτούν παλαιστίνιους πρόσφυγες. Στην Ιορδανία ήδη τα δυο τρίτα του πληθυσμού είναι Παλαιστίνιοι από την Νάκμπα του 1948. Για το δικτάτορα Σίσι της Αιγύπτου, πέρα από το γενικότερο πολιτικό κόστος που θα έχει μια τέτοια συνεργασία με το Ισραήλ, ισοδυναμεί με ενίσχυση των πολιτικών του αντιπάλων Αδελφών Μουσουλμάνων. Επιπλέον, το διεθνές κλίμα που έχει πλέον αντιστραφεί – ακόμα και εκεί που είχε λειτουργήσει η αμερικανο-ισραηλινή προπαγάνδα – σε συνδυασμό με την ανάφλεξη που απειλείται στην ευρύτερη περιοχή, έχει αναγκάσει την αμερικανική κυβέρνηση να τραβήξει κάπως τα λουριά στο μαντρόσκυλό της. Στην πρόσφατη, τέταρτη κατά σειρά και εξίσου αποτυχημένη, επίσκεψη του αμερικανού υπουργού Εξωτερικών Μπλίνκεν στο Ισραήλ και μια σειρά εμπλεκόμενες χώρες (ανάμεσά τους και η δικιά μας) η δυσaráεσκια ήταν εμφανής και οι κόκκινες γραμμές που μπήκαν από αμερικανικής πλευράς δεν συμφωνούν με τα ισραηλινά σχέδια: όχι στον εκτοπισμό των Παλαιστίνιων, όχι στη συρρίκνωση της Γάζας (δηλαδή τον εποικισμό της και τη δημιουργία «νεκρών» ζωνών), όχι στη ισραηλινή κατοχή μετά το πέρας του πολέμου αλλά διοίκηση από μια νέα Παλαιστινιακή Αρχή (άλλωστε η υπάρχουσα του Μαχμούντ Αμπάς είναι πλήρως απονομιμοποιημένη με τη δημοτικότητα του ίδιου στο 5%).

Βέβαια, από τη δυσaráεσκια μέχρι την πραγματική αντίδραση στα σιωνιστικά σχέδια η απόσταση είναι μεγάλη. Οι ΗΠΑ δεν έχουν πάρει κανένα ουσιαστικό μέτρο πίεσης του σιωνιστικού καθεστώτος. Ο στρατιωτικός εξοπλισμός και η ετήσια χρηματοδότηση των 3,8 δισ. παραμένουν, όπως και η έκτακτη των 14,3 δισ. Ακόμα και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ που ζητούν κατάπαυση πυρός εξακολουθούν να μπλοκάρονται. Άλλωστε δεν απέκτησαν ξαφνικά καμιά ευαισθησία στο δράμα του παλαιστινιακού λαού τα γεράκια της αμερικανικής κυβέρνησης. Το πρόβλη-

μά τους είναι, από τη μία η αδυναμία διαχείρισης της θηριώδους βαρβαρότητας και ο αντίκτυπός της στα ποσοστά του Μπάιντεν στις επερχόμενες αμερικανικές εκλογές, και από την άλλη η επικίνδυνη κλιμάκωση που προκαλούν οι ενέργειες των Ισραηλινών στην περιοχή.

Κίνδυνοι επέκτασης

Είναι, καταρχάς, οι επιθέσεις των Χούτι στην Ερυθρά Θάλασσα – ως αντίποινα για τη συνεχιζόμενη σφαγή των Παλαιστίνιων – και το σοβαρό πλήγμα που επιφέρουν στο διεθνές εμπόριο (12% περνάει από το Σουέζ). Είναι, όμως, και οι επιπτώσεις που θα έχει η απόπειρα καταστολής τους στην Υεμένη (όπου είχε επιτευχθεί κάποιου είδους ισορροπία τον τελευταίο χρόνο) και την ευρύτερη περιοχή. Αν τα πράγματα φτάσουν εκεί, ερωτηματικό είναι τι στάση θα κρατήσει το Ιράν που στηρίζει τους Χούτι και το οποίο επίσης έχει γίνει στόχος του Ισραήλ όπως δείχνει η δολοφονία του ιρανού ταξίαρχου των Φρουρών της Επανάστασης, Σαγιέντ Ραζί Μουσαβί, στη Δαμασκό στα τέλη Δεκέμβρη, και λίγο μετά, στις αρχές Ιανουαρίου η διπλή βομβιστική επίθεση με πάνω από 100 νεκρούς και 200 τραυματίες στο νότιο Ιράν, στη διάρκεια εκδήλωσης μνήμης για τη δολοφονία (από το Ισραήλ 4 χρόνια πριν) του Κασέμ Σουλείμανί, στρατιωτικού στελέχους των Φρουρών της Επανάστασης. Βέβαια, η δημιουργία μιας διεθνούς ναυτικής δύναμης για την αντιμετώπιση των Χούτι, υπό την αιγίδα τους, αποδεικνύεται πολύ πιο δύσκολη από ό,τι περίμεναν οι ΗΠΑ αφού μόλις 12 χώρες έχουν συμφωνήσει (ανάμεσά τους και η πάντα πρόθυμη ελληνική κυβέρνηση) ενώ έχουν ξεκάθαρα αρνηθεί όχι μόνο οι αραβικές χώρες αλλά και η Γαλλία, η Ιταλία και η Ισπανία.

Στα σύνορα Ισραήλ - Λιβάνου οι εχθροπραξίες μεταξύ ισραηλινού στρατού και Χεζμπολάχ έχουν, όπως ήταν αναμενόμενο, ενταθεί με αρκετά θύματα και από τις δύο πλευρές. Ωστόσο από την πλευρά της σιωνιστικής οργάνωσης ήταν συγκρατημένες, όπως προσεκτικές ήταν και οι δηλώσεις του ηγέτη της, Χασάν Νασράλα. Οι πρόσφατες δολοφονίες στην πρωτεύουσα του Λιβάνου, τόσο του αναπληρωτή επικεφαλής της Χαμάς Σαλέχ Αλ Αρούρι και έξι ακόμα συνεργατών του, όσο και του Γουίσαμ Αλ Ταουίλ ανώτερου στελέχους της Χεζμπολάχ, δείχνουν την πρόθεση της ισραηλινής κυβέρνησης να τα βάλει με την πανίσχυρη οργάνωση του Λιβάνου, να ανοίξει δηλαδή ακόμα ένα μέτωπο στην εύφλεκτη περιοχή. Στο κάδρο μπαίνει έμμεσα και η Συρία, στην επικράτεια της οποίας επιχειρεί το Ισραήλ ενάντια στη Χεζμπολάχ (δολοφονία Μουσαβί) και στη

Χαμάς (δολοφονία του αξιωματούχου της Χασάν Ακάσα στις 8/1). Οι βλέψεις του Ερντογάν να αποκτήσει η Τουρκία ηγεμονικό ρόλο στο μουσουλμανικό κόσμο φαίνεται να εξυπηρετούνται με τη στήριξη – φραστική προς το παρόν – του παλαιστινιακού αγώνα, μέσω της οποίας αυξάνεται η πίεση που ασκεί στις ΗΠΑ οι οποίες αγωνιούν να κρατήσουν κάποιες ισορροπίες, να αποφύγουν νέες εστίες πολέμου (ιδίως με το Ιράν) και να περισώσουν – αν κάτι περισώζεται – από τις συμφωνίες του Αβραάμ (εμπορικές και γεωστρατηγικές συμφωνίες μεταξύ Ισραήλ και αραβικών χωρών).

Νίκη στην Παλαιστίνη!

Οι προθέσεις του σιωνιστικού καθεστώτος είναι ο πόλεμος στη Γάζα να είναι μακρύς. Ο Νετανιάχου τον χρειάζεται για να κρατηθεί στην εξουσία και να γλιτώσει την καταδίκη για διαφθορά· το σιωνιστικό καθεστώς για να επιβάλλει την «τελική λύση» σε βάρος των Παλαιστίνιων και την ιδεολογία του στον ισραηλινό λαό. Όμως οι φωνές ενάντια στον Νετανιάχου και τον πόλεμο πληθαίνουν πια και μέσα στο Ισραήλ. Η ανασφάλεια μεγαλώνει και η δυσaráεσκια των συγγενών των ομήρων που συνειδητοποιούν ότι το καθεστώς αδιαφορεί, όταν δεν τους σκοτώνει το ίδιο (π.χ. 3 όμηροι εκτελέστηκαν από ισραηλινά πυρά ενώ προσπαθούσαν να παραδοθούν) ενώνεται με εκείνη των διαδηλωτών ενάντια στο συνταγματικό πραξικόπημα που επιχείρησε ο Νετανιάχου. Αρχίζει, επίσης να βαραίνει το τεράστιο οικονομικό κόστος του πολέμου. Δεν είναι μόνο οι 300.000 επίστρατοι που έχουν αφήσει τις δουλειές τους, είναι τα δισεκατομμύρια που σπαταλούνται στο πεδίο της μάχης καθημερινά και δεν μπορούν να καλυφθούν ούτε από την αμερικανική γενναιοδωρία που έχει κι αυτή τα όριά της.

Ωστόσο, πέρα από τους πολιτικούς, οικονομικούς και γεωστρατηγικούς παράγοντες που επηρεάζουν την έκβαση αυτού του πολέμου, καθοριστικό ρόλο παίζει το πείσμα και η άκαμπτη μαχητικότητα του παλαιστινιακού λαού που συνεχίζει να εξυτελίζει τον πάνοπλο ισραηλινό στρατό και ακυρώνει τους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών. Καθοριστική είναι ακόμα η συμβολή του τεράστιου κινήματος αλληλεγγύης που έχει αναπτυχθεί σε όλο τον κόσμο και συνεχίζει να αγωνίζεται στο πλευρό των Παλαιστίνιων, κόντρα στην προπαγάνδα, στις απαγορεύσεις και τις μακαρθικές πρακτικές των «πολιτισμένων» δυτικών καθεστώτων.

■ Μαρία Κτιστάκη

ΗΠΑ - ΕΕ δυναμιτίζουν το πολιτικό σκηνικό στη Σερβία

ΕΕ (κυρίως Γερμανία) και ΗΠΑ, μετά την επέμβασή τους και τη διάλυση της Ενιαίας Γιουγκοσλαβίας, έχουν προσεταιριστεί και εντάξει στην επιρροή τους όλα τα κράτη και κρατίδια/προτεκτοράτα που προέκυψαν. Αυτά έχουν ενταχθεί στο ΝΑΤΟ και αναζητούν την είσοδό τους στην ΕΕ. Μοναδικές εξαιρέσεις αποτελούν η Σερβία και η Βοσνία-Ερζεγοβίνη (που έχει σημαντικό πληθυσμό Σέρβων), που δεν έχουν ενταχθεί στο ΝΑΤΟ, συζητούν με την ΕΕ χωρίς όμως να υποχωρούν στις πιέσεις για διάρρηξη των σχέσεών τους με τη Ρωσία και την Κίνα. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές πιέζουν αφόρητα τη Σερβία με το ακάθι του Κοσσόβου, καθώς απαιτούν την αναγνώριση της ανεξαρτησίας του και με τον εποπτικό ρόλο που έχει η ΕΕ στην διοίκηση της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης με κύριο στόχο την αποδυνάμωση του σερβικού παράγοντα. Ειδικά την τελευταία 10ετία με την όξυνση της σύγκρουσης ΗΠΑ-ΕΕ με Ρωσία-Κίνα και πολύ περισσότερο μετά την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, τα Βαλκάνια έχουν μπει στο μάτι του κυκλώνα της ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσης. Η προσπάθεια ξεριζώματος της ρωσικής και κινεζικής επιρροής που επιχειρούν οι ΗΠΑ, με μακρύ χέρι τους την ΕΕ, απειλεί με ανάφλεξη την Βαλκανική χερσόνησο και ως κύριο στόχο έχει τη Σερβία που διατηρεί στενές σχέσεις σε όλα τα επίπεδα με τη Ρωσία και οικονομικές σχέσεις με την Κίνα.

Πρόβα «πορτοκαλί» επανάστασης στα πρότυπα της Ουκρανίας

Ο κυβερνητικός συνασπισμός του σέρβου προέδρου Βούτσιτς προσπάθησε εδώ

και χρόνια να κρατήσει μια δύσκολη ισορροπία απέναντι στους ιμπεριαλιστές. Κρατάει τη Σερβία σε συζήτηση ένταξης στην ΕΕ, ενώ ταυτόχρονα διατηρεί άριστες σχέσεις με τη Ρωσία (σε πολιτικό, θρησκευτικό, οικονομικό, στρατιωτικό επίπεδο), αρνήθηκε να εμπλακεί στις αντιρωσικές κυρώσεις για την επέμβαση στην Ουκρανία, ενώ ταυτόχρονα δέχεται κινεζικές επενδύσεις κυρίως στην εκμετάλλευση πρώτων υλών. Με το προτεκτοράτο του Κοσσόβου είναι σε διαρκή σύγκρουση, με τον σέρβικο στρατό να είναι σε διαρκή συναγερμό στα σύνορά τους, αρνούμενοι να αποδεχτούν τα τετελεσμένα των δυτικών ιμπεριαλιστών και το ίδιο σθεναρά αντιδρούν και στη δυτικοποίηση της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης. Αυτή η στάση της Σερβίας οδήγησε τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στην προσπάθεια δημιουργίας πολιτικής αναταραχής με σκοπό την επιβολή μιας φιλοδυτικής κυβέρνησης. Στις 17 Δεκεμβρίου έγιναν πρόωρες εκλογές, προκειμένου να προκύψει μια σταθερή κυβέρνηση με νωπή εντολή. Αδιαφιλονίκητος νικητής αναδείχθηκε ο ίδιος κυβερνητικός συνασπισμός του Βούτσιτς με κορμό το SNS (Σερβικό Προοδευτικό Κόμμα) που έλαβε 47% και 127 έδρες (από 120). Ο αντιπολιτευόμενος φιλοδυτικός συνασπισμός «Σερβία ενάντια στη βία», έλαβε 23,6% και 65 έδρες. Ακολουθούν τα: SPS (Σοσιαλιστικό Κόμμα Σερβίας) με 6,6% και 18 έδρες, οι εθνικιστές NADA (Ελπίδα) με 4,9% και 13 έδρες, Φωνή του Λαού (αντιεμβολιαστές κ.ά.) με 4,8% και 13 έδρες και ακολουθούν μειονοτικά κόμματα: Μαγυάρων (Ούγγρων) Βοϊβοντίνιας 6 έδρες, Κροατών Βοϊβοντίνιας 3 έδρες, Μουσουλμάνων του Σαντζακ 2 έδρες, Ρωσικό Κόμμα 1 έδρα, Αλβανοί

Ν. Σερβίας 1 έδρα. Στις παράλληλες τοπικές εκλογές επίσης κυριάρχησε ο Συνασπισμός του Βούτσιτς. Εκεί όμως έγινε σκληρή μάχη στο Βελιγράδι, όπου επικράτησε πάλι ο Βούτσιτς με 38% έναντι 35% της αντιπολίτευσης.

Βασισμένοι σε αυτό το αποτέλεσμα, οι αντιπολιτευόμενοι κατήγγειλαν όργιο νοθείας και ζητούν επανάληψη των εκλογών, όχι μόνο στο Βελιγράδι αλλά γενικά. Διοργάνωσαν διαδηλώσεις στο Βελιγράδι που επιτέθηκαν στο κτήριο της Εθνικής Εκλογικής Επιτροπής και σε άλλα δημόσια κτήρια και συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Δύο ηγέτες της αντιπολίτευσης ξεκίνησαν απεργία πείνας ήδη από την επόμενη των εκλογών, ζητώντας ακύρωση των εκλογών και εκλιπαρούν την ΕΕ να επέμβει στη διαδικασία και να επιβάλει νέες εκλογές με διεθνείς παρατηρητές. Ενδεικτικό του κλίματος που καλλιεργούν ήταν πανό στις διαδηλώσεις που έγραφε «Euromaidan Serbia» που παρέπεμπε απευθείας στη δυτικόφιλη εξέγερση του 2014 στην Ουκρανία με επικεφαλής τους νεοναζί του Δεξιού Τομέα και του Αζόφ. Η ΕΕ και ειδικά η Γερμανία στηρίζουν με δηλώσεις την αντιπολίτευση ζητώντας να ερευνηθούν οι καταγγελίες! Ωστόσο, το γεγονός πως ακόμα και ο παρατηρητής του Ευρωκοινοβουλίου Βλαντιμίρ Μπίλτσικ δήλωσε πως οι εκλογές έγιναν με «καλό» τρόπο, δείχνει την ψευδή προπαγάνδα τους.

Ο ίδιος ο Βούτσιτς καταγγέλλει ανοιχτά την επέμβαση ξένων μυστικών υπηρεσιών για τη δημιουργία αναταραχών και έχει προαναγγείλει συνέντευξη Τύπου που θα κατονομάσει με στοιχεία τον ενορχηστρωτή της ανταρσίας (βλ. Γερμανία),

ξεκαθαρίζοντας πως η Σερβία δεν θα γίνει Ουκρανία! Ρωσία και Κίνα φυσικά στηρίζουν τον εκλεγμένο πρόεδρο.

Την ίδια ώρα στο Κόσσοβο, όπου στις 4 σερβικές επαρχίες έχουν διοριστεί από τους Κοσσοβάρους δικό τους δήμαρχο μετά την αποχή των Σέρβων από τις εκλογές, οι Σέρβοι καταθέτουν αίτημα απομάκρυνσής τους που θα πρέπει να γίνει δεκτό εφόσον υπογράφεται από το 20% των κατοίκων.

Ενώ στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, ο πρόεδρος της «Σερβικής Δημοκρατίας» Ντόντικ απειλεί πως αν ο ύπατος αρμοστής της ΕΕ επιχειρήσει να εφαρμόσει νόμο που θα αφαιρέσει από τους Σέρβους τη διαχείριση της κρατικής περιουσίας της δικής τους περιοχής, θα αποχωρήσει ολοκληρωτικά από το κράτος της Βοσνίας!

Όπως λοιπόν στην Ουκρανία και την Α. Ευρώπη, τη Μ. Ανατολή, την Ταϊβάν και τον Ειρηνικό, την Βόρεια Αφρική, έτσι και στα Βαλκάνια οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν διστάζουν να αναμοχλεύσουν μίσση και συγκρούσεις στην προσπάθειά τους να απομονώσουν και να χτυπήσουν τους ιμπεριαλιστές Ρωσίας και Κίνας. Οι εργατικές τάξεις της Σερβίας και όλων των βαλκανικών χωρών πρέπει να προετοιμαστούν άμεσα για να αντιδράσουν στα φιλοπόλεμα σχέδια και το εθνικιστικό δηλητήριο των ιμπεριαλιστών.

■ Α. Φ.

Αργεντινή Κίνδυνος – θάνατος για τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης

Η νεοκλεϊσά κυβέρνηση του ακροδεξιού Χαβιέρ Μιλίε στην Αργεντινή ήδη από την ορκωμοσία της τον Δεκέμβριο δήλωσε πως «δεν υπάρχουν χρήματα» και υποσχέθηκε λιγότερο κράτος με δραστική μείωση δαπανών και περισσότερη «ελευθερία» — προφανώς για το κεφάλαιο και τα κάθε είδους αρπακτικά. Τις αμέσως επόμενες ημέρες ο υπουργός Οικονομικών Καπούτο άρχισε να εφαρμόζει μέτρα σοκ για την οικονομία υποτιμώντας το πέσο και διπλασιάζοντας την ισοτιμία πέσο - δολαρίου από 400 σε 800 πέσος, πλήρης διακοπή των δημοσίων έργων, μείωση θέσεων εργασίας σε κρατικές υπηρεσίες, μείωση δαπανών και αυξήσεις των τιμολογίων. Τα μέτρα αυτά είχαν έναν γρήγορο και σοβαρό αντίκτυπο στην αγοραστική δύναμη, με τον πληθωρισμό να υπερδιπλασιάζεται τον Δεκέμβριο του 2023 και γρήγορα οδήγησαν σε αντιδράσεις με μια μαζική κινητοποίηση έξω από το προεδρικό μέγαρο στις 20 Δεκεμβρίου μετά από κάλεσμα συνδικάτων του δημοσίου τομέα και της επαναστατικής αριστεράς.

Το ίδιο βράδυ ο πρόεδρος Μιλίε προχώρησε σε μια πρωτοφανή στα χρονικά απόπειρα κοινοβουλευτικού πραξικοπήματος εκδίδοντας ένα προεδρικό διάταγμα που περιέχει περίπου 300 άρθρα τα οποία τροποποιούν περισσότερους από 80 νόμους! Πρόκειται για το «Διάταγμα Έκτακτης Ανάγκης» (DNU), ένα συγκε-

κριμένο είδος διατάγματος που εμπεριέχει το Σύνταγμα της Αργεντινής και εφαρμόζεται σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Πρόκειται για έναν μηχανισμό εφαρμογής έκτακτων μέτρων, με την αποκλειστική βούληση της εκτελεστικής εξουσίας. Το διάταγμα πρέπει να ψηφιστεί στο κοινοβούλιο και μετά την ψήφισή του έχει ισχύ νόμου.

Το διάταγμα ουσιαστικά κηρύττει τον πόλεμο στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θέλοντας να καταργήσει τις πιο σημαντικές κατακτήσεις ως προς τα εργασιακά δικαιώματα, τις δημοκρατικές ελευθερίες και τον συνδικαλισμό, το περιβάλλον και το βιοτικό επίπεδο γενικά. Ανάμεσα στα πιο σημαντικά μέτρα περιλαμβάνονται και δρακόντιες αποφάσεις ενάντια στις απεργίες και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, επιδιώκοντας πρακτικά την κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία σε κάθε οικονομική δραστηριότητα. Μια πρώτη κατηγορία οικονομικών δραστηριοτήτων οι οποίες χαρακτηρίζονται «βασικές υπηρεσίες» (υγεία, μεταφορές, ενέργεια, τηλεπικοινωνίες, εκπαίδευση κ.ά.) υποχρεώνονται να λειτουργούν κατά την διάρκεια απεργιών κατά 75% (!), ενώ μια σειρά άλλων κλάδων (από την βαριά και την ελαφρά βιομηχανία, την γεωργία, τις τράπεζες μέχρι τον επισιτισμό) χαρακτηρίζονται ως «δραστηριότητες εξαιρετικής σημασίας» και στις οποίες θα πρέπει να υπάρχει υποχρέωση λειτουργίας κατά 50% της υπηρεσίας.

Τα μέτρα είναι αναριθμητά και κυ-

ρίως χτυπάνε την καρδιά των εργατικών δικαιωμάτων. Απαριθμούμε τα πιο σημαντικά: α) Κατάργηση της αυτόματης επιμήκυνσης των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, επιτρέποντας στους εργοδότες να διαπραγματεύονται από την αρχή χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τα δικαιώματα που έχουν αποκτήσει σε προηγούμενες συμβάσεις δίνοντάς τους τον έλεγχο στη διαπραγμάτευση, αφού εάν το σωματείο δεν αποδεχθεί την πρόταση, εφαρμόζεται ο κατώτατος μισθός και όχι η προηγούμενη συμφωνία. β) Αλλαγή συνδικαλιστικού νόμου και απαγόρευση συνελύσεων και άλλης συνδικαλιστικής δραστηριότητας εν ώρα εργασίας – ποινικοποίηση των απεργιακών φρουρών και των καταλήψεων σε χώρους δουλειάς. γ) Απαλλαγή των αφεντικών από πρόστιμα σε περίπτωση εφαρμογής ανασφάλιστης και μαύρης εργασίας. δ) Επιμήκυνση της δοκιμαστικής περιόδου για τους εργαζόμενους από 3 σε 8 μήνες και δικαίωμα απόλυσης χωρίς αποζημίωση για τον εργοδότη. ε) Συνολικές και κάθετες μειώσεις στις αποζημιώσεις απόλυσης και απελευθέρωση των απολύσεων ιδιαίτερα σε περιπτώσεις «παρεμπόδισης» της παραγωγής!

Πληθώρα άλλων μέτρων όπως η απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας και της εκμετάλλευσης του υπεδάφους μαζί με την συνολική και πλήρη απορρύθμιση της στέγασης και τον περιορισμό του δικαιώματος στην διαδηλώση και την διαμαρτυρία, συμπληρώνουν την ζοφερή εικόνα της επίθεσης με την οποία είναι αντιμέτωπη η εργατική τάξη της Αργεντινής. Η πλειοψηφία των άρθρων αυτών καταγγέλλο-

νται ως αντισυνταγματικά και ήδη υπάρχουν αποφάσεις αρκετών ομοσπονδιακών δικαστηρίων που κηρύττουν μεμονωμένα άρθρα ως αντισυνταγματικά.

Η ανακοίνωση αυτών των μέτρων προκάλεσε γενική οργή και υπήρξαν μάλιστα αυθόρμητες νυχτερινές διαδηλώσεις σε αρκετές γειτονίες του Μπουένος Άιρες θυμίζοντας τις ημέρες του «Αργεντινάσο» το 2001 με χιλιάδες να βγαίνουν στους δρόμους χτυπώντας κατσαρόλες με πορεία στο προεδρικό μέγαρο μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες.

Αντιμέτωπη με μια τεράστια κοινωνική πίεση, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών (CGT) σύρθηκε στην προκήρυξη γενικής απεργίας στις 24 Ιανουαρίου, γεγονός που έχει ρίξει ήδη την εργατική τάξη και ιδιαίτερα το πιο αγωνιστικό κομμάτι, εκείνο της επαναστατικής αριστεράς, σε έναν αγώνα δρόμου με γενικές συνελύσεις και πολύμορφες κινητοποιήσεις για να έχει η απεργία όσο το δυνατόν μεγαλύτερη επιτυχία.

Το χουντικής έμπνευσης διάταγμα του νεοφασίστα Μιλίε προσπαθεί να πιάσει στον ύπνο την εργατική τάξη δίνοντάς της ένα θανάσιμο χτύπημα, μιας και είναι η πιο σκληρή επίθεση που έχει δεχτεί μετά τα χρόνια της δικατορίας του Βιντέλα και, αν περάσει, θα σημάνει μια ιστορική οπισθοδρόμηση για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Πρόκειται για ζήτημα ζωής ή θανάτου για την αργεντινική εργατική τάξη να μην περάσει αυτό το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα και να τσακιστεί η κυβέρνηση του Μιλίε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

■ Π.Μ

65 Χρόνια από την Κουβανική Επανάσταση

Πριν από 65 χρόνια, την 1η Ιανουαρίου 1959 σημειώνεται η νίκη της κουβανικής επανάστασης, της πρώτης νικηφόρας σοσιαλιστικής επανάστασης στο δυτικό ημισφαίριο. Αυτό το ιστορικό γεγονός έφερε την αλλαγή και την αναδιάρθρωση της κουβανικής κοινωνίας, αποτελώντας παράλληλα μια πηγή έμπνευσης για πολλούς που αγωνίζονται για κοινωνική δικαιοσύνη και ισότητα. Η εξέγερση αυτή σήμανε την αρχή ενός νέου κεφαλαίου στην ιστορία της Κούβας, επιφέροντας σημαντικές αλλαγές στην πολιτική, την οικονομία και την κοινωνία της χώρας.

Μετά από αιώνες ισπανικής κυριαρχίας και, μετά τον ισπανοαμερικανικό πόλεμο, η Κούβα βρέθηκε υπό τον έλεγχο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού το 1898. Έως το 1959, οι αμερικανικές πολυεθνικές είχαν τον έλεγχο σχεδόν ολόκληρου του πλούτου της χώρας και τριών τετάρτων των εύφορων εκτάσεων. Λίγο απέναντι από τις ακτές της Φλόριντα, η Κούβα είχε μετατραπεί σε προνομακό πεδίο δράσης για την αμερικανική μαφία, με την Αβάνα να είναι γεμάτη από καζίνο και οίκους ανοχής. Η οικονομία εξαρτιόταν σχεδόν αποκλειστικά από τη γεωργία και τις εξαγωγές ζάχαρης. Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού ζούσε υπό άθλιες συνθήκες, ενώ ο αναλφαβητισμός ήταν εξαιρετικά υψηλός.

Η κυριαρχία στρατιωτικών δικτατοριών στην Κούβα ήταν η συνήθης κατάσταση, ιδίως όταν η απόλυτη επιρροή των ΗΠΑ μπορούσε να αμφισβητηθεί. Το 1952, ο στρατηγός Μπατίστα ανέλαβε την εξουσία με πραξικόπημα. Το 1953, νεαροί από αστικά στρώ-

ματα επιχειρήσαν επίθεση στον στρατώνα της Μονκάδα. Αν και απέτυχε, ο Φιντέλ Κάστρο κέρδισε τη συμπάθεια του λαού. Απελευθερώθηκε και εξορίστηκε στο Μεξικό, δημιουργώντας το αστικό αντιδικτατορικό «Κίνημα της 26ης Ιουλίου» και γνώρισε τον Ερνέστο «Τσε» Γκεβέρα. Το 1956 ο Κάστρο, ο Γκεβέρα και μαζί τους περίπου 80 αποφασισμένοι αγωνιστές, με το θρυλικό πλοίο «Γκράνμα» αποβιβάστηκαν στην Κούβα. Αμέσως αντιμετώπισαν επιθέσεις και κατέφυγαν στα βουνά της Σιέρα Μαέστρα. Παρά τις τρομερές αντιξοότητες, πέτυχαν σταδιακά να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των φτωχών αγροτών. Το αντάρτικο ενισχυόταν, θέτοντας σε δύσκολη θέση το καθεστώς. Το 1959, με γενική απεργία, η αντίδραση της αστικής τάξης απέτυχε, οδηγώντας το καθεστώς σε κατάρρευση. Την Πρωτοχρονιά του 1959, ο αντάρτικος στρατός εισήλθε στην Αβάνα, ολοκληρώνοντας τη στρατιωτική νίκη της επανάστασης.

Η επανάσταση στην Κούβα ξεκίνησε με αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα, επιδιώκοντας την εθνική ανεξαρτησία από τις ΗΠΑ και την διανομή της γης στους αγρότες. Αρχικά, στην κυβέρνηση του Κάστρο συμμετείχαν αστικές δυνάμεις. Ωστόσο, η θεωρία της Διάρκου Επανάστασης του Τρότσκι επιβεβαιώθηκε: ακόμα και τα πιο βασικά μέτρα για την αγροτική μεταρρύθμιση και τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των φτωχών αντιμετώπιστηκαν με σύγκρουση από τον ιμπεριαλισμό και την αστική τάξη. Κάτω από πίεση, η ηγεσία των Κάστρο και Γκεβέρα επέδειξε διορατικότητα, ολοκληρώνοντας τις ριζοσπαστικές αλλαγές που απαιτούσε η κατάσταση, οδηγώντας στη δημιουργία ενός εργατικού κράτους.

Η διαδικασία αυτή ολοκληρώθηκε μέχρι το 1962, με εθνικοποιήσεις και λειτουργία των μεγάλων επιχειρήσεων για την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών. Η προσπάθεια ανατροπής του επαναστατικού καθεστώτος από τις ΗΠΑ με την επέμβαση στον Κόλπο των Χοίρων, απέτυχε καταστροφικά.

Η αρχική ορμή της κουβανικής επανάστασης σταμάτησε από δύο εξωτερικούς παράγοντες. Πρώτον, το αμερικάνικο εμπάργκο αποτέλεσε περιορισμό για την οικονομία της Κούβας, καθιστώντας την εξάρτηση από τη σταλινική γραφειοκρατία της Σοβιετικής Ένωσης αναπόφευκτη. Δεύτερον, παρότι η επανάσταση έδωσε ώθηση σε άλλους λαούς της Λατινικής Αμερικής, δεν προέκυψαν άλλες νικηφόρες σοσιαλιστικές επαναστάσεις (με εξαίρεση τη Νικαράγουα το 1979), απομονώνοντας το νεαρό εργατικό κράτος της Κούβας.

Οι συνθήκες και η αρχική επανάσταση, που βασίστηκε σε αγροτικό αντάρτικο, συνέβαλαν στην ανάπτυξη γραφειοκρατικών παραμορφώσεων, αν και σε μικρότερο βαθμό απ' ό,τι σε Σοβιετική Ένωση και Κίνα. Η Κούβα είχε υψηλότερη ποιότητα στα συστήματα υγείας και εκπαίδευσης σε σχέση με άλλες χώρες της περιοχής. Επίσης, εκδήλωσε διεθνιστική προσέγγιση, στηρίζοντας αγώνες σε άλλες χώρες, όπως στην Αγκόλα, ενάντια σε αποικιοκρατικές ή αντιδραστικές δυνάμεις, παρέχοντας στρατιωτική βοήθεια και υλικοτεχνική υποστήριξη. Επιπλέον, ήταν πρωτοπόρος στον αγώνα για τη διαγραφή του χρέους των αναπτυσσόμενων χωρών.

Η Κούβα, μετά την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων, αντιμετώπισε μεγάλες

προκλήσεις. Εκείνη την περίοδο αποδείχθηκε πόσο βαθιές ήταν οι ρίζες της επανάστασης, αφού η υποστήριξη του λαού ήταν κρίσιμη για τη διατήρησή της. Στα επόμενα χρόνια η Κούβα συνέχισε να αναπτύσσει σχέσεις με προοδευτικές κυβερνήσεις στη Λατινική Αμερική, όπως η Βενεζουέλα, η Βολιβία, το Εκουαδόρ και άλλες. Ωστόσο πρόσφατα, ειδικά μετά τον θάνατο του Φιντέλ Κάστρο και την ανάληψη της εξουσίας από τον αδελφό του, τον Ραούλ, έχουν εφαρμοστεί πολλές αντιδραστικές «μεταρρυθμίσεις». Αυτές περιλαμβάνουν παραχωρήσεις προνομίων σε ξένες εταιρίες, ιδιωτικοποιήσεις και απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων. Οι διαδικασίες αυτές έχουν οδηγήσει τη χώρα προς τον δρόμο της επιστροφής στο καπιταλισμό, αφήνοντας πίσω τις αρχές της επανάστασης. Ο δρόμος αυτός δείχνει την τάση της γραφειοκρατίας του κουβανικού Κομμουνιστικού Κόμματος να οδηγήσει σε μια ουσιαστική επιστροφή στις αρχές του καπιταλισμού. Μόνο η μαζική αφύπνιση και αγωνιστική δράση της εργατικής τάξης, μαζί με μια νέα διεθνή επαναστατική κίνηση, μπορούν να αποτρέψουν αυτήν την εξέλιξη.

■ Αχιλλέας Λούντζης

Ο κολοσσός της Ρωσικής Επανάστασης

Στις 21 Ιανουαρίου, συμπληρώνονται 100 χρόνια από τον θάνατο του αρχιτέκτονα της Οκτωβριανής Επανάστασης και του κόμματος των Μπολσεβίκων, Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνοφ (Λένιν). Ο Λένιν γεννήθηκε το 1870 στην πόλη Σιμπίρσκ της Ρωσικής Αυτοκρατορίας στις όχθες του Βόλγα. Ξεκίνησε τον βίο του στο επαναστατικό κίνημα από νεαρή ηλικία. Το 1894, στην Αγία Πετρούπολη ήρθε σε επαφή με τους μαρξιστικούς ομίλους και με τα πρώτα μανιφέστα του επιτέθηκε στους Ναρόντνικους, ενώ άρχισε από νωρίς τον αγώνα ενάντια στους «διαστρεβλωτές» της μαρξιστικής θεωρίας. Ενοποίησε τους μαρξιστικούς κύκλους σε ενιαία πολιτική οργάνωση, την «Ένωση της Πάλης για τη Χειραφέτηση της Εργατικής Τάξης». Αποτέλεσε μια από τις πιο σημαντικές ηγετικές φυσιογνωμίες της ρωσικής επανάστασης και επικεφαλής της ΕΣΣΔ έως τον θάνατό του. Ήταν ηγέτης της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Γ' Διεθνής) και του μπολσεβίκου κόμματος. Η κορυφαία αυτή επαναστατική προσωπικότητα, σφράγισε με τις ιδέες και το έργο της, τις πολιτικές εξελίξεις του 20ού αιώνα μέσω της Οκτωβριανής Επανάστασης και την ίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους παγκοσμίως, της Σοβιετικής Ένωσης.

Μια συνοπτική απαρίθμηση και αναφορά στο τεράστιο έργο του είναι η εξής: α) Έθεσε τις βάσεις για τον πρότυπο τρόπο πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου με το έργο του «Τι να κάνουμε». β) Ήταν ο πρώτος μαρξιστής που με ολοκληρωμένο τρόπο κατανόησε το πέρασμα του καπιταλισμού στην εποχή της παρακμής του, στην εποχή του ιμπεριαλισμού, χαρακτηρίζοντάς την ως «εποχή πολέμων, επαναστάσεων και αντεπαναστάσεων», καταδεικνύοντας τον ιστορικά

επίκαιρο χαρακτήρα της σοσιαλιστικής επανάστασης. γ) Έπαιξε τον αποφασιστικό ρόλο για να οδηγηθεί στη νίκη η ρωσική επανάσταση το 1917. Ιδιαίτερα με το έργο του «Κράτος και Επανάσταση» έριξε το σύνθημα του σοσιαλισμού του αστικού κράτους, δείχνοντας το δρόμο για την εργατική εξουσία. δ) Μαζί με τον Τρότσκι ίδρυσαν την Τρίτη Διεθνή, η οποία υπερασπίστηκε το ατμισμένο από την σοσιαλδημοκρατία όνομα του Σοσιαλισμού. Η νέα Διεθνή βοήθησε στην ίδρυση πολλών δεκάδων κομμουνιστικών κομμάτων σ' όλο τον πλανήτη και εμπλούτισε με τα τέσσερα πρώτα συνέδριά της την επαναστατική θεωρία. Πρότυπο αφοσίωσης και συστηματικής, ακούραστης δουλειάς για την υπόθεση των εργαζομένων, ο ηγέτης και πρωτεργάτης της Οκτωβριανής Επανάστασης πέθανε σε ηλικία 54 ετών.

Οι ψυχές της Γερμανικής Επανάστασης

Ο Καρλ Λίμπνεχτ γεννήθηκε στη Λειψία στις 13/08/1871 σε οικογένεια σοσιαλιστών. Στο SPD, ο Λίμπνεχτ από την αρχή είχε τοποθετηθεί σταθερά στην αριστερή πτέρυγα, μαζί με τη Ρόζα Λούξεμπουργκ. Εκείνη την περίοδο το κόμμα στρεφόταν προς τα δεξιά, με τις συμφιλιοτικές απόψεις του Ε. Μπέρνσταϊν για έναν «εξελικτικό σοσιαλισμό». Οι θέσεις αυτές για το ξεπέρασμα των κρίσεων του καπιταλισμού, τη σταθερή βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργατών κ.λπ. έτειναν να προσηλώσουν το SPD στη δράση εντός των αστικών πλαισίων της εποχής. Ο Λίμπνεχτ διακρίθηκε για την αντιπολεμική του δράση, σε μια περίοδο που η Γερμανία βρισκόταν σε κούρσα εξοπλισμών με την Αγγλία. Στο βιβλίο του «Μιλταρισμός και Αντι-Μιλταρισμός» (1907) ανέπτυξε τη θέση για τη σημασία της αντιπολεμικής δράσης του κόμματος και της

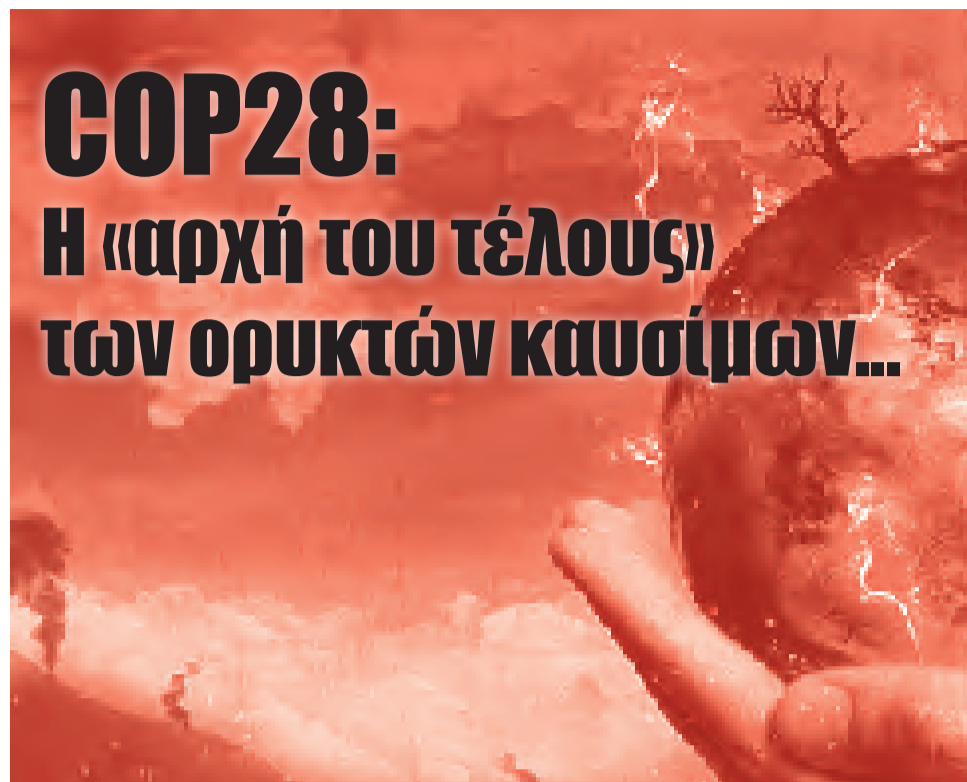
ανάγκης δημιουργίας ξεχωριστών αντιπολεμικών οργανώσεων. Διακήρυξε ότι ο πόλεμος ήταν ιμπεριαλιστικός και ανέδειξε τους πραγματικούς στόχους αυτού. Το 1915, ο Λίμπνεχτ κυκλοφόρησε το αντιπολεμικό βιβλίο «Ο Κύριος Εχθρός είναι Στη Χώρα Μας!» στο οποίο υποστήριξε ντεφετιστικές απόψεις, δηλαδή τη μετατροπή του πολέμου σε επανάσταση στο εσωτερικό. Αντίστοιχες απόψεις προπαγάνδιζαν και οι μπολσεβίκοι στη Ρωσία. Τον Φεβρουάριο του 1916 οι Λίμπνεχτ και Λούξεμπουργκ αποφάσισαν τη δημιουργία της Ένωσης Σπάρτακος, όπου ασκούσαν κριτική στα ευρωπαϊκά σοσιαλιστικά κόμματα για τη φιλοπόλεμη στάση τους. Την Πρωτομαγιά του 1916, ο Λίμπνεχτ συνελήφθη έπειτα από διαδήλωση 10.000 ατόμων, που είχε οργανώσει ο Σπάρτακος. Την ημέρα της καταδίκης του απέργησαν 55.000 εργάτες σε πολεμικές βιομηχανίες.

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ, γεννημένη στις 5/3/1870 στην Πολωνία, σε μια φτωχή εβραϊκή οικογένεια, ήταν όπως και ο Λίμπνεχτ, οικονομολόγος και νομικός με σημαντικό θεωρητικό έργο, μαρξίστρια επαναστάτρια και υποστήριξε με σθένος τις ριζοσπαστικές της θέσεις τόσο εντός του SPD όσο και μετά την οριστική ρήξη της με αυτό. Προσχώρησε στο σοσιαλισμό, όταν ήταν ακόμα πολύ νέα και μετανάστευσε στην Ελβετία το 1888, όπου συνδέθηκε με έναν άλλο εξόριστο πολωνό αγωνιστή, τον Λέο Γιόγκιτς. Ίδρυσαν και ηγήθηκαν της σοσιαλδημοκρατίας του βασιλείου της Πολωνίας και της Λιθουανίας (SDKPiL) και διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο στη Βαρσοβία κατά τη διάρκεια της ρωσικής επανάστασης το 1905-6. Η ίδια αργότερα, συγκρούστηκε έντονα με τον ρεβιζιονισμό του Μπέρνσταϊν και έπειτα με το ρεφορμιστή

Κάουτσκι και αποκόπηκε οριστικά από το SPD ούσα αποφασιστικά εναντίον τους στην αυγή του Α' Π.Π., όταν η Δεύτερη Διεθνής και οι Σοσιαλδημοκράτες, μαζί με αστούς και ιμπεριαλιστές, έστειλαν το ευρωπαϊκό προλεταριάτο στη σφαγή. Η φυλάκισή της δεν τη σταμάτησε από το να γράψει το «Η κρίση της σοσιαλδημοκρατίας» (1915), που αποτέλεσε τη θεωρητική βάση για την ίδρυση της Ένωσης Σπάρτακος. Τον Ιανουάριο ξέσπασε η αυτοκαταστροφική Εξέγερση των Σπάρτακιστών που, αφού δεν απετράπη, υποστηρίχθηκε μέχρι τέλους από τη Λούξεμπουργκ και τον Λίμπνεχτ, παρόλο που την θεωρούσαν πρώιμη. Η πλειοψηφούσα σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση των Σάιντεμαν και Έμπερτ συνέτριψε την εξέγερση βγάζοντας στο δρόμο τα Φράκορπς (οργανωμένες ακροδεξιές πολιτοφυλακές) που συνέλαβαν τους δύο επαναστάτες στις 15 Ιανουαρίου και κατόπιν τους δολοφόνησαν.

Η ζωή και το έργο του Λένιν, του Λίμπνεχτ και της Λούξεμπουργκ δείχνουν τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν οι εργαζόμενοι και οι επαναστάτες προκειμένου να αντιμετωπίσουν τους πολέμους, τις κρίσεις και την βαρβαρότητα στη ρίζα τους: το δρόμο της ανατροπής του καπιταλισμού και της εγκαθίδρυσης του σοσιαλισμού σε παγκόσμια κλίμακα. Το στίγμα τους παραμένει ανεξίτηλο στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και του μαρξισμού και η ζωή τους αποτελεί μέχρι σήμερα ένα λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση.

Η COP28 (Διάσκεψη των μερών της UNFCCC - United Nations Framework Convention on Climate Change) πραγματοποιήθηκε στο Ντουμπάι από τις 30 Νοεμβρίου έως τις 13 Δεκεμβρίου 2023. Από πολλούς χαρακτηρίστηκε ως «ιστορική επιτυχία» καθώς αναγνωρίστηκε επισήμως η διασύνδεση της καύσης ορυκτών καυσίμων με την περιβαλλοντική καταστροφή — κοντολογίς ο ελέφαντας στο δωμάτιο έπαψε να είναι αόρατος και φόρεσε γραβάτα. Πράγματι μια πορεία προς την αποδέσμευση από τα ορυκτά καύσιμα είναι σε θετική κατεύθυνση, τι κατάφερε όμως η COP28 προς αυτήν την κατεύθυνση;

Το σύνολο των συμμετεχόντων ανήλθε στις 84.000. Από αυτούς οι 2.456 ήταν στελέχη πετρελαικών εταιρειών (υπερτραπλάσιος του αντίστοιχου αριθμού που συμμετείχε στην COP27, επταπλάσιος των εκπροσώπων των αυτοχθόνων κοινοτήτων και διπλάσιος των εκπροσώπων των πιο ευάλωτων κλιματικά χωρών). Σύμφωνα με την Guardian, 166 από τους συμμετέχοντες ήταν αρνητές της κλιματικής κρίσης! Ανάμεσά τους το Αμερικανικό Ινστιτούτο Πετρελαίου, ο μεγαλύτερος όμιλος εμπορίου ορυκτών καυσίμων, που επανειλημμένα εμποδίζει την ψήφιση εγχώριας νομοθεσίας για τον περιορισμό των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου και παραπλανά το κοινό σχετικά με την κλιματική αλλαγή από την δεκαετία του '80.

Βασικοί άξονες της διάσκεψης ήταν η κατεύθυνση για την απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα και οι χρηματοδοτικές ρυθμίσεις για το Ταμείο «Απωλειών και Ζημιών». Στόχος η ανακοπή της αύξησης της μέσης θερμοκρασίας και η διατήρηση του ορίου του 1,5°C (ή «λίγο κάτω από τους 2°C») σε σχέση με τα προβιομηχανικά επίπεδα (~1850 – ήδη βρισκόμαστε στο +1,1°C, με τάση αύξησης 0,2°C ανά δεκαετία). Πάνω σε αυτό τον στόχο έγινε αναφορά σε άμεση δραστική μείωση των εκπομπών κατά 43% ως το 2030 και 65% ως το 2035 (βάσει των επιπέδων του 2019) και μηδενικού ισοζυγίου άνθρακα έως το 2050 (net zero – αναφέρεται στο ισοζύγιο μεταξύ εκπομπών και απορρόφησης άνθρακα). Οι αναφορές, όμως, από συγκεκριμένες μετροδιαγράμματα δράσεις με ουσιαστικούς νομικούς περιορισμούς, απέχουν έτη φωτός.

Η απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα τέθηκε με όρους όλο και πιο γενικόλογους. Η «πλήρης κατάργηση» αντικαταστάθηκε από την «σταδιακή μετάβαση». Ο λιγνίτης, το πλέον ρυπογόνο καύσιμο, δεν απαγο-

ρεύεται ρητά. Η μη ρυπογόνα παραγωγή ορυκτών καυσίμων (δέσμευση και αποθήκευση άνθρακα) δεν προβλέπει την μη ρυπογόνα μεταφορά και χρήση αυτών των προϊόντων. Επίσης, σύμφωνα με τον Fatih Birol, πρόεδρο της Διεθνούς Οργάνωσης Ενέργειας, οι επενδύσεις για εφαρμογή τεχνικών CCS (Carbon Capture & Storage) ανέρχονται στα 4 δισ. δολάρια ετησίως και για να καλυφθούν οι συνολικές εκπομπές πρέπει να ανέβουν στα 4 τρισ.(!), το οποίο χαρακτήρισε ανέφικτο. Τα «μεταβατικά καύσιμα» (φυσικό αέριο, LNG) είναι εξίσου επικίνδυνα για το περιβάλλον. Παρότι η καύση τους εκκρίνει λιγότερα βλαβερά αέρια, δεν συνυπολογίζονται οι τεράστιες εκπομπές μεθανίου για την παραγωγή τους. Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (αιολική, ηλιακή κ.λπ.) και οι εναλλακτικές μορφές ενέργειας (πυρηνική, πράσινο υδρογόνο κ.ά.) είχαν την τιμητική τους, παρότι πολλές μελέτες έχουν αποδείξει αρνητικές επιδράσεις των αιολικών και ηλιακών πάρκων στα περιβάλλοντα οικοσυστήματα. Ωστόσο σε μια καπιταλιστική οικονομία πόσο εφικτές και ακίνδυνες είναι αυτές οι λύσεις; Ή μήπως ο νόμος του κέρδους, η αναζήτηση μικρότερου κόστους παραγωγής, η αδιαφορία και απαξίωση της ανθρώπινης ζωής, δεν θα οδηγήσουν αναπόδραστα σε «ατυχήματα»;

Το Ταμείο «Απωλειών και Ζημιών» θεσπίστηκε (ήδη από την COP27) για την χρηματοδότηση – κατα βάση – των αναπτυσσόμενων χωρών που έχουν υποστεί μεγάλη καταστροφή σχετιζόμενη με την κλιματική καταστροφή¹. Τα δεσμευμένα κεφάλαια για το Ταμείο ανέρχονται μέχρι τώρα στα 800 εκατ. δολάρια. Στην πραγματικότητα όμως το εκτιμώμενο αναγκαίο κεφάλαιο ανέρχεται στα 100 δισ. δολάρια ανά έτος. Ήδη έχει συμφωνηθεί ότι το Ταμείο θα είναι υπό την διαχείριση της Παγκόσμιας Τράπεζας έναντι αμοιβής 24%! Οι συνεισφορές παραμένουν εθελοντικές. Οι ΗΠΑ (η μεγαλύτερη οικονομία παγκοσμίως) προσέφεραν 17,5 εκατ., ο Καναδάς 12 και η Ιαπωνία 10. Κι αν υπολογίσουμε ότι μόνο η κατασκευή του χώρου που στέγασε την COP28 стоίχισε 7 δισ. δολάρια, τα 800 εκατ. είναι πενταροδεκάρες.

Φεστιβάλ «Δημοκρατίας»

Αν και το όργιο καταστολής στην Αίγυπτο του δικτάτορα Σίσι στην COP27 (70 συλλήψεις «υπόπτων» για παρακίνηση διδωλών ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή ενόψει της διάσκεψης) είχε προϋποθέσει κατάλληλα, το ρεσιτάλ δόθηκε εκ νέου. Στις 11 Δεκεμβρίου η Licyrriya

Kangujam, ινδή ακτιβίστρια για το περιβάλλον, ίσα που πρόλαβε να αρθρώσει 2 «ενοχλητικές» προτάσεις από το πόντιο, πριν την πετάξουν έξω από την αίθουσα οι δυνάμεις ασφαλείας.

Στραβά αρμενίζουμε - Βίρα τις άγκυρες!

Η «αρχή του τέλους» των ορυκτών καυσίμων, παρά τα περισσά χειροκροτήματα, πήρε σίγουρα παράταση. Τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα έχουν ήδη εξαγγείλει επενδύσεις 150 δισ. δολαρίων για αύξηση της παραγωγής πετρελαίου και φυσικού αερίου σε βάθος πενταετίας. Ο πρόεδρος της COP28 Sultan Al Jaber (διευθύνων σύμβουλος της πετρελαικής εταιρείας Adnoc και της εθνικής πετρελαικής εταιρείας Abu Dhabi National Oil Company) δήλωσε ότι «δεν υπάρχουν επιστημονικά στοιχεία ή σοβαρά σενάρια που να δείχνουν ότι η απομάκρυνση από τα ορυκτά καύσιμα είναι αυτό που χρειάζεται για να παραμείνουμε στον 1,5°C». Μάλιστα ανακοίνωσε λίγες ημέρες μετά ότι η Adnoc θα προχωρήσει σε επενδύσεις ύψους 150 δισ. δολαρίων στην επόμενη επταετία, δικαιολογώντας την στάση του λέγοντας ότι «όσο εξακολουθεί να υπάρχει η παραδοσιακή αγορά ενέργειας πρέπει να ικανοποιηθεί η παγκόσμια ζήτηση για ορυκτά καύσιμα».

Στην COP29, που θα γίνει στο Αζερμπαϊτζάν, θα προεδρεύσει ο Muhtar Babayev, υπουργός Οικολογίας και Φυσικών Πόρων της χώρας, πρώην στέλεχος της πετρελαικής Socar. Το 90% των εξαγωγών του Αζερμπαϊτζάν προέρχονται από την παραγωγή πετρελαίου και φυσικού αερίου. Το εμπάργκο στις ενεργειακές εξαγωγές της Ρωσίας, λόγω του πολέμου στην Ουκρανία, έχει ανοίξει το πεδίο για άντληση υπερκερδών από το Αζερμπαϊτζάν και, στοιχεία από την τρέχουσα παραγωγή φυσικού αερίου και τα αποθέματα υποδηλώνουν ότι η παραγωγή θα αυξηθεί από 37 δισ. κυβικά μέτρα το 2023 σε 49 το 2033.

Πλανήτης εκπέμπει SOS

Το 2023 ήταν η θερμότερη χρονιά των τελευταίων 200 χρόνων. Πολλές επιστημονικές έρευνες αποδεικνύουν ότι αν οι εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου συνεχίσουν στους σημερινούς ρυθμούς, μέχρι το 2100 η θερμοκρασία θα ανέβει κατά 5°C. Αντίστοιχα το όριο του 1,5°C αναμένεται να ξεπεραστεί, με πιθανότητες 66%, έως το 2027. Οι πάγοι λιώνουν με ταχύτατους ρυθμούς, απειλώντας με εξαφάνιση πολλές παράκτιες περιοχές και αστικά κέντρα. Η αύξηση της θερμοκρασίας οδηγεί σε καλύτερες συνθήκες αναπαραγωγής μι-

κροοργανισμών και σε αύξηση του αριθμού των πυρκαγιών, των όλο και μεγαλύτερης έντασης καιρικών φαινομένων και των πλημμυρών. Ο απολογισμός; Χιλιάδες θάνατοι εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, αυξημένα προβλήματα υγείας, επισιτιστικές κρίσεις, αφανισμός ειδών, διατάραξη της βιοποικιλότητας κ.ά. Απέναντι σε όλη αυτή τη καταστροφή, οι αστικές τάξεις και οι κυβερνήσεις τους μένουν στα ευχολόγια και συνεχίζουν να κατασπαταλούν τους φυσικούς πόρους σε βάρος της ανθρωπότητας και του πλανήτη. Στην τελική δεν μπορούμε να αρκестούμε στα τσιρότα της ανακύκλωσης και των χαρτινών καλαμακιών, που επικαλούνται μόνο την «ατομική ευθύνη».

Οι απόψεις που βρίσκουν την λύση για την περιβαλλοντική καταστροφή στην αποβιομηχάνιση, είναι ουτοπικές και αναχρονιστικές. Όσο για τους αρνητές της κλιματικής κρίσης, που βασίζουν τις σοφιστείες τους στο ότι τα έντονα καιρικά φαινόμενα (όπως οι παγετώνες) υπήρχαν πάντα και είναι η φυσική εξέλιξη του πλανήτη, εκφράζουν την πιο ανορθολογική άποψη, αφού απομονώνουν τον – πλέον καθοριστικό – ανθρώπινο παράγοντα και «ξεπλένουν» τους καπιταλιστές από κάθε είδους ευθύνη.

Ο ρυθμός ανανέωσης του φυσικού πλούτου είναι πεπερασμένος. Η μόνη πραγματική λύση είναι ένας σοσιαλιστικός σχεδιασμός και εξορθολογισμός της παραγωγής, με σεβασμό στις δύο βασικές πηγές του πλούτου: το περιβάλλον και την ανθρώπινη εργασία. Ο καπιταλισμός έχει χαραγμένη στο DNA του την άναρχη, μη σχεδιασμένη και ανεξέλεγκτη παραγωγή, με συνέπεια μια άνευ όρων σπατάλη ανθρώπινων και φυσικών πόρων. Για όσο επικρατεί ο ανταγωνισμός του κέρδους, καμία λύση δεν θα δοθεί.

■ Δανάη Γ.

¹ Πράγματι στους αναπτυσσόμενους καπιταλισμούς σε Ασία και Αφρική, οι παραγωγικές ανάγκες έχουν οδηγήσει σε ανοδική έκρηξη της εκπομπής βλαβερών αερίων, αφού τα ορυκτά καύσιμα είναι η φθηνότερη πηγή ενέργειας. Ωστόσο, όταν το επιχείρημα αυτό προέρχεται από τις ΗΠΑ και τις χώρες της ΕΕ, που έχουν λεηλατήσει τον πλανήτη, καταλήγει τουλάχιστον υποκριτικό, με μόνο σκοπό την στοχοποίηση των οικονομικών ανταγωνιστών τους (ιδιαίτερα της Κίνας). Πόσο δε μάλλον όταν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έχουν μεταφέρει χιλιάδες βιομηχανίες σε αυτές τις χώρες, λόγω του χαμηλότερου κόστους, συμβάλλοντας καθοριστικά στην εκτίναξη της περιβαλλοντικής ρύπανσης.